

От автора на „Кървава разходка“ и „Доктор Смърт“

ДЖОНАТАН КЕЛЕРМАН

ИМПУЛСВИЗНО

Colibri

съвременни
трилъри

ДЖОНАТАН КЕЛЕРМАН ИМПУЛСИВНО

Превод: Герасим Й. Славов

chitanka.info

Млада жена изчезва безследно една нощ... Пенсионирана учителка е заклана посред бял ден... Две жени са пребити до смърт в козметичния салон на малък провинциален град... Три озадачаващи престъпления, свързани помежду си с очевидната липса на мотив. Но Алекс Делауер и инспекторът от полицията на Лос Анджелис Майло Стърджис попадат случайно на следа. Откраднатата луксозна кола е открита от полицията без дори драскотина, ако не се брои миниатюрното петънце кръв върху кожената седалка. Не след дълго попадат на още луксозни возила, „незаконно отнети“ малко преди убийствата. И изведнъж двамата детективи се оказват по петите на убиец и на отдавнашен неразкрит случай. За да свалят маската от лицето на убиеца, Алекс и Майло трябва да вникнат в неговия импулс да убива.

Джонатан Келерман (роден 1949 г.) е доктор по клинична психология и доцент в Южнокалифорнийския университет, автор на фундаментални трудове по психология, направил успешна кариера като детски психолог. Но за литературните критици и милионите читатели, които очакват с нетърпение всяка негова нова книга, той е преди всичко най-добрият автор в жанра на психологическия трилъър. Ако си падате по изобилие от кръв, гилзи и екшън без особена логика, това не е вашият автор. Защото трилъърите на Келерман са логични, обосновани, умни. Той е носител на двете най-престижни награди за криминална литература — „Едгар“ и „Антъни“, романите му са преведени на 24 езика, а главните му герои — психиатърът д-р Алекс Делауер и детективът Майло Стърджис, вече са нарицателни имена в жанра.

Джонатан Келерман е женен за известната писателка Фей Келерман и двамата живеят в Лос Анджелис с четирите си деца.

На Джина Сентрело

ПЪРВА ГЛАВА

Кат обичаше да нарушава правилата.

Не говорì с непознати.

С няколко такива разговаря тази вечер. С няколко танцува. Ако движенията на тези смотаняци изобщо могат да се нарекат танц. Незабравимият спомен беше смазан пръст благодарение на смотаняка с червената риза.

Не смесвай питиетата.

Как тогава да обясни студения чай „Лонг Айлънд“, който всъщност представлява смес от всичко възможно и е най-доброто отрязване изобщо?

Тази вечер изпи цели три. Без да броим шотовете текила, малиновата бира и тревата, която й даде момчето с ретро риза като на Чарли от „Двама мъже и половина“. Да не говорим за... вече не помнеше. Както и да е.

Не карай пила.

Да, суперидея. Какво трябваше да направи, да даде на някого от смотаняците да откара мустанга й у дома ли?

Идеята беше Риана да изпие само две питиета и да бъде шофьор, за да могат Кат и Бети да купонясват. Само че Бети и Риана се хванаха с две изрусени момчета с ризи „Бриони“ менте. Двама братя, някакъв бизнес със сърфове в Редондо.

„Сигурно ще отидем някъде с Шон и Мат, хи-хи-хи. Ако нямаш нищо против, Кат.“ Какво трябваше да каже? Останете с мене, аз съм пълна смотанячка.

Ето как към три-четири сутринта се озова да излиза залитаща от „Запали ме“, търсейки колата си.

Господи, каква тъмница, нямат ли някаква лампа или нещо?...

Направи три крачки, токчето й се закачи в асфалта и тя се спъна, като едва не си изкълчи глезена.

Изправи се, опитвайки се да запази равновесие.

Спасиха я бързите рефлексии, направо юначка. Както и онези уроци по танци, на които беше принудена да ходи. Не че някога щеше да го признае на майка си, за да подхранва глупостите ѝ от сорта „Аз нали ти казах“.

Майка ѝ и нейните правила. Не се носи бяло след Деня на труда. Как ли пък не, точно в Лос Анджелис.

Кат направи още две крачки и една от тънките презрамки на ламената ѝ блузка се изхлузи от рамото ѝ. Не я оправи, защото ѝ хареса полъхът на нощния въздух по голата ѝ кожа.

Почувства се леко секси, отметна коса, след това си спомни, че я подстрига и не беше останало кой знае колко за отмятане.

Погледът ѝ се замъгли — колко ли „Лонг Айлънд“-а беше метнала? Май четири.

Пое си дълбок пречистващ дъх и усети, че главата ѝ се прояснява. След това пак се замъгли. И отново се проясни. Все едно се отваряха и затваряха щори. Шантава работа, може би тревата беше калпава... Къде беше тоя мустанг... Тръгна по-бързо, спъна се отново, но рефлексите ѝ не бяха достатъчно бързи и трябваше да се хване за нещо — за някаква кола... не нейната, някаква раздрънкана малка хонда или нещо подобно... къде беше проклетият мустанг?

На паркинга имаше само няколко коли и би трябвало да го намери лесно. Тъмнината обаче скапваше всичко... Нещастниците, които държаха „Запали ме“, се стискаха да сложат няколко лампи, все едно не печелеха достатъчно от блъсканицата вътре, като фейс контролът и кадифените възета бяха само за парлама.

Евтини копелета. Като всички мъже.

Освен Ройъл. Направо не е за вярване на майка ѝ да ѝ излезе късметът. Кой да подозира, че старото момиче още става?

Кат се изсмя с глас, като си го представи. Нейната майка и нещо да става.

Едва ли, Ройъл ходеше до тоалетната през десет минути. Това не означаваше ли проблеми с простатата?

Тя тръгна през тъмния паркинг. Небето беше толкова черно, че не можеше да види дори телената ограда на паркинга, нито складовете и постройките, попилени в този скапан квартал.

На сайта на клуба пишеше, че се намира в Брентуд. По-скоро в косматата, воняща подмишница на Западен Лос Анджелис... А, ето го

тъпия мустанг.

Тя забърза към колата, токчетата ѝ тракаха по грапавия асфалт. Всяко тропване отекваше със спомена как майка ѝ я водеше на танци, когато беше на седем години.

Когато стигна до колата, се разрови в чантата за ключовете. Намери ги и ги изпусна. Чу как издрънчаха, но беше прекалено тъмно, за да види къде. Наведе се твърде рязко, залитна, подпря се с една ръка и заопипва с другата. Нямахте ги.

Клекнала, усети някаква химическа миризма — бензин, все едно си зареждал колата и колкото и да си миеш ръцете след това, не можеш да се отървеш от миризмата.

Теч на гориво? Само това ѝ липсваше.

Едва на десет хиляди километра, колата ѝ създаваше само проблеми. Първо ѝ се струваше готина, но след това реши, че не е чак толкова, и спря да плаща вноските. Хайде обратно в лизинговата къща. За пореден път.

„Платихме ти първоначалната вноска, Катрина. Трябваше само на петнайсетото число всеки месец...“

Къде са проклетите ключове?! Одра кокалчетата си о земята. Един нокът от маникюра ѝ се откри и ѝ се дорева.

Ето ги!

Пребори се да стане, натисна дистанционното, тръшна се на шофьорското място и запали двигателя. Колата се разтресе, дръпна напред и ето — давай, юначке! — тя се носи в тъмната нощ... а, да, пусни фаровете.

Бавно, с пиянска съсредоточеност тя се престрои, изпусна отбивката, даде назад и влезе. Зави на юг по „Коринт авеню“ и се отправи към „Пико“. Булевардът беше абсолютно празен и тя сви по него. Не успя да вземе завоя, оказа се в насрещното, колата поднесе, тя я овладя и накрая успя да се прибере в платното си.

На „Сепулведа“ се натъкна на червен светофар.

На кръстовището нямаше коли. Нямахте и ченгета.

Тя мина.

Пътуваше на север и се чувстваше свободна, сякаш целият град — целият свят! — беше неин.

Все едно някой беше пуснал атомна бомба и тя беше последният оцелял.

Щеше да е страхотно, можеше да кара до Бевърли Хилс, да мине един милион пъти на червено, да влезе в магазина на „Тифани“ на „Родео драйв“ и да награби всичко, което ѝ хареса.

Планета без хора. Тя се разсмя.

Прекося „Санта Моника“ и „Уилшър“ и продължи по „Сепулведа“ чак докато стигна до прохода към долината Сан Фернандо. От лявата ѝ страна остана шосе 405 с разпилени по него светлини от колите. От другата страна се издигаха хълмове, преливащи в безлунно небе.

Къщите за безброй милиони долари по хълмовете не светеха, пълни със спящи богати хора. Същите идиоти, с които трябваше да се занимава в „Ла Фам“.

Жени като майка ѝ, които се преструваха, че не се сбръчкват или не надебеляват като свини.

Мислите за работата напрегнаха Кат и тя си пое дълбоко дъх. Това я накара да се оригне силно, тя се разсмя и подкара по-бързо.

С това темпо щеше да прекося хълма и да се прибере за нула време.

Малката ѝ тъпа дупка във Ван Нуис, но тя разправяше на всички, че е в Шърман Оукс, защото беше на границата, а и на кого ли му пукаше?

Внезапно очите ѝ почнаха да се затварят и тя трябваше да положи усилие, за да се разсъни. Рязко настъпване на газта и колата се втурна напред.

Опъни платната, бейби!

Миг по-късно мустангът се задави, моторът нададе вой и загасна.

Тя успя да извие вдясно и да спре край пътя. Изчака малко и опита отново.

Нищо, само виещ звук.

Още два опита, след това още пет.

По дяволите!

Отне ѝ известно време да намери бутона за лампичката и щом в колата светна, главата я заболя, а пред очите ѝ се разтанцуваха малки жълти светлинки. Когато се разсеяха, погледна индикатора на резервоара.

Празен.

По дяволите, по дяволите, по дяволите! Как можа да се случи, сигурна беше, че...

Гласът на майка ѝ се обади в главата ѝ. Тя запуши уши и се опита да мисли.

Къде е най-близката бензиностанция... на километри оттук няма нито една.

Удари по таблото с такава сила, че ръцете я заболяха. Разрева се, облегна се назад, спря да плаче.

Даде си сметка, че светлината в купето я осветява на показ, и я изгаси.

Сега какво?

Да се обади на „Пътна помощ“! Как не се сети по-рано?

Отне ѝ цяла вечност да намери телефона в чантата си. Още по-дълго рови за клиентелата карта на „Пътна помощ“.

Набирането на безплатния номер се оказа трудна работа, защото дори на светлината на телефона цифрите бяха дребни, а ръцете ѝ трепереха.

Когато операторът отговори, тя издиктува членския си номер. Трябваше да го направи два пъти, защото погледът ѝ беше замъглен и не виждаше кое е 3 и кое е 8.

Операторът я остави на изчакване, след което се включи и каза, че картата ѝ е изтекла.

— Не е възможно — каза Кат.

— Съжалявам, госпожо, но от осемнайсет месеца сте неактивна.

— Мамка му, това е невъзможно...

— Госпожо, съжалявам, но...

— Да бе, сигурно съжалявате...

— Госпожо, няма нужда да...

— Да бе, да — Кат затвори телефона.

Сега какво?

Мисли, мисли, мисли. Добре, план Б — обажда се на Бети, а ако я прекъсва по средата на нещо, толкова по-зле.

На петото позвъняване се включи гласовата поща на Бети.

Кат затвори. Телефонът ѝ изгасна.

Натискането на бутона за включване не даде резултат.

Това събуди неясния спомен за нещо, което беше пропуснала.

Да го зареди, преди да излезе тази вечер — как, по дяволите, беше забравила?

Вече цялото ѝ тяло се тресеше, усещаше стягане в гърдите и се потеше.

Два пъти провери дали колата е заключена.

Може пък да мине някой полицай.

Ами ако мине друга кола?

Не говори с непознати.

Какъв избор имаше — да послуша съвета или да прекара нощта тук?

Почти беше заспала, когато се показа първата кола, носеща се насреща ѝ, а фаровете ѝ я сепнаха.

Голям рейндж ровър — добре.

Кат се размахна от прозореца. Копелето отмина, без да намали.

Няколко минути по-късно в огледалото за обратно виждане светнаха фарове и постепенно започнаха да се приближават. Колата спря точно до нея.

Раздрънкан пикап, багажникът пълен с боклуци и покрит с брезент.

Прозорецът до шофьора се отвори.

Млад мексиканец. Друг мексиканец седеше зад волана.

Изгледаха я особено.

Пътникът излезе. Дребен и мърляв.

Кат се сниши в седалката си, а когато мексиканецът се приближи и каза нещо през стъклото, тя се престори, че той не съществува.

Той си стоеше на едно място и ѝ изкарваше акъла.

Кат продължи да се преструва на невидима и накрая мексиканецът се върна в пикапа.

Чак пет минути след като пикапът си замина, тя успя да се изправи и да започне да диша нормално. Прашките ѝ бяха вир-вода. Изхлузи ги от задника си през краката и ги метна отзад.

В мига, в който белъто ѝ се допря до седалката, късметът ѝ проработи.

Бентли!

Майната му на рейндж ровъра.

Голямо, черно и лъскаво, с агресивна решетка.

И намалява!

Майчице, ами ако е Клайв?

Дори и да беше Клайв, щеше да го понесе — по-добре, отколкото да спи тук цяла...

Щом бентлитото спря, тя отвори прозореца и се опита да види кой е вътре.

Голямата черна кола бавно потегли.

Мътните те взели, богато копеле такова!

Тя изскочи от мустанга и отчаяно размаха ръце.

Бентлитото спря. Тръгна назад.

Кат опита да си придаде уверен вид, като сви рамене, усмихна се и посочи колата си.

Прозорецът на бентлитото безшумно се отвори.

Вътре беше само шофьорът.

Не Клайв, а жена!

Слава тебе, Господи!

— Госпожо — каза Кат с най-сладкия си глас, който използваше в „Ла Фам“, — много ви благодаря, че спряхте. Свърши ми бензинът и ако може само да ме откарате донякъде, където бих могла...

— Разбира се, драга — каза жената.

Дрезгав глас, като на онази актриса, която майка ѝ харесваше... Лорън, Лорън... Хътън? Не, Бакол. Лорън Бакол беше нейната спасителка!

Кат се приближи към бентлитото.

Жената ѝ се усмихна. По-възрастна от майка ѝ, с посребрени коси, големи перлени обици, класически грим, костюм от туид, някакъв копринен шал, пурпурен и скъп на вид, праметнат през раменете ѝ с онзи небрежен шик, който се удава на хората със стил.

Каквато претендираше да бъде майка ѝ.

— Много ви благодаря, госпожо — каза Кат, като внезапно ѝ се прииска тази жена да беше нейна майка.

— Качете се, драга — каза жената. — Ще ви намерим гориво.

„Гориво“ беше произнесено с британски акцент. Истинска аристократка в истинско бентли.

Грейнала, Кат се качи в колата. Вечерта беше започнала гадно, но щеше да завърши като готина история.

Щом бентлитото плавно потегли, Кат отново благодари на жената.

Жената кимна и включи радиото. Някаква класическа музика — господи, какъв звук, сякаш беше в концертна зала.

— Ако мога по някакъв начин да ви се отплатя...

— Няма да е необходимо, драга.

Едра жена, големи ръце, обсипани със скъпоценности.

— Колата ви е невероятна — каза Кат.

Жената се усмихна и усили звука.

Кат се облегна и затвори очи. Помисли си за Риана и Бети и ризите менте.

Нейната история щеше да е интересна.

Бентлитото се носеше безшумно из прохода. Меките седалки, алкохолът, тревата и адреналинът потопиха Кат във внезапен сън, почти като кома.

Тя хъркаше шумно, когато колата зави и плавно се заизкачва по хълмовете.

Напред към едно тъмно и студено място.

ВТОРА ГЛАВА

Обядвах с Майло в „Сърф лайн кафе“ в Малибу, когато се обади.

Единствената причина да сме на това място беше фантастичното време. Ресторантът представлява дървено бунгало с панорамни прозорци и широка дъсчена тераса, кацнало високо на западната страна на Тихоокеанската крайбрежна магистрала, на юг от „Канън Дюм роуд“^[1]. На половин миля от океана, без гледка към водата, името му беше сбъркано. Храната обаче беше страхотна и дори от това разстояние се усещаше мирисът на сол.

Часът беше един следобед, седяхме на терасата, хапвахме сериола на скара и пиехме бира. Майло току-що се беше върнал след една седмица, прекарана в Хонолулу, където беше успял да се опази бял като мляко. На лошо осветление видът му никак не бе хубав — бучки, следи от акне, бръчки по челото и ефект от гравитацията върху бузите му като на мастиф. Днешната светлина беше неземна, но дори и тя успяваше да скрие само част от грапавините.

Въпреки това и въпреки най-грозната хавайска риза, която бях виждал, той изглеждаше добре. Нямаше ги тиковете и непрекъснатите гримаси, които издаваха опита му да скрие болката в рамото си.

Ризата представляваше вакханалия от червеникавокафяви слонове, морскосини камили и бледооранжеви маймуни върху море от масленозелена коприна, обвила бъчвообразното му туловище.

Хавайското пътешествие беше дошло след двайсет и деветте дни, прекарани в болницата — възстановяване от дузина сачми, забити в лявата му ръка и рамото.

Стрелецът, вманиачен психопат, беше мъртъв, спестявайки на всички досадния съдебен процес. Майло презрително наричаше раните си „проклети, глупави драскотини“. Бях виждал рентгеновите снимки. Някои от сачмите бяха минали на милиметри от сърцето и белия дроб. Едно парченце метал беше заседнало толкова дълбоко, че

не можеше да се извади, без да увреди сериозно мускула — то причиняваше гримасите и тиковете.

Въпреки всичко това предвиждаха се само три дни в болницата. На втория ден обаче разви стафилококова инфекция и остана на венозни антибиотици близо месец. Настаниха го на ВИП етажа, защото живееше с доктор Рик Силвърман, шеф на спешното отделение.

По-големите стаи и по-добрата храна не помогнаха особено. Поддържаше висока температура и бъбреците му за малко да откажат. Накрая успя да се пребори и започна да мрънка срещу условията и срещу двайсет и една годишната актриса в ъгловия апартамент в края на коридора. Официалната ѝ диагноза беше „изтощение“. Шефът на токсикологията буквално се беше нанесъл в апартамента ѝ.

Двама папараци бяха успели да се промъкнат покрай охраната само за да бъдат изхвърлени безцеремонно от частните гардове на старлетката.

— Ако не могат да хванат нея, може би ще се задоволят с тебе — казах аз.

— Ама разбира се, списание „Пийпъл“ не може да просъществува без близки планове на обширната полярна тундра, каквато представлява моят ВИП задник.

Той се измъкна от леглото, излезе с тежки стъпки в коридора и изгледа гневно частния охранител, който се мотаеше около вратата му. Човекът се отдалечи.

— Натрапчив негодник.

Определено оздравяваше.

След като го изписаха, се преструваше, че всичко е наред. Рик, Робин, аз и всички, които го познаваха, се преструвахме, че не забелязваме сковаността му и липсата на енергия. Лекарят на отдела настоя да си вземе отпуска, а капитанът пък изобщо отказа да обсъжда друг вариант.

Майло и Рик от доста време говореха за ваканция в тропиците, но когато времето наближи, настроението на Майло беше, сякаш очакваше влизането в сила на присъда.

Изпрати ми една-единствена картичка с гигантски сумисти, търкалящи се по белия пясък.

Изкарваме си чудесно... дъра-бъра, ала-бала, дрън-дрън. Това са местните. Още няколко луау^[2] и с кариерата ми на модел е свършено.

Примитивно твой

М.

След като изпи втората си бира, той се обърна към мене.

— Какво се подхилваш?

— Подхилвам ли се?

— Аз съм трениран наблюдател. Подхилваше се.

Свих рамене.

— Заради ризата, нали?

— Ризата ти е страхотна.

— Имаш късмет, че нямам детектор на лъжата под ръка. Какво, не ти ли харесва автентичната островна мода?

— Да не би на остров Оаху да има слонове?

— Д-р Буквалист. — Той потърка коприната с месестите си пръсти. — Ако бях намерил риза с Фройд, който анализира някоя махи-махи^[3], щях да ти донеса.

— Макадамията ми стига.

— Да бе.

Той отметна черната коса от челото си и поръча още една бира, която бързо изпи. Ясните зелени очи огледаха магистралата долу. Клепачите му се спуснаха наполовина.

— Добре ли си?

— Връщам се на работа утре, тази отпуска ме подлуди. Проблемът е, че като се върна в офиса, нямам какво да правя. Няма нови случаи и толкова, да не говорим за интересни.

— Откъде знаеш?

— Писах мейл на капитана вчера.

— В западен Ел Ей всичко е спокойно — казах аз.

— Затишие пред буря или още по-лошо.

— Кое може да е по-лошо?

— Липсата на буря.

Настоя да плати и се пресегна за сметката, когато телефонът му изписука. Използвах случая да дам на келнера кредитната си карта.

— Подло. — Той го вдигна и се заслуша. — Добре, Шон, защо не? Но ако се окаже истинско престъпление, залозите се отменят.

— Да не би Шон да има фалшиво престъпление? — попитах аз, докато ставахме.

— Кражба на кола в Brentwood. При това са намерили колата.

Като много детективи, разследващи убийства, той смяташе всичко по-малко от отнемането на човешки живот за равносилно на пресичане на червено.

— Защо се обажда на тебе?

— Смята, че може да е нещо по-сериозно, защото на една от седалките има кръв.

— Това звучи по-сериозно.

— Не става дума за една кофа кръв, Алекс. По-скоро няколко капки.

— Чия?

— Това е големият въпрос. Нахалният хлапак ме търси за съвет. Никой не му е казал, че до утре съм свободна птичка.

Замълчах. Когато е в това състояние, няма смисъл да си хабя иронията.

Шон Бинчи чакаше пред една бледожълта къща, облечен в обичайния си тъмен костюм, синя риза, вратовръзка и излъскани до блясък „Док Мартенс“. Той беше млад, кльощав, риж младши детектив, бивш басист на една ска-пънк банда, открил едновременно Исус и полицейското управление на Лос Анджелис. Майло го взе под крилото си, Шон мина бързо през чиновническата работа и се премести в отдел „Кражби“, след това в „Автокражби“. Според мълвата тези движения бяха свързани с неговата „липса на креативност“.

Къщата зад гърба му беше една от онези величествени, безлични, гигантски постройки, които бяха започнали да преобладават в луксозните квартали на Ел Ей.

Това беше скъпата част на Брентуд, на запад от Бънди и на север от „Сънсет булевард“, където улиците се стесняваха и вместо тротоари имаше трева. Над по-голямата част от улицата се извисяваха сенчести евкалипти. Непосредствените съседи на бледожълтата къща бяха едноетажни ранчо, подредени като за разстрел в очакване на багера, който щеше да ги събори.

Шон посочи широката каменна алея, водеща към двойния гараж. Пред една от вратите беше паркирано черно бентли арнидж.

— Баровски коли — рече Майло. — Тъкмо това ми трябваше.

— Здравсти, Лут^[4]. Здравейте, д-р Делауер.

Обичайното съкращение в управлението за чина на Майло е „Лу“. Майло обаче не е дребнав.

— Как беше на Хаваите?

— Донесъл съм ти малко макардамия — каза Майло.

— Благодаря... страхотна риза.

Погледът на Майло се отмести към бентлитото.

— Някой го е откраднал и е имал наглостта да остави кръв по седалките?

— Или нещо, което много прилича на кръв.

— Като например?

— Сигурен съм, че е кръв, Лут. Не съм я пратил за анализ, защото исках да чуя твоето мнение.

— Кой го е намерил?

— Собственикът. — Бинчи потупа бележника си. — Никълъс Хюбъл. Съвестен гражданин, можеше изобщо да не ни се обади.

Майло отиде до бентлитото. Пряката слънчева светлина огряваше боята, която беше толкова блестяща, че приличаше на разтопен катран.

— Как го е намерил?

— Минавал оттук и го забелязал три пресечки по-надолу.

— Не е особено забавно.

— Ако смяташ, че не трябва да му обръщам внимание, няма.

Просто исках да съм сигурен, че не пропускам нещо.

— Колата отключена ли е?

— Аха.

— Дай ми ръкавици и ми покажи тази така наречена кръв.

[1] Kanan Dime Road — живописен път, минаващ през Малибу покрай брега на океана. — Б.пр. ↑

[2] Традиционен хавайски празник с много ядене, пиене, музика и танци. — Б.пр. ↑

[3] Хавайското наименование на златистата спара, костуроподобна тропическа риба. — Б.пр. ↑

[4] Съкратено от английската дума за „лейтенант“, но означава и „кинти, плячка“. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Първокласна кожа от няколко крави и едно-две дървета за фурнир.

И всичко това миришеше като частен клуб в Мейфеър.

Интериорът на бентлито беше в мръснобяло, тук-таме изпъстрено с черно; нямаше как петно да остане незабелязано. Въпросното петно беше около пет квадратни сантиметра, от дясната страна на седалката до шофьора. Проточило се към шева и по-бледо в долната си част. Или се е разтекло, или някой го е забърсал.

Допусках, че може и да е кетчуп, но някак по-вероятно ми се струваше да е хемоглобин.

— Не съм впечатлен — каза Майло.

— Може да има и още, но на черната подова настилка не се вижда, освен ако не разгледаме много отблизо.

— Провери ли багажника?

— Отворих го и го огледах. Изглежда все едно никога нищо не е слагано вътре. Буквално. Има два чадъра, закачени за преградката. Собственикът каза, че вървят с колата, струват осемстотин долара и никога не ги е използвал.

Майло опъна латексовите ръкавици на лапите си, наведе се, завря глава близо до петното, но не го докосна. Като оглеждаше и душеше, той провери подовата настилка, вратите, редицата остъклени прибори. Отвори една от задните врати и каза:

— Колата мирише на ново.

— На една година е.

— Пет хиляди километра на километража. Май собственикът не е използвал само чадърите.

— Има и лексус — каза Шон. — Твърди, че не бие толкова на очи и е по-надеждна.

Майло пак огледа петното.

— Прилича на кръв, но не виждам следи от удар нито с висока, нито с ниска скорост. Някой кретен, сигурно детето на съседите, се е

напушил и порязал на нащърбения си бонг. Колата от гаража ли е открадната?

— От алеята.

— Такава кола и собственикът не я прибира?

— Така изглежда.

— Ключовете на таблото ли са били?

— Той твърди, че не. Щях да го разпитам още, но телефонът звънна и влезе вътре.

— Вероятно са били прибрани — каза Майло, — никой не иска да изглежда като идиот. Кражбата на нещо толкова очевидно издава незрялост и импулсивност. Което пасва на съседския пънк. Също и захвърлянето наблизко. Какво мислиш, Алекс?

— Звучи логично.

Той се обърна пак към Шон.

— Ако беше сериозен случай, щях да претърся района, започвайки от бунището, и да разбера кои са проблемните тийнейджъри. Само че това е едно голямо „ако“.

— Значи да не се занимавам? — попита Шон.

— Собственикът настоява ли да се занимаваш?

— Стреснат е от кръвта, но казва, че не иска да се шуми, тъй като няма щети.

— Ако бях на твое място, Шон, щях да го посъветвам да извади „Мегиар“-а и да забрави за цялата работа.

— Какво е това?

— Скъп препарат за почистване на кожа.

— Нямам нищо против — рече Шон.

— Приятен ден.

Докато вървахме към кадилака, вратата на бледожълтата къща се отвори и оттам забързано излезе един мъж.

Беше на около четирийсет години, метър и осемдесет, с дълги, отпуснати крайници, ниско подстригана кафява коса, посребрена по слепоочията, и малки очила с кръгли стъкла. Беше облечен в сива тениска, сини кадифени панталони и кафяви мокасини без чорапи. Очилата бяха кацнали на тънък прав нос. Устните му бяха стиснати и издадени напред, сякаш някой го беше стиснал за бузите.

— Лейтенант? — Той подмина Шон и се отправи към нас, оглеждайки ризата на Майло с разбунтувалите се слонове и моята

черна блуза и джинси. Присви очи зад очилата в опит да разбере кой от нас е главният.

— Майло Стърджис.

Една ръка с дълги пръсти се протегна към него.

— Ник Хюбъл.

— Приятно ми е, сър.

Хюбъл посочи бентлитото зад гърба си.

— Странна работа, а? Казах на детектив Бинчи, че не искам да правя от това голям въпрос, но сега размислих. Ами ако бандитът е някой от квартала и реши да мине към нещо повече от евтини забавления?

— Имате предвид скъпи забавления — рече Майло.

Хюбъл се усмихна.

— Купих я в един от онези моменти, когато не знаеш какво правиш. Караш я една седмица и после си даваш сметка, че не е нищо повече от една кола и илюзията те е омаяла... Както и да е, исках да кажа, ами ако някой от местните престъпници със сериозни антиобществени намерения се навърта наоколо и кражбата е само първият симптом?

— На какво, господин Хюбъл?

— На безразборни кражби. — Очите на Хюбъл зад очилата бяха светлокафяви и подвижни.

— Притеснявате се, че може да се върне и да опита нещо друго ли? — попита Майло.

— Не бих го нарекъл притеснение — отвърна Хюбъл, — а по-скоро... май наистина съм притеснен. Беше толкова явно — просто се качвах и я подкарвах.

— Имате ли представа кога може да е станало?

— Казах на детектив Бинчи, че може да е било по всяко време между единайсет вечерта, когато се прибрах, и тази сутрин, когато излязох от къщи и видях, че я няма. Тръгнал бях към „Кънтри Март“ за закуска. За миг си помислих, че може да съм я паркирал в гаража, след това си дадох сметка, че няма как да е станало, защото другата ми кола е в гаража, а останалото е склад.

Той извърна очи.

— Нямаше я. Не можех да повярвам.

— По кое време излязохте сутринта, сър?

— Седем и четирийсет и пет. Ако искате да огранича още времето, не вярвам да е станало след пет сутринта, защото вече бях станал и бях в кабинета си, който е от предната страна на къщата, така че сигурно щях да чуя нещо. Макар че не мога да съм сигурен. Двигателят на тая кола наистина е безшумен, признавам го.

— Пет сутринта — каза Майло. — Рано ставате.

— Обичам да съм добре подготвен, когато отворят пазарите в Ню Йорк. Понякога, когато работя с международните борси, ставам още по-рано.

— С акции ли търгувате?

— Дилетантствам с ценни метали и енергийни източници. Тази сутрин нищо не ме грабна, затова реших да закуся и да проведа няколко разговора.

— Явно дилетантствате успешно.

Хюбъл сви рамене и се почеса по главата.

— По-добре е от упорития труд. Както и да е, обадих се и докато детектив Бинчи се появи, я бях намерил.

— В квартала — каза Майло.

— През три пресечки, на „Вила Ентрада“.

— Някаква особена причина да отидете дотам?

Хюбъл изглеждаше объркан.

— Познавате ли някой престъпник, който живее на „Вила Ентрада“ и би могъл да направи нещо такова? — попита Майло.

— А — каза Хюбъл — не, съвсем не. Просто карах нагоре-надолу, и аз не знам защо, тъй като не вярвах, че ще я намеря. Сигурно само за да правя нещо, нали разбирате? Опит да си върна контрола?

— Напълно, сър.

— Ако ме бяхте накарали да се обзаложа, щях да кажа, че е някъде в Източен Ел Ей или Уотс, или на път за Тихуана. Можете да си представите колко се изумих, като я видях паркирана край пътя, с ключове на таблото.

— Като стана дума за ключовете — рече Майло, — как така...

— Знам, знам, глупаво е — каза Хюбъл. — Основният ключ е в чекмеджето на бюрото ми, но кой да предположи, че ще намерят другия?

— Резервният комплект ли?

— Една от онези магнитни джаджи, държа го под калника, ако основният се загуби — изчерви се Хюбъл. — Май е тъпо, а?

— Кой знаеше, че е там?

— Там е работата — каза Хюбъл, — че никой. Толкова внимавам, че когато карам колата на автомивка, го махам. Явно не съм внимавал достатъчно. Може някой да е минавал и да ме е видял как го махам. Повярвайте ми, научих си урока.

— Всичко е добре, когато свършва добре — каза Майло.

— Абсолютно. Но кръвта е притеснителна, нали, лейтенант? Забелязах я чак като се прибрах. — Примигване. — Кръв е, нали?

— Възможно е, сър, но дори и да е така, няма следи от насилие.

— Какво искате да кажете?

— Няма много кръв, а при насилие обикновено остава така нареченият контактен разлив — разтичане, пръски или големи петна. Това прилича по-скоро на човек, който се е порязал и се е избърсал в кожата.

— Разбирам — каза Хюбъл. — Но все пак някой е кървил вътре и това не съм бил аз.

— Сигурен ли сте, сър?

— Сто процента. Първата ми работа като се прибрах, беше да си огледам краката — можеше да ме е ухапал комар и да не съм забелязал. Не че щеше да потече през панталона ми, бях с дебелиите си джинси, със зимния „Дизел“, а те са много плътни — потупа се той по бедрото. — Огледах краката си отпред и отзад, даже ползвах огледало. Нищо.

— Доста усилия сте положили — каза Майло.

— Бях много стреснат, лейтенант. Първо колата ми изчезва от собствената ми алея, след това я намирам, а вътре има кръв! Предполагам, че след като направите ДНК анализ и установите, че не съвпада с нито един известен престъпник, ще се успокоя.

— Няма нужда от ДНК анализ, сър.

— Няма ли? — попита Хюбъл. — Чувал съм, че технологията е много напреднала от времето на процеса срещу О Джей Симпсън. С новите тестове резултатите излизат много бързо.

Майло погледна Шон.

— По-бързо, но все пак изисква време, сър — каза Шон. — А ДНК анализът е много скъп.

— Аха — рече Хюбъл. — Значи не ви е приоритет, момчета.

— Не че не ви влизаме в положението, сър...

— Такъв шок е — каза Майло. — Усещането, че са нарушили личното ви пространство.

— Познахте — каза Хюбъл. — Но най-важното е дали той не е на свобода и не замисля нещо друго?

Майло му изнесе лекцията си „Заблуди в криминалистиката“, която ставаше все по-актуална предвид измислиците, които даваха по телевизията всяка седмица.

Основните моменти бяха следните: магьосниците от криминалните лаборатории са много интересни, но дребните подробности от местопрестъплението имаха значение в по-малко от десет процента от случаите, чакащите за ДНК анализ в Министерството на правосъдието бяха толкова много, че то имаше договор с една лаборатория в Ню Джърси за допълнителната работа, а тя пък беше толкова претоварена, че само убийствата и жестоките сексуални престъпления заслужаваха да се анализират.

— Дори и при сериозно престъпление, господин Хюбъл, могат да минат месеци.

— Гледай ти. Как изобщо разкривате някакви престъпления, лейтенант?

Майло се усмихна:

— Мотаем се наоколо и понякога ни излиза късметът.

— Съжалявам, не исках да... само десет процента, така ли?

— Най-много.

— Добре, разбрах... Просто човек живее в определен квартал с надеждата, че може да е относително изолиран от... явно това също е измислица.

— Това наистина е спокоен квартал, сър. Един от най-спокойните в нашето управление.

Спестена беше малката мръсна тайна на Уестсайд — насилието в скъпите квартали е рядкост, но не и кражбите, включително на коли. Както беше казал един заловен крадец: „Там има разни готини неща“.

— Значи да се успокоя и да забравя, че изобщо се е случвало — каза Никълъс Хюбъл.

— Знаете ли какво, сър, ако детектив Бинчи има време, той ще се обади за техническа помощ и ще вземе проба, поне да установи дали е

кръв. Ако експертите по местопрестъплението имат време, могат да изследват цялата кола. Щом така искате.

— Какво ще търсят?

— Още кръв, нещо необичайно. Може да отнеме известно време.

— Значи няма да имам кола няколко дни?

— Възможно е.

— Ами — рече Хюбъл, — никъде нищо не открих...

Той се усмихна измъчено.

— Огледах с фенерче. Сигурно съм замърсил местопрестъплението.

— Чистили ли сте колата с прахосмукачка, сър?

— Не, но отпечатъците ми...

— Отпечатъците ви ще са по цялата кола, защото вие я карате. Ако не сте чистили с прахосмукачка и има някакви съществени петна или пък са останали влакна, ще можем да ги намерим.

Хюбъл потри око с пръст.

— Десет процента, казвате? Щях да се обзаложа, че са деветдесет. Явно не ми е това стихията.

— Затова сме тук, сър. Искате ли детектив Бинчи да извика техническа помощ?

— Ще свалят ли тапицерията на вратите?

— Не, сър. Ще използват тампони, може би ще остържат някои повърхности, ще натопят каквото намерят в солен разтвор, ще добавят различни реактиви — химикали, които взаимодействат с телесните течности. Могат да направят анализ на място за човешки протеин, а ако е кръв, да определят кръвната група. Става дума за няколко минути, но докато дойдат експертите, може да мине много време, може би дори дни, така че най-добре ще е да не карате колата. Междувременно детектив Бинчи ще снее показанията ви и ще напише подробен доклад за нашия архив.

Шон подритна едната си обувка с другата.

— Имам друга кола, мога нея да карам — каза Хюбъл. — Нека да помисля.

— Изборът е ваш, сър.

— Хубаво е да имаш избор — рече Хюбъл. — Или илюзия за избор.

Докато се отдалечавахме в колата, попитах:

— Подробен доклад? Какво е това? Наказанието на Шон, че ти изгуби времето ли?

— Не приемам подобни обвинения.

— А следващата ти стъпка е да го затвориш вкъщи и да му вземеш компютърните игри ли?

Той се засмя.

— Това, което наистина ще направя, е да си покрия задника. Хора като Хюбъл може да познават кмета. Най-малко ми трябва — на Шон най-малко му трябва — да се дърдори по коктейлите как на полицията не ѝ пука.

— Аха — рекох аз, — защитавах хлапето.

— Точно това прави чичо Майло.

— А и кой знае — казах аз, — петното може да доведе до нещо.

Той извъртя глава към мене.

— Успокояването на богаташи е едно, Алекс. Измислянето на ретро готически вампири тип „Чарлс Менсън“^[1], които върлуват из улиците на Brentwood и нападат играчи на борсата, е друго.

— Истинските последователи на Менсън върлуваха из Бевърли Хилс и Лос Фелис и нападаха всякакви богаташи.

— Това е безобидна кражба на кола, извършена от наркоман, който е бил достатъчно съвестен да я паркира на място, където собственикът може да я намери.

— Щом казваш — рекох аз.

— Не ми дръж такъв тон, млади момко — рече той.

[1] Charles Manson — американски престъпник, осъден на доживотен затвор за организирането на масови убийства. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дори Шон да беше извикал експертите по местопрестъпления да претърсят бентлото, той не уведоми Майло.

В продължение на една седмица в западен Ел Ей не бяха регистрирани нови убийства. Като проклинаше психо-икономико-социалните фактори, причинили такава спокойна есен, Майло се захвана със стари неразрешени случаи. Документацията по тях, която търсеше, липсваше, или беше толкова оскъдна, че не вършеше никаква работа, и той стигна до задънена улица.

На осмия ден от връщането му на работа се обадох да го чуя как е. Капитанът току-що беше му предал указание от директора на полицията. Сериен убиец изнасилвач на име Къзман Джаксън — Къз, очакващ екзекуция в Тексас, се опитваше да отърве смъртоносната инжекция, като признаваше за убийства из цялата страна и обещаваше да посочи гробовете.

Преди Тексас да се съгласи да разследва, искаха местните ченгета да им осигурят някакви факти.

Жертвата на Къз Джаксън в Калифорния, за която той признаваше, беше Антоан Бевърли, петнайсетгодишно момче от южен Ел Ей, изчезнал в Кълвър Сити преди шестнайсет години, докато продавал абонаменти за списания по домовете. По онова време Джаксън живеел наблизко, във Венис, и работел в един приют за животни в Уестчестър, на петнайсетина километра от работния маршрут на Антоан.

И в централния архив нямаше следа от случая „Бевърли“. Централата нареди на Майло да търси в западен Ел Ей и ако намери нещо, да се свърже отново със свидетелите.

До този момент нямаше успех.

— Време е да издадем фатва на Големия бюрократичен Сатана — рече той. — Нека ти кажа какво стана. Обикновено такива неща отиват при момчетата от „Специални убийства“, но те обичат шумни и бляскави случаи, а този не е такъв, и те го пускат на Западен Ел Ей. В

този момент капитанът решава, че ще се зарадвам на всичко, и ми го подхвърля.

— Е — казах аз, — поне има нещо ново.

— Какво именно?

— Капитан, който проявява съжаление.

— Трябва да вървя, Алекс.

Сивият облак над главата му изобщо не се беше разсеял. Сигурно е от оловото в ръката му и остатъчната болка.

Или духовна ерозия след двацет години работа като детектив гей в полицейското управление на Лос Анджелис.

Ситуацията като цяло се беше променила, но може би с толкова бавни темпове, че съзнанието му дори не я беше регистрирало като прогрес.

Като новобранец правеше всичко възможно да крие ориентацията си. Въпреки това истината излезе наяве и доведе до подхилквания, шушукане и открити прояви на враждебност. Престана да се крие, но и не парадираше. Често намираще в шкафчето си заплашителни писма. Работата в екип, която е основополагаща за отдел „Убийства“, му убягваше, след като няколко от партньорите му се поддадоха на слуховете и поискаха да бъдат преместени.

В опит да оползотвори тази изолация той трупаше извънредни часове и постигна един от най-високите проценти разкриваемост в управлението. Тъй като не знаеше какво да прави с него, управлението се колеба до момента, в който напредъкът в човешките права и един куп благодарствени писма от семействата на жертвите направиха тормоза над него почти невъзможен.

След това едно старо убийство го върна в новобранските му дни, тъй като беше изровил нелицеприятни факти за шефа на полицията, и му осигури сделка — няма да обявява резултатите, а в замяна ще стане лейтенант, ще му бъде позволено да не се занимава с бюрокрацията, свързана с тази длъжност, и ще продължи да разследва убийства.

Измъкнаха го от стаята на детективите, сложиха го в един офис с размерите на килер, който някога наистина е бил килер, дадоха му един стар компютър, прикачиха му младши детектив да му помага, ако никой друг не се нуждаеше от него в този момент, и му казаха да си избира случаите.

В превод това означаваше „Не ни се мяркай пред очите и ние ще ти се отблагодарим със същото“.

Друг на негово място щеше да посърне. Майло обаче прие новото положение, откри втори офис в близкия индийски ресторант и започна да разкрива случаи с кисело постоянство. През цялото това време се отдаваше на единственото си хоби — да се оплаква.

Процентът му на разкриваемост направи впечатление на новия шеф, който беше вманиачен на тема криминална статистика.

Новият капитан на име Раймонда Грант не се интересуваше кой с кого спи.

Майло получи по-хубав компютър, повече помощ и все така гъвкаво работно време.

Продължаваше да не получава покани за барбекютата на управлението, но той не си падаше по обществените прояви, а и само така му оставаше време за Рик.

Ако животът му беше станал по-лесен, той не го показваше.

Несъмнено родителите на Антоан Бевърли смятаха случая на сина си за все така важен, както и в първия ден на изчезването му, но песимизмът на Майло имаше сериозни основания — шестнайсет години са достатъчно време да замъглят всяко показание, а бълването на признания е обичайна тактика на осъдените на смърт, която най-често не води доникъде.

Въпреки това трябваше да е доволен, че работи.

Или пък си го въобразявах, защото моята работа тази година беше доста добра. Няколко случая на детско попечителство се развиха както трябваше с родители, които наистина опитваха да не изяждат децата си, и адвокати, овладяващи импулса си да унищожават. Понякога докладите ми дори попадаха на бюрото на някой интелигентен съдия, който отделяше време да ги чете.

Мечтаех си за един по-добър и хубав свят, може би като реакция на цялата жестокост около нас.

Когато споменах това на Робин, тя се усмихна, погали кучето и каза:

— Може да е някой от положителните странични ефекти на глобалното затопляне. Обикновено го обвиняваме за всичко лошо.

Двамата бяхме пак заедно след втората ни раздяла през последните десет години и живеехме в къщата над Бевърли Глен,

чийто дизайн беше направила тя, а аз намирах за приличаща на гробница в нейно отсъствие. Беше получила шестцифрен хонорар от някакъв собственик на преуспяващ интернет бизнес, за да направи квартет от ръчно изработени инструменти — китара, мандолина, мандола и мандочело — проект, който щеше да ѝ запълва времето до края на годината.

Работа мечта, ако не мислеше за бизнесмена, абсолютно лишен от всякакъв слух и неспособен да изсвири и една нота.

Японските шарани в езерото ни бяха народили дузина рибки, обилните дъждове напоиха растенията в градината, а ние имахме най-прекрасното куче на света — френски булдог на една година на име Бланш, топло, меко, малко, светло създание, толкова лъчезарно, любвеобилно и весело, че смятах да даря хромозомите ѝ за изследвания в областта на биологията на добрината.

Никой обаче не провеждаше такива изследвания. „Куче не ухапа човек“ не е никаква новина.

На деветия ден от завръщането на Майло на работа някой беше ухапан.

Случи се на една от онези улици, на които такива работи не се случват.

В шест часа и трийсет и две минути една тиха неделна утрин в квартал на Саут Уестууд, в който над малките, спретнати къщички се извисява кулата на мормонския храм на „Санта Моника булевард“, седемдесет и три годишната пенсионирана учителка Ела Манкузи отворила вратата на яркозеленото си бунгало, изминала три метра, за да вземе вестника си, и се изправила лице в лице с човек с нож.

Единственият свидетел — страдащ от безсъние копирайтьър на име Едуард Москоу — пиел кафе и четял вестник в дневната си, две къщи по на юг. Случайно погледнал през прозореца, забелязал как някакъв човек удря Ела Манкузи и с ужас видял възрастната жена да рухва в локва кръв.

Когато Москоу стигнал до Ела, тя била мъртва, а убиецът ѝ бягал от местопрестъплението.

Съдебният лекар преброил девет прободни рани, четири от които смъртоносни. От направения на място оглед на дълбочината и

широчината на разрезите се предполагаше, че е използвано масивно, гладко едностранно острие като на някои ловджийски ножове.

Най-забележително беше описанието на убиеца, дадено от Москоу — висок, едър мъж с бяла коса, облечен в тъмни, размъкнати дрехи и син кариран каскет.

— Дядката беше с една от онези старчески шапки. Като вървеше към колата си, се движеше сковано, както ходят старите хора.

Колата била спряна до бордюра, шофьорската врата отворена, докато мъжът с каскета убивал жертвата си. След като свършил, избърсал острието в панталона си, качил се в колата и потеглил с умерена скорост.

Орловият поглед на Москоу разгледал и колата.

— Новият мерцедес S600, черен, блестящ и чист. Това е най-голямата им лимузина, ако не броим майбаха. Сигурен съм, защото съм маниак на тема коли. Тази струва майка си и баща си. Видях само част от номера.

Една буква, три цифри. Майло пусна колата за издирване, преди да огледа местопрестъплението. Когато ми се обади, вече имаше резултат.

— Открадната от паркинга на фирмата за коли под наем „Престиж“ в Бевърли Хилс, върната преди да отворят в девет. Даже не са разбрали, че липсва, преди да им се обадя. На километража пише четирийсет и пет мили.

— Паркингът заключен ли е бил?

— Би трябвало да има катинар.

— Убийство в шест и половина, обратно на мястото си два часа и половина по-късно — казах аз.

— И това ако не е нагло.

— Голяма черна луксозна кола, открадната и върната — добавих аз.

— Това също — намръщи се той.

— Шон направи ли нещо с бентлитото?

— Хюбъл разреши само да се вземе проба от петното, никакви други технически средства. Шон взе един комплект и го направи сам. Човешка кръв, нулева позитивна група. Много далеч сме от наместване на бентлитото в тая бъркотия. И да не съм чул шеги за шансове хиляда на едно.

— Опазил ме господ.

— Аз отговарям за пазенето, когато той е зает. Искаш ли да хвърлиш едно око на това местопрестъпление?

— Разбира се.

— Ще се видим след два̀сет минути.

Тялото на Ела Манкузи беше отнесено в моргата. Останали бяха само напоените с кръв плочи край моравата.

Трудно беше да се различат някакви следи по неравната повърхност, а и аз не съм специалист, но бях виждал достатъчно през годините, за да разпозная артериалния разлив и бавното изтичане на кръвта.

Тялото на възрастната жена е умирало постепенно, докато кръвта ѝ е изтичала, сърцето е спряло и душата ѝ отлетяла.

Майло, застанал по-изправен от доста време насам, разговаряше с Шон Бинчи. Черни кичури коса се вееха по лицето му и той неуспешно ги отмахваше. Трябваше да се извие ураган, за да разроши късата, обилно намазана с гел прическа на Шон.

Оставих кръвта и отидох при тях. Шон беше пребледнял.

— Възрастна жена. Учителка.

— Мерцедесът е на път към автолабораторията — каза Майло.
— Шон ще говори с господин Хюбъл да предостави доброволно бентлито за допълнителен анализ. Ако Хюбъл не се съгласи, нямаме късмет, както казва най-непреклонният заместник окръжен прокурор, когото познавам.

— Може би ще се съгласи, ако му разкажем за това — рече Шон.
— Изглеждаше свестен.

— Или точно обратното.

— Какво имаш предвид?

— Богатите не обичат разправиите — каза Майло и тръгна обратно.

— Виж, Лут, аз още разследвам кражбата.

— Искаш ли да говоря с някого?

Шон прехапа устни.

— Не съм сигурен, че лейтенант Ескудо ще се зарадва, а ми е важен за атестацията.

Майло присви очи.

— Какво искаш да кажеш, Шон?

Шон погледна пак кръвта.

— Ще направя всичко, каквото мога, да помогна.

Зачаках Майло да му кресне, но той каза:

— Виж докъде ще я докараш с Хюбъл, после ще говорим.

Шон поздрави и се оттегли.

— Кога ще му разрешиш да гледа телевизия до късно? — попитах аз.

— Когато си оправи успеха — отговори Майло и се обърна към малката зелена къща. — Някакви спонтанни мисли?

— Възрастна жертва, убиецът също, жестокото убийство вероятно подсказва лични мотиви. Бих проверил приятелите, бившите съпрузи, разпаднали се романтични връзки.

— Скандал в старческия дом? Свидетелят ми твърди, че била вдовица и единственият посетител, когото бил виждал, бил мъж на около четирийсет години, за когото предполага, че е синът ѝ. Лаборантите са в къщата. Когато приключат, ще претърся личните ѝ вещи.

От едно бунгало в испански стил през две къщи излезе някакъв мъж. Потри очи и извърна поглед от кръвта.

— Това е той — каза Майло. — Защо не поговориш с него, а аз ще проверя какво става в къщата.

Едуард Москоу беше петдесет и пет — шейсетгодишен, плешив, с къдрава посивяла брада. Блузата му с логото на колежа „Суортмор“ беше орфана по маншетите и с един номер по-голяма. Панталоните му цвят каки бяха избелели до мръснобяло, почти толкова безцветни, колкото босите му крака.

Представих се, пропускайки титлите.

Москоу кимна.

— Било е ужасна гледка — казах аз.

— Никога няма да го забравя. — Той докосна челото си. — Запечатано е тук.

— Ако можете да си спомните нещо друго...

— Дърто копеле. — Гласът му беше мек и дрезгав. — Не е за вярване. Предполага се, че на тези години импулсите отслабват.

— Често пъти така става.

Той ме погледна, сякаш чак сега осъзнаваше, че разговаряме.

— Нарича се криминално изчерпване — казах аз. — Известно също така като „нямат сили да мръдна“.

Леко кимване.

— Господин Москоу, колко годишен казахте, че е бил този човек?

— Видях го само за няколко секунди. — Лицето на Москоу се изкриви и брадата му щръкна. — Гледах повече в ръката му.

Той вдигна собствената си ръка и направи движение надолу.

— Мислех, че я удря с ръка, и изтичах да ѝ помогна. Когато стигнах, той вече отиваше към колата си, а аз видях кръвта под госпожа Манкузи. Разтичаше се... огромна локва... не съм виждал подобно нещо... — Той потрепери.

— Що се отнася до възрастта му...

— А, да, извинете... Седемдесет? Шейсет и пет? Седемдесет и пет? Наистина ми е трудно да кажа, знам само, че се движеше като стар човек. Без да куца или нещо подобно, просто сковано. Все едно цялото му тяло беше вързано.

— Бавно ли?

Той се замисли.

— Не тичаше, но и не спираше. Видях само гърба му. Тръгна към колата си. Бих казал, че вървеше средно бързо. Нормална походка. Все едно е доставил пратка или нещо такова. И не се обърна. Крещя по него, а все едно ме няма. Копелето даже не се обърна, продължи да си върви, качи се в колата и замина. Това ме съсипва. Колко нормално се държеше.

— Работа като всяка друга.

Той се заигра с един конец на яката на блузата си.

— Значи не видяхте лицето му? — попитах аз.

— Не. Откачена работа. Крещях с пълен глас, надявах се някой да се покаже, но никой не излезе. — Той погледна улицата. — Призрачен град. Истински Ел Ей.

— Какво крещяхте?

— Откъде да знам... сигурно нещо като „Спри, негоднико!“. — Москоу опъна ръба на блузата си с пръст. — Госпожа Манкузи лежи,

потънала в кръв, а копелето се разхожда, сякаш нищо не се е случило. Тръгнах след него, което беше идиотско, сега като се замислям. Но тогава не мислех. В този момент видях ножа и се заковах на място.

Очите му се навлажниха.

— Как видяхте ножа?

— Той го избърса отпред в панталона си. Над коляното. Небрежно, сякаш беше нещо съвсем нормално.

— След това какво стана? — попитах аз.

— След това го прибра, качи се в колата си и потегли. Всичко стана за секунди.

— Колата със запален двигател ли беше?

— Не помня да я е палил, така че сигурно. Не си спомням въобще шум от двигател, но може просто да съм бил изключил. Този модел е много тих.

— Накъде тръгна?

Той посочи на юг.

— Покрай моята къща.

Познавах квартала от студентските си години, бях обикалял тези улици в търсене на пряк път към малката ми квартира на Овърленд.

— Като лабиринт е с тези задънени улици.

Москоу се стегна.

— Да не искате да кажете, че е оттук?

— Не, но може да е планирал пътя си за отстъпление.

— Никога не съм го виждал в квартала. Нито пък колата. Това не е типично място за S600.

— Няма ли много мерцедеси?

— Мерцедеси има много, но не S600.

— Разбирате от коли.

— Имах няколко стари таратайки, които поправих. — Той успя да се усмихне с половин уста. — Имах и делорийн. Това беше голяма работа. За какво говорим тук, някой стар мафиот ли?

— Защо мислите така?

— Голяма черна кола, убийство като екзекуция, човек на възраст. Представяш си някой стар наемен убиец на мафията, който не се е изчерпал.

Той издърпа конеца и го потърка между палеца и показалеца си.

— Тази глупава шапка.

— Има ли някаква причина госпожа Манкузи да има нещо общо със стар мафиот?

— Не си го представям. Макар че, от друга страна, кой да предположи?

— Колко добре я познавахте?

— Почти не я познавах. Живееше тихо, изглеждаше мила. Казвахме си „добър ден“ и „довиждане“, това е.

— Някакви социални контакти?

— Само този човек, за когото разказах на лейтенанта.

— Колко често идваше?

— Може би веднъж месечно, затова предположих, че е синът ѝ. Може да е било и по-често, не държа къщата ѝ постоянно под око.

— Можете ли да ми разкажете нещо друго за него?

— Около четирийсетте, рус, развлечен. Сега като се замислям, никога не съм ги виждал двамата заедно. Той чукаше на вратата и тя го пускаше вътре. Когато си тръгваше, никога не го изпращаше.

— Ходенето затрудняваше ли я?

— Напротив, в цветущо здраве беше.

— Нещо друго можете ли да ми разкажете за русия мъж?

— Доста едър, като казах, че е развлечен, имах предвид, че не обръща внимание на външния си вид.

— Имате ли идея как се казва?

— Никога не съм я чувал да се обръща към него по име. Както ви казах, никога всъщност не съм ги виждал заедно. Не изглеждаше особено щастлив, че е тук, така че може да е имало някакво напрежение между тях. А последния път, когато дойде, някъде преди около месец и половина, остана навън и си говориха с госпожа Манкузи през вратата. Предполагам, че е била тя, защото никой друг не живее там. Не можех да ги чуя, но изглеждаше все едно се карат. След това той направи така.

Като се плесна по бедрото, той сви единия си крак и направи физиономия.

— Беше малко... театрално, нали разбирате? Изглеждаше нелепо, голям човек, който не прилича на гей, да маниернички по този начин. Видя ми се странно. Особено когато говориш с майка си. Ако това е майка му.

— Смятате, че може да са се карали?

— Вижте, не искам да причинявам проблеми на никого — каза Москоу, — а и не е нещо, в което мога да се закълна. Просто мои впечатления.

— Заради жестовете ли?

— Начинът, по който се държеше... изглеждаше някак...

— Агресивен?

— По-скоро отбранителен — каза Москоу, — все едно госпожа Манкузи му каза нещо, което не искаше да чуе.

ПЕТА ГЛАВА

— Удар на мафията само защото се казва Манкузи? — попита Майло.

Седяхме в „Могоул“, на една крачка от участъка. Собствениците на ресторанта го възприемаха като ротвайлер в човешки облик и с радост му сервираха персонален бюфет. Наблюдавах го как напредва през чиниите агнешко с къри, рак тандури, пикантна бамя, леща и ориз. До лакътя му имаше чайник с карамфилов чай.

След всичката тази кръв по алеята на Ела Манкузи и картината на убийството, която бях нарисувал в ума си, можех само да си налея чаша чай.

— Москоу не го каза изрично, но сигурно го имаше предвид. Възможно е обаче наистина да има нещо. Организацията — знае кога излиза за вестника си, оставя колата да работи, планира пътя за бягство — мирише на професионализъм. Поведението на убиеца също — брутално методичен, тръгва си, без да бърза.

— Злият дядо — рече Майло. — Убива я посред бял ден и му трябват близо три часа да измие колата и да я върне — наричаш това професионализъм? Да не говорим как кара до Бевърли Хилс пред очите на всички?

— Къде е паркингът на фирмата за коли по наем?

— На „Олдън драйв“ близо до „Футхил“.

— Индустриалната зона на Бевърли Хилс — отбелязах аз. — Не е особено оживено в неделя сутрин.

— Но е на пет минути от полицейския участък на Бевърли Хилс.

— Само че черен мерцедес няма да привлече ничие внимание. Нито пък кола, която влиза на паркинга. Има ли кръв в мерцедеса?

— На пръв поглед не. Да видим какво ще каже лабораторията.

— Избърсал е ножа в панталоните си, като е внимавал да не изцапа. Два часа и половина са му били достатъчни да изчисти колата, преди да я върне. Може би има скривалище някъде между местопрестъплението и паркинга.

— Това е половината Уестсайд — каза той. — Струва ми се, че ще вляза в медиите с този случай. Старец изкормвач, едва ли има много такива. — Разчупване на рак, дъвчене, преглъщане. — Нагъл касапин напада посред бял ден.

— Може би според него през деня е по-сигурно, защото нощно време би трябвало да проникне в къщата ѝ. Имала ли е аларма?

— Елементарна. Само на предната и задната врата, без прозорците.

— За възрастен човек катеренето през прозореца може да е проблем — рекох аз. — Решил е, че рано сутринта в неделя повечето хора спят. Става дума за жертва, която едва ли е в състояние да окаже сериозна съпротива, както и за тихо оръжие. Убил я е толкова бързо, че не е имала време дори да извика. Ако Москоу не беше забравил да си вземе приспивателното предишната вечер, цялата работа можеше да остане незабелязана. Някой от другите съседи има ли информация?

Той запуши ушите си с ръце, после повтори същия жест с очите и устата.

— Москоу чист ли се оказа?

— Кристално — бутна той чинията си настрана. — Избърсва острието в панталона си. Това пък какво означава?

— Може да е израз на презрение — предположих аз.

— С тези артериални рани не може да не е оставил някаква следа в колата.

— Отстранява видимите, фирмата почиства основно мерцедеса и той е в безопасност.

— Определено приемам презрението — каза той. — Има и много ярост. Въпросът е с какво го е предизвикала една седемдесет и три годишна пенсионирана учителка?

— Хората си имат тайни.

— Е, нейните поне засега не излизат наяве. Къщата беше чиста и подредена, все едно съм на гости при баба.

Придърпа чинията към себе си и започна да лапа.

— Дива ярост, съчетана с хладнокръвно планиране — казах аз. — Може пък последния път да не е бил толкова внимателен.

— Какво искаш да кажеш?

— Петното в бентлитото.

— Никой не го свързва с бентлито, Алекс. Не съм готов да свържа двата случая.

Замълчах.

— Да, знам, има аналози — рече той. — Посочи ми друго убийство, което ги свързва, и ми обясни как толкова внимателен човек оставя петно на показ.

— Било е тъмно, когато е оставил бентлито, и го е пропуснал. Или нещо го е стреснало и бързо си е тръгнал.

— Слабо, докторе.

— Другата възможност е да го е оставил нарочно.

— Поредната демонстрация на презрение ли?

— „Виж какво ми се размина.“ Може би бентлито е било репетиция за днес?

— Възрастен психопат, който обича да си играе игрички. — Потропа с вилицата по масата. — Или бентлито няма нищо общо с Ела.

— Или това.

— Не ти се вярва.

— А на тебе?

Той въздъхна.

— Накарах архива да провери за жестоки престъпления в часовете, когато бентлито е липсвало. Нищо до момента.

Лапна лъжица леща и добави:

— Толкова възрастен човек. Странно.

— Нали знаеш какво казват — седемдесет е новото петдесет.

Той се пресегна и взе една рачешка щипка.

— Горе е долу, а малко е много.

— Ако става дума за някаква организирана престъпна група, това може да означава работа в екип — казах аз. — Някой краде колата, дава я на убиеца и чака да помогне с почистването след това, а може би и да я върне. Като добавим, че убиецът внимава да се допира само до предните седалки, времето вече не е толкова малко.

— Питстоп за убийци — каза той.

Разчупи щипката в ставата и остана неподвижен, сякаш заслушан в звука.

— Гангстерите не са фактор от времето на Мики Коен, но има няколко лихвари, които се навъртат в долината и край онзи търговски

център на „Канън драйв“ в Бевърли Хилс.

— „Канън“ също е близо до паркинга.

— Така е. — Той измъкна месото от щипката, изяде го и повтори процедурата с другия крак. — Значи какво, нашата мила пенсионирана учителка има тъмно минало на гангстерско гадже?

— Или скрит порок. Като хазарт например.

— С пенсията си да е успяла да натрупа достатъчно голям дълг, че да я скълцат? Не ми звучи логично, Алекс. Последното нещо, което лихварят иска, е да избие рибата и така да унищожи и последната надежда да си получи парите.

— Освен ако лихварят вече не се е отказал — казах аз. — Или пък не е залагала тя, а някой друг, а нея са използвали като пример за сплашване.

Описах невеселия разговор, на който Москоу е станал свидетел, между Ела и русия мъж, за когото той предполагаше, че е неин син.

— Спор — рече той.

— Парите са най-честата причина за конфликти. Може би малкият е искал пари от мама, а тя не му е дала.

— Това, което не мога да си представя, е, как дори изпечен лихвар може да заколи старица само за да всели страх в сърцето на нещастното ѝ дете.

— Сигурно си прав — рекох аз, — но сега са нови, жестоки времена.

— Тоест?

— Пусни си новините.

Той се върна към храната си.

— Ето ти още един вариант — казах аз. — Русият мъж не е синът ѝ, а човекът, дошъл за парите.

Той извади една синя пластмасова папка от чантата си и ми я подаде. Вътре бяха предварителният формуляр за случая, който трябваше да се попълни, няколко писма, по всяка вероятност на Ела Манкузи, и един плик, в който имаше цветна снимка, осем на дванайсет сантиметра.

На нея се виждаше дребна белокоса жена в рокля на цветя, пристегнатата с колан, и обувки на високи токчета, застанала до леко развлечен рус мъж на около четирийсет години. Зад тях се виждаше яркозелената мазилка. Ела Манкузи имаше лице с остри черти и

блестящи тъмни очи. На устните ѝ имаше червило, а ноктите ѝ бяха лакирани. Усмиваше се, но нещо липсваше в извивката на устните.

Русият мъж стоеше с ръце, отпуснати покрай тялото. В раменете му имаше напрежение, сякаш позирането за снимката му причиняваше усилие.

— Съвпада с човека, описан от Москоу — казах аз.

— Прочети на гърба.

Обърнах снимката.

„Антъни и аз на моя рожден ден. Направих шоколадова торта.“
Написано беше с елегантен почерк. Датата беше декември преди две години.

— Преданият син оставя майка си сама да си прави торта за рождения ден — отбелязах аз.

Разгледах усмивката на Ела Манкузи по-внимателно и установих какво липсва. Майчина гордост.

— Предполагам, че е единствено дете — каза Майло, — защото на малкото снимки из къщата беше само той, повечето като малък, още от гимназията. Пазеше свидетелството му за раждане и дванайсет училищни свидетелства. Оценките му са три и половина — когато се е старал. Има само един Антъни Манкузи в окръга и в досието му има единствено каране в нетрезво състояние пред шест години, сведено до дребно хулиганство. Ако има проблем с пиенето, той не е по наследство. Единственото пиене на Ела беше една неотворена бутилка шери, цялата прашасала.

Той потри лицето си.

— Нямаше много вещи у тях, Алекс. Всичките ѝ важни документи бяха в три кутии от пури под леглото. Пенсионира се преди осемнайсет години. Последната ѝ работа била учител по етика и право в гимназията „Луи Пастьор“, написали са ѝ мило писмо. Овдовяла много преди това, още докато Антъни бил тийнейджър. Съпругът ѝ Антъни старши, началник-смяна в някаква фабрика за мляко в Санта Фе Спрингс, умрял на работното си място от инфаркт. Къщата е изплатена за единайсет години, с нейната пенсия и тази на мъжа си живеела добре. Класическата почтена възрастна дама от средната класа, изживяваща дните си в спокоен квартал. Защо, по дяволите, трябва да свърши по този начин?

Погледнах пак снимката.

— Това е рожденият ден на майка му, но на него му се иска да е другаде. Спомни си разказа на Москоу за гневния разговор, оттам може да излезе нещо. Имаше ли завещание в кутията?

Той се замисли.

— Не. Синчето я очиства за наследство ли?

— Не е като да не се е случвало.

— Със сигурност, но що за изверг ще нареже майка си като коледно печено?

Той направи знак да му донесат сметката. Усмехнатата жена с очила, която винаги го обслужва, се притече и попита дали му е харесало яденето.

— Всичко беше много вкусно — каза той, подавайки ѝ няколко банкноти. — Задръжете рестото.

— Твърде много е, лейтенант.

— Не се притеснявайте.

— Ще имате кредит за следващия път — каза тя.

— Не си правете труд.

— Ще си направя.

Пред ресторанта той придърпа панталона си и погледна часовника.

— Време е да поговорим с Тони Манкузи младши, нашия пияница хулиган.

— Липсата на досие не значи, че няма проблем с хазарта — забелязах аз.

— Да, но какъв е смисълът да се забъркваш с истински, живи лихвари, когато можеш да си пуснеш компютъра и да плащаш по интернет?

— Защо кинозвезда, която отсяда във „Фор сийзънс“, си хваща курви за по трийсет долара на „Сънсет булевард“, когато има достъп до компаньонки, които изглеждат по-добре от партньорките му в главните роли? Понякога мръсното и опасното е част от тръпката.

— Игри — каза той. — Добре, дай да поговорим с тоя тип. Поне ще му съобщя една наистина лоша новина.

Телефонът на Антъни Джеймс Манкузи младши беше изключен, което само амбицира Майло да го намери.

В талона на осемгодишната му тойота беше записан адрес на Олимпик, четири преки източно от Феърфакс. На този адрес се намираше розова кооперация в неориджънси стил, издигната край малка зелена градинка. Старинно очарование, цъфнали цветя, безупречни алеи. Ако изключим шума от уличното движение, който ти бърка в мозъка, не беше никак зле.

Собственикът, азиатец на шейсетина година на име Уилям Парк, живееше в един от апартаментите на партера. Отвори вратата с брой на „Смитсонийн“ в ръка.

— Тони ли? — попита той. — Изнесе се преди три месеца.

— Как така? — рече Майло.

— Наемът му изтече и търсеше нещо по-евтино.

— Проблем с парите ли?

— Апартаментите са с по две спални — каза Уилям Парк. — Може би на Тони не му е трябвал толкова голям.

— С други думи, проблем с парите.

Парк се усмихна.

— Колко време живя тук, сър? — попита Майло.

— Вече беше тук, когато купих сградата. Това прави три години.

Преди това не знам.

— Лесен наемател ли беше?

— Общо взето, да — отговори Парк. — Проблеми ли има?

— Майка му почина и трябва да го намерим.

— Починала, така ли... — Парк ни изгледа. — От естествена смърт ли?

— Боя се, че не, господин Парк.

— Това е ужасно... Почакайте, имам новия адрес на Тони. Все още пристига поща за него от време на време.

— Имате ли нещо в момента?

— Не, отбелязвам „нов адрес“ и пощальонът я отнася.

Парк изчезна в апартамента, разкривайки пред погледа ни спретната бяла стая.

— Първо наблюдателният господин Москоу, сега пък този. Полиция и граждани работят ръка за ръка. Може би светът не е толкова лош все пак.

Странно твърдение, след като си видял Ела Манкузи да лежи в локва от собствената си кръв. Но пък си струваше отново да чуеш нещо положително от него.

— От глобалното затопляне е — казах аз.

— А?

— Нищо.

Парк се върна и подаде на Майло лист хартия.

Пощенска кутия, Ел Ей 90027.

Източен Холивуд. Най-вероятно беше само пощенска кутия. Майло се усмихна въпреки разочарованието си и благодари на Парк.

— Ако мога с нещо да помогна. Горкият Тони.

— Значи е бил добър наемател — каза Майло. — Като цяло.

— Понякога закъсняваше с наема — рече Парк, — но винаги плащаше допълнителната такса, без да мрънка.

— Какво работеше?

— Казвал ми е, че работи във филмовите студиа — общ работник, пренасял декори. Преди няколко години гърбът му пострада и живееше на социални помощи. Майка му помагаше. Понякога чековете идваха от нейно име. Някой я е убил, така ли?

— Колко добре я познавахте, господин Парк?

— Аз ли? Изобщо не я познавах, само осребрявах чековете й.

— Тони говорил ли е за нея?

— Никога. Тони не говореше много.

— Тих човек.

— Доста тих — каза Парк.

— Колко често майка му плащаше наема?

— Хм... Половината пъти, бих казал. Може би по-често през последните месеци.

— Колко по-често?

— Струва ми се, че тя плати четири от последните шест месеца.

— Тя ли ви изпращаше чековете?

— Не, Тони ми ги даваше.

— Каква точно беше инвалидността на Тони?

— Имате предвид дали е бил осакатен или нещо такова? Не, изглеждаше съвсем нормално. Но това не означава нищо. Преди няколко години имах дискова херния. Болеше, но не ми личеше.

— Тони е страдал тихомълком?

— Нали не го подозирате? — попита Парк. — Никога не е проявявал жестокост.

Явно не му беше много приятна мисълта, че е давал апартамент под наем на убиец.

— Това са стандартни въпроси, сър — каза Майло.

— Надявам се. Всъщност въобще не ми е създавал проблеми.

Пощенската кутия се намираше в един засипан с боклуци търговски център на „Върмонт авеню“, точно над „Сънсет булевард“, едно от онези минихранилища с метален аромат, в които месинговите кутии са строени покрай стените, а наемателите имат ключ и денонощен достъп.

Бележка на прозореца съобщаваше: „При проблеми звънете в химическо чистене «Авакян» в съседство“.

В химическото чистене някакъв мъж прехвърляше куп намачкани ризи и без да вдигне поглед, каза „Да“. Мустаци тип Уилям Сароян, пъргави ръце.

— Полиция. Търсим един от вашите наематели на пощенска кутия. Антъни Манкузи.

Дойде време да вдигне поглед.

— Тони? Носи си прането тук. При тия цени на водата и праховете при нас ще ви излезе по-евтино и няма да ви трябва перална. Какво е станало с Тони?

— Майка му почина, господин...

— Бедрос Авакян. — Цъкване с език. — Починала, а? Лошо. И защо полицията е тук?

— Не е било естествена смърт.

— О... това вече е много лошо.

— Може ли да получим адреса му, моля?

— Да, да, чакайте малко. Сега ще ви го дам.

Авакян отиде до едно малко бюро и отвори лаптоп.

— Имате ли нещо за писане? Предайте на Тони моите съболезнования.

Новата дупка на Антъни Манкузи младши беше в един мърляв триетажен блок на „Родни драйв“, недалеч от търговския център. Без градинки, без очарование, всички въпроси — към някаква фирма за недвижими имоти в Дауни.

Входната врата беше заключена. На домофона имаше осемнайсет имена, всяко с пощенски процеп. На звънеца „А. Манкузи“ не отговори никой.

— Стъпка назад в сравнение с предишното му жилище — казах аз. — Това, а също и фактът, че майка му е плащала повечето от последните му наеми, говори за финансови проблеми.

Майло опита пак звънеца, взе една визитка и я пусна в пощенската кутия на Манкузи.

— Дай да отидем до паркинга.

Докато вървахме към колата, забелязах някакво движение по улицата. Мъж с бяла риза с къс ръкав и кафяви панталони се затътри към нас.

По-малко коса, отколкото преди две години, русият оттенък беше перхидролен и имаше повечко килограми на обичайните места. Но това беше човекът, не особено щастлив да се снима с майка си.

Майло ми каза да почакам и тръгна насреща му. Отблясъкът от златната значка накара главата на Тони Манкузи да се дръпне, сякаш го бяха зашлевили.

Майло каза нещо. Манкузи се хвана с две ръце за главата. Устата му се отвори и воят, който се изтръгна, извика образ в собствената ми глава — животни в кланицата.

Краят на надеждата.

ШЕСТА ГЛАВА

Ръцете на Тони Манкузи трепереха, докато опитваше да вкара ключа в ключалката. Когато го изпусна за втори път, аз се намесих. Щом се озовахме в мръсната малка стаичка, която наричаше дом, той се подпря на стената и се разрида.

Майло го наблюдаваше, безучастен като градинско джудже.

Някои детективи отдават голямо значение на първоначалните реакции на лошите новини, подозирайки прекалено стоическите роднини, както и изпадащите в бурна истерия.

Аз съм по-внимателен в преценките си, тъй като съм виждал жертви на изнасилване, държащи се предизвикателно почти до лекомислие, невинни минувачи, чиято нервност просто не може да не е признак на вина, както и психопати, демонстриращи толкова убедителни изблици на шок и мъка, че ти се иска да ги прегърнеш и нахраниш с топла супа.

Трудно беше обаче да не се впечатли човек от тресящите се закръглени рамене на Манкузи и мъчителните писъци, които почти повдигаха тялото му от голия диван. На стената зад него имаше сгъваемо легло.

Ела Манкузи сама си беше направила торта за рождения ден. Може би в момента синът ѝ си спомняше това.

Когато спря да си поеме дъх, Майло каза:

— Съжаляваме за загубата ви, сър.

Манкузи с труд се изправи на крака. Промяната във външния му вид беше внезапна и убедителна. От нездравословна бледност до позеленяване.

Затътри се два метра до малкия кухненски бокс и повърна в мивката.

Когато поривите отминаха, той плисна вода на лицето си и се върна на дивана със зачервени очи и кичури светла коса, полепнали по мазното му чело. Частица повърнато беше останала на ризата му, малко под намачканата яка.

— Знам, че сега ви е трудно да говорите — каза Майло, — но ако можете да ни кажете нещо...

— Какво мога аз да ви кажа?!

— Има ли някой, който и да е, който би могъл да причини това на майка ви?

— Кой?

— Това се опитваме да...

— Тя беше учителка! — каза Манкузи.

— Пенсионира се е...

— Дадох ѝ награда! Беше строга, но справедлива, всички я обичаха. — Той размаха пръст. — Искаш хубава оценка? Научи си урока! Това ѝ беше девиз.

Зачудих се как се връзва това със син, който живее на социални помощи и взема пари на заем да си плаща наема.

Тройкаджия, и то ако се напруга.

— Значи не се сецате за никого — рече Майло.

— Не. Това е... това е налудничаво.

Частицата повърнато падна на килима, на сантиметри от кларковете на Майло.

— Налудничав кошмар — наведе глава Манкузи. Пое си рязко дъх.

— Добре ли сте, сър?

— Малко се задъхвам. — Той се изправи на дивана и задиша побавно. — Става ми така, когато съм в стрес.

— Имаме още няколко въпроса, ако не възразявате — каза Майло.

— Какво? — попита Манкузи.

— След като баща ви почина, майка ви имаше ли някаква връзка?

— Връзка ли? Тя обичаше да чете. Гледаше няколко сериала. Това ѝ бяха връзките.

Той отметна коса, наклони глава на една страна и махна перхидролен кичур от потното си чело.

Женствена симфония от движения, която ме подсети за позирането, забелязано от Ед Москоу.

— Някакви близки приятели, мъже или жени?

Манкузи поклати глава, забеляза повърнатото на пода и вдигна вежди. Килимът беше на мазни петна, обсипан с трохи и валма прах. Някакъв вид бежово, потъмняло като зъби на пушач.

— Никакъв социален живот? — попита Майло.

— Никакъв. След като се пенсионира, мама обичаше да бъде сама. Стигаха ѝ простотиите в училище, търпяла ги беше трийсет години.

— Значи е станала затворен човек.

— Тя винаги е била затворен човек. Вече можеше да бъде себе си — Манкузи потисна едно ридание. — О, мамо...

— Не е лесно да го преодолеете — каза Майло.

Мълчание.

— Майка ви имаше ли някакво хоби?

— Какво?

Майло повтори въпроса.

— Защо?

— Опитвам се да я опозная.

— Хоби — рече Манкузи. — Обичаше ребуси... кръстословици. Судоку. Судокуто ѝ беше любимо, обичаше числата. Беше завършила математика, но я караха да преподава етика и право.

— Някакви други игри?

— Какво искате да кажете? Тя беше учителка. Не е била... това не е станало заради хобито ѝ. Бил е някой... някой... откачен.

— Значи не е имала хоби или интереси, които биха могли да я вкарат в дълг?

Воднистите кафяви очи на Манкузи се преместиха върху лицето на Майло.

— За какво говорите?

— Трябва да ви зададем тези въпроси, господин Манкузи. Майка ви купувала ли е лотарийни билети, играела ли е покер по интернет, нещо от този род?

— Тя дори нямаше компютър. Аз също.

— Нещо в интернет?

— Защо ме питате такива неща? Нали казахте, че не е била обрана?

— Съжалявам — каза Майло. — Трябва да минем през това.

— Майка ми не играеше комар.

— Беше ли човек с установени навици?

— Какво имате предвид?

— Имала ли е някаква рутина — например да излиза всяка сутрин да си вземе вестника?

Манкузи седеше с изцъклен поглед, без да мърда.

— Сър?

— Ставаше рано. — Той се хвана за корема. — Оох... ето пак.

Отново се втурна към мивката. Този път сухите напъни го накараха да се закашля и задъха. Отвори малкия хладилник, извади някаква бутилка с безцветна течност, отвори я и започна да пие на големи глътки. Върна се с бутилката в ръка.

Диетичен тоник.

Хвана собствения си задник, стисна силно и раздруса сланините.

— Много съм дебел. Преди пиех джин с тоник, сега само тоник без захар. — Той отпи от бутилката и не успя да сдържи едно оригване. — Мама така и не качи нито едно кило, откакто се омъжи.

— Диета ли спазваше? — попита Майло.

Манкузи се усмихна.

— Нямахме нужда, можеше да яде паста, захар, всичко. От баща ми е. Той умря от сърдечен удар. Трябва да внимавам.

— Добрият стар холестерол.

Манкузи поклати глава.

— Мама... наранили ли са я?

— Те?

— Който и да е бил. Зле ли е било? Страдала ли е? Кажете ми, че не е.

— Било е бързо — каза Майло.

— О, господи. — Още сълзи.

Майло му подаде кърпичка от малкото пакетче, което винаги носи със себе си, когато съобщава такива новини.

— Господин Манкузи, причината да ви питам за социалния живот на майка ви е, че имаме свидетел, който описва нападателя като човек на нейната възраст.

Пръстите на Манкузи омекнаха. Той изпусна кърпичката.

— Какво?

Майло повтори описанието на убиеца, направено от Едуард Москоу, включително синия кариран каскет.

— Това е откачено — каза Манкузи.

— Напомня ли ви нещо?

Манкузи отново зарови пръсти в косата си.

— Разбира се, че не. Татко имаше няколко такива каскета. След като оплешивя, не искаше слънцето да го пече. Това е пълна лудост.

— Ами мерцедес S600? — попита Майло. — Това говори ли ви нещо?

— Нищо не разбирам от коли — рече Манкузи.

— Това е голяма лимузина — каза Майло. — Най-скъпият модел.

— Мама не познава човек с такава кола. Тя беше учителка, за бога!

— Моля ви да не се обиждате от следващия въпрос, господин Манкузи, но познаваше ли майка ви някого, свързан, макар и бегло, с организираната престъпност?

Манкузи се изсмя. Подритна парченцето повърнато.

— Защото сме италианци ли?

— Трябва да разгледаме и тази възможност...

— Ами знаете ли какво, лейтенант. Мама не беше италианка. Тя беше германка, моминското ѝ име е Хохсвелдер. Италианец беше баща ми, израснал е в Ню Йорк, твърдеше, че когато бил малък, познавал много мафиоти. Пълен беше с такива истории.

— Какви истории?

— Тела, изхвърлени от коли, мъже, убити на бръснарския стол. Но не, не, това са глупости, това бяха само истории и мама ги ненавиждаше. Наричаше ги „недодялани“. Представата ѝ за трилър беше „Убийство по сценарий“, а не „Семейство Сопрано“.

Той се върна в кухнята и остави бутилката тоник на плота.

— Хазарт, гангстери... това е нелепо.

— Сигурен съм, че така изглежда, но...

— Няма причина да я убият, разбрахте ли? Няма причина, никаква шибана причина. Това е глупаво, налудничаво, не е трябвало да се случи... бихте ли станали?

— Моля?

— Станете — каза Манкузи. — Моля ви.

След като Майло се подчини, Манкузи се промъкна зад него и свали сгъваемото легло. Наполовина спуснато, той рязко си пое дъх, плесна се по кръста и се изправи.

— Гърбът ми.

Майло довърши работата, разкривайки съвсем тънък матрак и сиви чаршафи, които някога са били бели.

Манкузи започна внимателно да ляга. По бузите му се стичаше пот.

Майло се пресегна да му помогне.

— Не, недейте, нищо ми няма.

Наблюдавахме как ляга на етапи. Накрая се сви на леглото, с колене, свити към гърдите, все още дишайки с усилие.

— Нищо не мога да ви кажа. Нищо не зная.

Майло го попита за други членове на семейството. Бързото клатене на главата на Манкузи разтърси матрака.

— Мама пометна след мене и това беше всичко.

— Ами лели, чичовци...

— Няма близки.

Майло зачака.

— Никого — каза Манкузи.

— Никой, който да ви помогне?

— За какво?

— Да преодолеете това.

— Джинът с тоник ми помагаше. Може би ще се върна към него. Смятам, че няма да е проблем. — Дрезгав смях.

Майло не отговори.

— Майната му на всичко, ще ям и пия каквото си искам — каза Манкузи. — Може би трябва да престана да опитвам да впечатля някого. — По бузите му се затъркаляха сълзи. — Кого да впечатля?

Той се обърна по гръб.

— Ще ми дадете ли „Алив“... в шкафа до печката е.

Намерих флакона, извадих една таблетка и напълних чаша с вода от крана.

— Трябват ми две — каза Манкузи.

Когато се върнах, той грабна таблетките от ръката ми и отклони водата.

— Пия ги на сухо — каза той и го демонстрира. — Това е големият ми талант... сега трябва да си почина.

Той се обърна с гръб към нас.

— Много съжаляваме за загубата ви — каза Майло. — Ако се сетите за нещо, обадете ни се.

Без отговор.

Докато вървахме към вратата, Манкузи каза:

— Мама винаги е мразела тези каскети.

Отвън Майло рече:

— Мисля, че това беше представление.

— Москоу каза, че театралничи, но откъде да знае човек?

— Как театралничи?

Разказах за отмятането на косата с ръка на хълбок.

Той се намръщи.

— И сега направи същото. Обаче наистина драйфаше.

— На хората им прилошава от най-различни неща — казах аз. —

Включително от вина.

— Символичен катарзис? Или както там му казвате.

— Казваме му повръщане. Той е единствен син без близки роднини. Искане ми се да разбере дали има завещание.

— Съгласен съм — рече той. — Въпросът е как да го намерим.

— Вероятно роднините, с които не е била близка, биха могли да ти кажат.

— Тони омаловажи връзките, защото не иска да говоря с тях, така ли?

— Семейни ценности — рекох аз. — Всичко започва от тях.

Той измина три пресечки с колата без опознавателни знаци, отвори багажника, сложи си ръкавици и затършува в кутията с лични вещи, която беше взел от спалнята на Ела Манкузи.

Не намери нищо за никакви роднини освен Тони, но визитката на адвокат, прихваната с ластик към други визитки, предизвика безмълвен изблик на радост.

Джийн Бароун, „Уилшър булевард“, Санта Моника.

Другите визитки бяха на водопроводчици, електротехници, ремонт на климатици и радиатори, доставки на хранителни стоки.

Хора са влизали и излизали от къщата, може да са опознали навиците на Ела Манкузи. Ако не излязат други следи, ще трябва да ги проверим всичките.

Майло се обади на Джийн Бароун, която, след като се съвзе от шока, каза, че наистина е съставила завещанието на госпожа Манкузи, но предпочита да не обсъжда по телефона въпроси, свързани с клиентите ѝ.

Докато пътувахме към Санта Моника, Майло каза:

— Може само на мене да ми се струва, но сякаш гореше от нетърпение.

Джийн Бароун ни посрещна в тясното празно фоайе на двуетажна постройка западно от Йейл. Мястото имаше нужда от освежаващ ремонт. Тя изглеждаше като че ли току-що си беше сложила грим.

Брюнетка на средна възраст, с вълниста коса, натъпкана в тесен електриковосин костюм „Шанел“ менте. След като разгледа картата на Майло, тя ни качи с асансьора в двустайния си апартамент. На обикновената бяла врата нямаше друго име освен нейното. Под него бяха научната ѝ степен, удостоверението за нотариус и свидетелството за данъчен консултант.

Офисът ѝ миришеше на „Шалимар“. Тя седна зад тъмно бюро, което приличаше на дървено.

— Такъв ужас е това с госпожа Манкузи. Имате ли представа кой може да го е направил?

— Все още не. Можете ли да ни разкажете нещо за нея, госпожо?

— Не много. Само съставих завещанието ѝ, а и това беше преди пет години.

— Кой я изпрати при вас?

— Жълтите страници, току-що се бях дипломира и още няха клиенти. Тя беше един от малкото ми в продължение на шест месеца. Не беше трудно, съвсем стандартна работа.

Тя издърпа едно чекмедже и измъкна отвътре лист хартия.

— Заповядайте, това е копие за вас. При починалите няма конфиденциалност.

— В дома на госпожа Манкузи нямаше екземпляр.

— Тя не пожела — рече Бароун. — Помоли ме аз да го съхранявам.

— Как така?

Бароун сви рамене.

— Може би не е искала да го намерят.

Майло прегледа завещанието.

— Това ли е всичко?

— Предвид положението ѝ нямаше смисъл да се прави нещо сложно. Имуществото ѝ се състоеше от дома ѝ, пенсията ѝ и малко пари в банковата ѝ сметка. Без запрещения, без утежнения, без запори.

— Посочен е само един наследник.

— Синът ѝ — каза Бароун. — Предложих ѝ варианти за намаляване на данък наследство, с който той ще бъде обложен. Като например клауза за съвместно владение срещу доживотна издръжка за нея. Тя не прояви интерес.

— Защо?

— Не ми каза, а аз не исках да любопитствам. Повече се интересуваше от часовата ми ставка, очевидно не ѝ се харчеха излишни пари.

Майло ми подаде завещанието. В случай че Антъни Манкузи младши умре преди майка си, цялото имущество се завещава на Армията на спасението.

— Тя изобщо спомена ли сина си?

— Заподозрян ли е?

— Проверяваме всички край нея.

— Обзалагам се, че не са много.

— Защо мислите така?

— Тя беше любезна — каза Джийн Бароун, — само че малко... Останах с впечатлението, че не е много общителна. Никакви светски разговори, пристъпи направо по същество. Или пък просто се е опитвала да намали часовете, за които плаща. Нали знаете това поколение, внимават за всяка стотинка.

— За разлика от днешното поколение — каза Майло.

— И двете ми деца имат много хубава работа, но са пресрочили кредитните си карти.

— Може би госпожа Манкузи е смятала, че синът ѝ е безотговорен, и затова не е искала да му прехвърли къщата.

— Всъщност нямаше да му я прехвърли, просто... — Бароун се усмихна. — На практика е едно също, може би сте прав. Но ако не му е имала доверие, не сподели такова нещо. Нямаме представа колко беше резервирана. Но любезна. Истинска дама. Толкова ми е странно, че е убита. Ограбили ли са я?

— Сякаш не.

— Мислите, че синът ѝ е решил да ускори нещата?

— Все още нищо не мислим.

— Аха, добре. — Бароун запърха с мигли.

Майло стана.

— Благодаря ви за копието. И за безплатното ви време.

— Моля ви — каза тя, докосвайки ръката му. — Вие сте най-интересното нещо тази седмица.

Докато слизахме, отбелязах:

— Сигурно е заради униформата... опа, ама ти не си с униформа.

— Не — каза той, — от парфюма е. Ухание на простак.

Стана четири следобед, докато тръгнем към паркинга на фирмата за коли под наем „Престиж“ в Бевърли Хилс. Докато карахме нататък, Майло се обади в лабораторията. В мерцедеса бяха открили няколко случайни косъма и различни вълнени, памучни и ленени нишки, но нямаше кръв и телесни течности. Колата е била почистена неотдавна от някой, който е внимавал да не остави отпечатъци. В лабораторията щяха да махат тапицерията на вратите утре, но лаборантът предупреди Майло да не очаква нещо особено.

— Историята на живота ми — каза той и подкара по-бързо. — Наследството на Ела се състои предимно от къщата ѝ. Колко мислиш, че струва?

— В тази част на Уестууд? — казах аз. — Милион и триста най-малко.

— И аз така мислех. Хубав джакпот за смотаняк като Тони.

— Ела не е искала да намали данъците му — казах аз — и не се е намесила, когато е изгубил апартамента си на Олимпик и се е преместил в онази дупка.

— Мама го мисли за смотаняк и той го знае.

— Нищо не разпалва яростта така, както самопрезрението — рекох аз. — А тя е била в цветущо здраве на седемдесет и три години, с намерение да поостане още известно време на този свят. Кое то означава продължителна бедност за Тони.

По радиото в колата прозвуча съобщение да се обадим в участъка.

— Стърджис, аз пътувам към... кой? Добре, кажи им тогава... утре. Следобед. Ще им се обадя сутринта да се уговорим... действай внимателно.

Връзката прекъсна.

— Родителите на Антоан Бевърли са отишли в управлението. Казали им, че аз се занимавам със случая, и пожелали да говорят с мене. Искаш ли да дойдеш? Може да се окаже ситуация, в която психологическият усет ще е полезен.

— Няма проблем, само ми кажи няколко часа по-рано.

— Благодаря ти — каза той. — Леле, гледай какви коли!

Фирмата за луксозни лимузини под наем „Престиж“ представляваше напукан бетонен паркинг, покрит с брезентова тента. Надпис със ситни букви, две дузини коли, опрени броня о броня, и една барака за офис в края.

Колите, които предизвикаха такъв възторг у Майло, бяха поршета, ферарита, ламборгинита, един гигантски ролс-ройс „Фантом“, няколко бентлита GT с две врати — по-малките братовчеди на голямата лимузина на Николас Хюбъл. Най-отпред имаше и три мерцедеса S600.

Два сребристи, един черен. До черния имаше едно празно място.

Железни колчета маркираха двата края на алеята. Между тях хлабава верига се влачеше по цимента. На дясното колче висеше катинар, прекаран през халка. Лъскав, но евтин.

В смеха на Майло нямаше хумор.

— Коли за милиони, а сигурността им е като на бакалия. Мога да измъкна някоя под въздействието на произволни психотропни вещества.

В офиса зад сгъваема маса седеше дребен мъж на около трийсетина години и слушаше реге. Надписът на синята му риза гласеше „Гил“. Татуировките, плъзнали по врата и ръцете му, говореха за висок праг на усещане за болка. Черната му коса беше идеално

сресана, а малката му козя брадичка беше колкото плочка за скрабъл. На стената висяха календар на фирма за инструменти и страници от „Плейбой“, които ме накараха да се почувствам като десетгодишен.

Майло показва значката си. Мъжът изключи радиото.

— Да, казаха ми, че ще дойдете.

— Нестандартен вид имате, господин... — рече Майло.

— Гилбърт Шакоун.

— Как ви намират клиентите, господин Шакоун?

— Не даваме под наем на физически лица. Техният паркинг е на „Ла Сиенега“. Това е суперлюксовият паркинг. Обаждат ни се от хотелите, ние ги доставяме.

— Ако някой гост иска кола, вие му я откарвате, така ли?

— Аха — рече Шакоун, — само дето ние не се занимаваме с гостите, само с хотелите, всичко се яде на хотелската сметка.

— Значи оттук не минават много хора.

— Никой не идва тук.

— Снощи е дошъл някой.

Устата на Шакоун се изкриви.

— Досега не се беше случвало.

— Каква е системата ви за сигурност?

— Верига и катинар — каза Шакоун.

— Само това ли?

Шакоун сви рамене.

— Полицията е на една минута. Това е Бевърли Хилс, на всяка крачка има ченгета.

— Има ли нощен пазач?

— Не.

— Аларма?

— Не.

— При всички тези скъпи коли? — попита Майло.

Шакоун се протегна назад. Пръстите му докоснаха дъсчената стена. Явно допирът му хареса, защото почна да глади дървото.

— Колите имат аларми.

— Включително задигнатият мерцедес?

— Беше си с фабричната аларма — рече Шакоун. — Всички коли са така.

— Включена ли беше?

Ръката на Шакоун остави стената и се спря на бюрото. Очите му зашариха по ниския гипсов таван.

— Сигурно.

Майло се усмихна.

— В идеалния свят може би?

— Аз съм през деня, идвам в девет, тръгвам си в четири и половина — каза Гилбърт Шакоун. — За през нощта отговаря главният паркинг.

— Този на „Ла Сиенегга“.

— Аха.

— У кого е ключът от катинара?

— У мене. — Шакоун бръкна в джоба на панталона си и извади един ключодържател.

— Някой друг има ли?

— На главния паркинг. Може би и други хора, не знам. Работя тук едва от няколко месеца.

— Значи може да има още копия на ключа?

— Би било глупаво — каза Шакоун.

— Катинарът изглежда нов — отбелязах аз.

— Е и? — попита Шакоун.

— Някой е успял да отключи веригата — каза Майло. — Отмъкнал е мерцедеса, навъртял е четирийсет и три мили, изчистил го е, върнал го е преди девет и е сложил веригата на място — ако е била там, когато сте дошли на работа.

— Там си беше.

— По кое време беше това?

— Както ви казах, трябва да съм тук в девет. — Шакоун отново обърна очи към тавана.

— Може ли да сте закъснели малко?

— Би било глупаво.

— Значи сте дошли навреме.

— Да.

— Когато пристигнахте в девет, нищо необичайно ли не ви направи впечатление?

— Не.

— Кой отговаря за заключването на веригата в четири и половина?

- Аз. — Шакоун облиза устни. — И го направих.
— А ако някоя кола се върне след четири и половина?
— Ако е от главния паркинг, те отключват и я вкарват.
— Често ли се случва?
— Понякога.
— Ами снощи?

Шакоун стана и отвори един шкаф до автомата за вода. Момичето на месец януари му се усмихваше, докато той ровеше в папките.

— Вчера не са връщали коли. В момента имаме само една кола навън и това е всичко. Черен „Фантом“ в хотел „Ермитаж“ на „Бъртън“. Някакъв арабски шейх и шофьорът му са я наели за три седмици.

— Бизнесът не върви ли?

— На приливи и отливи е. — Очите на Шакоун отново се размърдаха, този път от ляво на дясно.

— Някой да е минавал скоро, да се е интересувал от коли? — попита Майло.

— Не.

— Знаете ли защо задаваме тези въпроси, сър?

— Не. Сър.

— Колата е била използвана за убийство.

Шакоун примигна два пъти.

— Сериозно? Кого са убили?

— Една мила възрастна жена.

— Лошо.

— Много лошо — каза Майло. — Възможно е да е убита от някой не толкова мил възрастен човек.

Той описа убицеца със син каскет.

— Няма начин — надвика музиката Шакоун.

— Смятате, че е невъзможно възрастен човек да извърши подобно нещо ли?

— Не, казвам само, че не съм виждал такъв човек.

— А някой да се е разхождал из паркинга и да е разглеждал колите?

Шакоун поклати глава.

— Тук е много спокойно, хора идват само ако някоя кола се счупи и от главния паркинг изпратят монтьор.

Майло спря музиката. Тишината накара Шакоун да замига.

— Някой да се е навъртал? Или просто да е минавал? Никой, дори бездомник?

— Със сигурност не.

— Със сигурност?

— Ако имаше някого, щях да ви кажа.

Шакоун се пресегна към радиото, но размисли.

— Защото искате да сътрудничите? — попита Майло.

— Аха.

Върнахме се при колата. Търсенето на Шакоун в системата показва адрес в Бойл Хайтс, без издирвания или мерки за неотклонение. Три ареста преди десет години.

Две нападения в банда и обир, пледиран като дребна кражба, всичко в района на Рампарт.

— Изпечен бандит — казах аз.

— И са го сложили да отговаря за скъпи коли.

— Преместил се е в нов квартал, започнал е работа на чисто.

— Поправил се е?

— Случва се.

— Но не ти се вярва — рече той.

— Какво имаш предвид?

— Тая работа с новия катинар. Чудиш се дали не е забравил да го заключи, сутринта е намерил веригата спусната и е купил нов.

— Четеш мисли — казах аз. — Освен това очите му много шареха.

— Направо като пинбол. Може и да е още по-лошо — някой му е платил да остави веригата отключена.

— Или пък убиецът го е взел — рекох аз. — Евтин боклук.

Той хвърли поглед към бараката.

— Човек с миналото на Шакоун има развити инстинкти и не е мотивиран да споделя каквото и да било. Когато се добера по-близо до лошия, мога да се върна с повече аргументи и да му предложи нещо в замяна на помощ и сътрудничество.

„Когато“, а не „ако“.
Хубаво беше, че мисли за бъдещето.

СЕДМА ГЛАВА

Срещата с родителите на Антоан Бевърли беше на обяд на следващия ден.

Когато отидох до офиса на Майло, на вратата имаше бележка „В стая 6 съм“.

Най-голямата стая, в дъното на коридора. На бравата беше закачен надпис „Разпит. Моля не безпокойте“.

Почуках веднъж и влязох.

Чернокожа двойка на средна възраст седеше срещу Майло. Пред жената имаше снимка на момче и след като ме изгледа, вниманието ѝ се върна върху снимката.

Мъжът до нея носеше строг кафяв костюм, бяла риза и златиста вратовръзка, пристегната със сребърна игла. На ревера му имаше значка с американското знаме. Сивата му коса беше прилепнала, на челото му изтъняваше до кожа. Под тънкия бял мустак усмивката му беше неизменна.

Жената беше с черен костюм. Къдравата ѝ коса беше малко потъмня от дрехите ѝ. С нежелание се откъсна от снимката и отпусна ръце на масата.

— Господин и госпожо Бевърли — каза Майло, — това е нашият психолог, доктор Деллауер. Докторе, Гордън и Шарна Бевърли.

Гордън Бевърли се надигна леко и пак седна. Жена му каза:

— Приятно ми е, докторе.

Допир на хладна суха кожа. Седнах до Майло.

— Господин и госпожа Бевърли ми донесоха тази снимка на Антоан — каза той.

Разгледах снимката може би по-дълго, отколкото беше необходимо. Усмехнатото момче с ясни очи и разстояние между зъбите. Къса коса, синя риза, карирана вратовръзка.

— Докторе, тъкмо обяснявах, че участвате в разследването заради усложненията.

— От самото начало трябваше да има психолог — каза Шарна Бевърли, — защото, ако не беше онзи маниак в Тексас, щеше да е някой друг маниак. Сигурна бях от самото начало, още тогава го казах на другите детективи. — Нокът със сребърен лак докосна крайчеца на снимката. — Толкова време мина. Никой не направи нищо.

— Опитаха се — каза съпругът ѝ, — но нямаше улики.

Погледът на Шарна Бевърли показа, че току-що е изрекъл богохулство. Тя се обърна към мене.

— Дойдох да ви разкажа какъв беше Антоан, за да разберете, че не е избягал.

— Никой не мисли така, госпожо — каза Майло.

— Определено го мислеха преди шестнайсет години. Непрекъснато ми повтаряха, че бил избягал, бил избягал. Антоан обичаше да си прави шеги, но беше добро момче. Другите ни деца бяха в колеж и Антоан искаше същото. Особено се сравняваше с най-големия си брат, Брент. Брент завърши аудиоинженерство и работи в киното. Гордън младши е счетоводител в „Уотър енд Пауър“.

— Антоан искаше да стане лекар — каза Гордън Бевърли.

— Сигурно сте го чували хиляди пъти — каза жена му, — но неизвестността е най-страшна. Докторе, бъдете откровен с мене. От всичко, което знаете за маниаците, каква е вероятността този дявол в Тексас да казва истината?

— Искаше ми се да мога да ви дам категоричен отговор, госпожо Бевърли. Само че няма начин да знаем. Със сигурност си струва да се проучи историята му. Всяка възможност си струва.

— Ето — каза тя. — Всяка възможност. Това казвах и на онези детективи преди шестнайсет години. Те твърдяха, че нищо повече не може да се направи.

Погледнах снимката. Едно момче, застинало във времето.

— Трябваше поне да проявят любезност и да отговорят на обажданията ни — каза Шарна Бевърли.

— В началото отговаряха, след това престанаха — каза Гордън.

— Доста бързо престанаха. — Предизвикваше съпруга си да спорят.

— Наистина съжалявам — каза Майло.

— Няма нужда от съжаления, лейтенант. Дайте да направим нещо сега.

— Да се върнем на това, за което говорехме, госпожо — каза Майло, — как точно започна Антоан работа в списанието?

— Абонаменти за списания — отговори Гордън Бевърли. — Хубав бял квартал, предполагаше се, че е спокоен.

— Не пита какво, пита как — каза жена му. — Антоан я намери в училище. Някой закачил листовка на дъската за обяви точно преди лятната ваканция. Антоан обичаше да работи.

— Антоан имаше амбиции — каза съпругът ѝ. — Казваше, че иска да стане хирург. Обичаше всичко, свързано с науката.

— От листовката излизаше, че са лесни пари — продължи Шарна Бевърли, — списанията сами се продават, просто скачат в ръцете на хората. Казах на Антоан, че това е глупаво, но нищо не можеше да го разубеди. Преписа си номера и отиде на среща в събота. Взе двама приятели със себе си, които също се съгласиха да го правят. Изпратиха ги в Кълвър сити, който в онези дни беше изцяло бял квартал. Работиха пет дни и Антоан продаде най-много абонаменти. Следващия понеделник Антоан не се прибра у дома.

— Антоан или другите момчета имали ли са някакви неприятности в работата? — попитах аз.

— Антоан каза, че няколко души са го наричали с обидни думи и са му затръшвали вратата — каза Шарна.

— Наричали са го „негър“ и други такива работи — добави Гордън.

— Не мога да разбера защо изпращат тези момчета в бели квартали — рече Шарна. — Хората в Креншо също четат списания.

— Предполага се, че е по-сигурно — каза мъжът ѝ.

— Очевидно не е — сопна му се тя.

Той докосна лакътя ѝ. Тя се дръпна. Прокара ръка по снимката.

— Хвърлят тези деца на непознати.

— Детективите преди шестнайсет години претърсиха ли квартала, който обикаляше Антоан? — попита Майло.

— Твърдяха, че са говорили с всички — каза Шарна. — Ако не бяха, щяха ли да си признаят?

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Как се казваше фирмата, която нае Антоан? — попита Майло.

— „Младежи в действие“ — отвърна Шарна. — Затвориха, след като Антоан изчезна. Поне в Ел Ей.

— Заради изчезването на Антоан ли?

— След Антоан училищата не им позволяваха да се рекламират. Отидох в библиотеката, потърсих ги в компютъра, но не намерих нищо за тях. Направих го вчера, когато разбрах, че ще идваме тук. Единственият човек, когото си спомням, е някой си господин Зинт, обади ми се да каже колко съжالياва. Звучеше, сякаш се притесняваше, че ще го съдим. Не знаеше нищо, което да помогне.

— Антоан е работил с двама приятели — казах аз.

— Уил и Брадли — рече тя. — Уилсън Гуд и Брадли Мезонет.приятели от детската градина. Носеха ковчега и плакаха като деца. Казаха, че Антоан е продавал най-много. — Крива усмивка. — Антоан можеше да те убеди във всичко.

Майло си записа имената.

Шарна Бевърли взе снимката и я притисна към гърдите си. Пръстите ѝ покриха горната половина от лицето на Антоан. От вечната му усмивка очите ми засмъдяха.

— Брад или Уил споделиха ли за нещо необичайно през тези пет дни? — попитах аз.

— Не, макар че ги попитах — каза тя. — Микробусът ги оставял един по един в Кълвър сити. Антоан слизал първи и трябвало да го вземат последен. Когато дошло времето, него го нямало. Микробусът чакал един час, след това тръгнал да обикаля в търсене на Антоан. После господин Зинт върнал Брадли и Уил в училището, откъдето винаги ги взимал. След това се обадил на полицията. Брадли и Уил бяха потресени. Особено Брадли. Той вече беше виждал стрелба от кола.

— Не в нашия квартал — каза Гордън. — Бил е на гости на братовчед си в Комптън.

— Ако бях аз — каза Шарна, — щях да отида право в Тексас, да хвана този дявол с нагорещени клещи и да му закача един от онези детектори на лъжата с ток, които използват за Ал Кайда в Гуантанамо. Това щеше бързо да реши всичко.

Тя хвърли гневен поглед на мъжа си.

Той попипа значката на ревера си.

— Лейтенант — рече тя, — вие имате ли някаква идея за историята, която разказва този дявол?

— Искаше ми се да имам, госпожо Бевърли — отвърна Майло.
— Тъжната истина е, че тези нещастници лъжат със същата лекота, с която дишат, и са готови на всичко да отърват смъртната присъда.

— Тогава какъв е планът?

— Може да ви разочаровам, госпожо, но наистина смятам да започна отначало. Доколкото разбирам, Брадли Мезонет и Уил Гуд са били близки с Антоан и последни са го видели, затова нека да започнем с тях. Имате ли представа къде мога да ги намеря?

— Няма ли ги в досието?

— Досието, госпожо, е доста непълно.

— Хм. Ами Уил е треньор по футбол в едно католическо училище, но не знам кое.

— „Сейнт Ксавиер“ — каза Гордън.

Тя го погледна.

— Пишеше го в „Сентинел“, Шар. Преди няколко години работеше в Ривърсайд, но се премести тук. Обадох му се да го питам дали си спомня нещо повече за Антоан. Каза, че не.

— Я гледай ти — каза тя. — И какво още не си ми казал?

— Няма смисъл да ти казвам, ако няма какво.

— Брадли Мезонет не излезе човек — каза Шарна Бевърли. — Чувам, че прекарвал повечето време в затвора. Никога не е имал добро семейство.

— В нашето семейство сме много близки — рече Гордън. — Когато Антоан се прибра, развълнуван от многото пари, които щеше да изкара, бях щастлив заради него.

Шарна добави:

— Списанията сами се продават, хората обичат списанията повече от живота си. Казах му: „Антоан, онова, което звучи твърде добре, за да е истина, обикновено не е“. Казах му, че искам да се срещна с хората, които организират тази работа, за да съм сигурна, че не го използват. Антоан изпадна в истерия, затръшка се, започна да ме умолява и увещава: „Повярвай ми, мамо. Не ме излагай, мамо, на никой друг родителите не си пъхат носа“. „Ако всички други са глупави — казах, — и аз ли трябва да бъда?“ Антоан продължи да ме моли, пусна неговата си усмивка.

Тя хвърли бегъл поглед към снимката. Прехапа устни.

— Казах му на Антоан: „Това е проблемът в наши дни — никой не си дава труд“. Но момчето продължи да ме работи, каза, че, ако се появя, Уил, Брад и всички други ще му се подиграват цяло лято. След това ми показа бележника си, само шестици и петици, отлично поведение. Твърдеше, че това показва колко е умен и че на него може да се разчита.

Тя се отпусна в стола си.

— И аз се предадох. Най-голямата ми грешка, за която плащам вече шестнайсет години.

Гордън рече:

— Скъпа, казвам ти, няма смисъл да...

Очите ѝ блеснаха гневно.

— Ти непрекъснато ми казваш. — Тя стана, отиде до вратата и внимателно я затвори след себе си.

Това издаде повече ярост, отколкото ако я беше затръшнала.

— Съжалявам — каза Гордън Бевърли.

— Няма за какво да съжалявате, сър — отвърна Майло.

— Тя е добра съпруга и майка. Не заслужава това, което ѝ се случи.

— Което се случи и на двама ви.

Лицето на Гордън Бевърли трепна.

— Може би за една майка е по-страшно.

— Е, това беше забавно — каза Майло, когато останахме сами в офиса. — Сега имам малки кукички, закачени за сърцето ми, и разни порядъчни хора ги подръпват. Време е да проверим тези „Младежи в действие“ заради малкия шанс все още да работят и госпожа Бевърли да ги е пропуснала.

Не беше. Наложил му се да търси приятелите на Антоан.

Името на Уилсън Гуд излезе няколко пъти във връзка с колежански футболни мачове в гимназията „Сейнт Ксавиер“ в Южен Ел Ей. Освен треньор Гуд беше шеф на катедрата по физическо възпитание.

Досието на Брадли Мезонет беше дълго. Над дузина присъди за наркотици плюс неизбежните кражби, които съпътстват живота на наркомана.

Последната подписка на Мезонет беше от преди единайсет месеца. Адресът му беше в едно общежитие, финансирано от правителството. Майло се обади на наблюдаващия офицер, включи му се гласова поща и остави съобщение.

Извади една пура от джобчето на ризата, махна целофана и навлажни върха, но не я запали.

— Сещаш ли се за още нещо, което трябва да направя?

— Защо от Тексас просто не изпратят Джаксън тук и не го накарат да посочи гробовете?

— Защото има голяма опасност да избяга — опитвал е четири пъти, почти е успял веднъж и е ранил един пазач при опита. Въобще няма да го пуснат, освен ако някое управление не излезе със сериозно потвърждение. Досега три от твърденията на Джаксън са се оказали лъжливи — престъпления, за които той не е знаел, че вече са разкрити. Мръсникът вероятно рови в интернет за страхотии, които може да свие. За съжаление още не можем да го изключим напълно, защото залогът е много висок. Ако можех да открия проклетото досие на Антоан, сигурно щеше да ми подсказе нещо.

— Къде са детективите, работили първоначално по случая?

— Единият е мъртъв, другият живее някъде в Айдахо. Поне там отива пенсията му. Само че не отговаря на обажданията ми. Междувременно се появява Ела Манкузи, чийто труп още не е изстинал. Защо ми се струва, че ще разбия сърцата на семейство Бевърли?

Той сложи началото на новата история за убийството на Антоан в едно чекмедже. Размисли и го остави до компютъра си.

— Започнах наблюдение над Тони Манкузи, взех трима новобранци, които си мислят, че обичат цивилни дрехи. Все още няма съобщения за тежки престъпления в нощта, в която са откраднали бентлито, а господин Хюбъл е измил колата в деня, в който Шон я е изследвал, така че шансовете да открием нещо ново там са под нулата. Това ще отиде на дъното на чекмеджето.

— Успя ли да вкараш Ела в медиите?

— Нали ги знаеш „Таймс“ — може би да, може би не. От отдела за връзки с обществеността казаха, че може да има нещо по новините в шест.

Телефонът му звънна. Той изслуша съобщението, записа си нещо и затвори.

— Един от братовчедите на Ела, за които се предполага, че нямат нищо общо, иска да говори с мене. Наблизо е, работи в някакъв магазин за лампи на Олимпик и Барингтън. Може би боговете се усмихват.

„Брилиант кристъл енд лайтинг“ представляваше сто квадратни метра ярка светлина.

Арън Хохсвелдер ни посрещна на вратата и обяви, че е собственик на това място и е пратил служителите да пият кафе. Заведе ни в дъното на магазина. Топлината от десетките полилеи пареше на врата ми. Ослепителната светлина ми напомни за разказите на умиращи, видели светлина в края на тунела.

Хохсвелдер беше над шейсетте, но все още с тъмна коса, висок и сух, с конско лице и лисичи очи. Носеше зелена риза с къси ръкави, памучен панталон в пясъчен цвят и лъснати до блясък обувки.

— Благодаря ви, че дойдохте веднага — каза той. — Може и да не е много уместно, но реших, че трябва да поговорим. Още не мога да повярвам какво се е случило с Ела.

— Тя беше ваша братовчедка, нали така? — попита Майло.

— Първа братовчедка. Нейният баща беше по-голям брат на моя. Тя се грижеше за мене, когато бях малък. — Вниманието му се отвлече от една изгоряла крушка на венециански полилей. Той се пресегна, завъртя я и предизвика примигване. — Имате ли представа кой го е направил?

— Още не. Всичко, което ни кажете, може да ни помогне, сър.

Арън Хохсвелдер прехапа бузата си.

— Не знам дали трябва да го казвам, но говорихте ли вече със сина й Тони?

— Да.

— Какво мислите?

— За кое?

— За... личността му.

— Изглежда, сякаш няма много късмет.

— Това предполага някога да е имал.

— Тежък живот? — попита Майло.

— Той си го направи. — Костеливите предмишници на Хохсвелдер се напрегнаха. — Не искам да предизвиквам нищо, но...

— Тревожи ли ви нещо у Тони?

— Трудно е да се говори така за семейството, но може би трябва да го проверите.

— Дали не е той убиецът ли?

— Мисълта е мъчителна. Не казвам, че той би направил нещо подобно...

— Но? — рече Майло.

— Би могъл да познава някой злосторник? Не казвам, че познава. Просто... просто си го помислих. Чувствам се като доносник. — Хохсвелдер си пое дъх през носа и издиша през устата. — Казвам само, че Тони е единственият, за когото се сещам. В семейството.

— Тони ни каза, че няма много близки.

— Защото си е избрал да няма нищо общо с когото и да било.

— Кой е „когото и да било“?

— Аз, жена ми, децата ни, брат ми Лен, неговата жена и техните деца. Брат ми е зъболекар, живее в Палос Вердес. Децата не са близки с Тони. Което, честно казано, е добре.

— Лошо влияние?

Хохсвелдер изпука кокалчетата си.

— Да не останете с впечатлението, че това е някаква моя вендета срещу Тони. Просто... той ми се обади тази сутрин да ми каже за майка си. Така разбрах. Чувах го за първи път от години. Каза, че нямам сили да се обажда на никого, аз да го направя. Бяга от отговорност. Намекна, че иска аз да се погрижа за погребението. Финансово и въобще.

— Как се държеше, когато ви се обади?

— Не плачеше и не ридаше. По-скоро... беше далече.

— Как така далече?

— Далече в пространството.

— Тони имал ли е проблеми с наркотиците?

— Имаше като малък — каза Хохсвелдер. — Според моите деца. Освен това мисля — семейството мисли — че може да е гей, така че проблемите не са един и два.

— Защо семейството мисли така?

— Никога не сме го виждали с момиче, не се е женил. А понякога... не че е женчо, но може да бъде... не знам как да го кажа... изведнъж ще направи нещо педерастко, разбирате ли? Някакъв жест... Говорили сме си за това. Как внезапно Тони ще направи нещо такова — ще си отметне косата, ще запърха с мигли. А после — бам! — пак си е съвсем нормален.

— Кога го видяхте за последен път?

— Трябва да е било на Деня на благодарността преди четири години. Брат ми организираше семейна сбирка и Тони се появи с Ела. Изглеждаше, сякаш не си пере редовно дрехите. Беше доста напълнял. Може да беше ял преди това, защото не хапна много на масата у Лен. Стана преди десерта, отиде в банята, върна се и каза, че е извикал такси и ще го чака отвън. Ела толкова се засрами. Престорихме се, че нищо не се е случило, и продължихме да вечеряме.

— Някаква причина да си тръгне по-рано?

— Там е работата, нямаше нито конфликт, нито нещо подобно. Просто — бам! — става и го заявява. Като че ли нещо го беше ядосало, но да ме убиете, не мога да ви кажа какво.

— Тони избухлив ли беше? — попита Майло.

Хохсвелдер се почеса по главата.

— Не точно, не бих казал, не. Тъкмо обратното, винаги е бил някак свит. Никой не го разбира.

— Заради женствеността му и всичко останало ли?

— Да, въобще заради странностите му — става преди десерта, без предупреждение, и си тръгва. Винаги е затворен. Баща му беше същият, но Тони старши поне идваше на семейните сбирки и се преструваше на общителен. Въпреки че, честно казано, повечето време стоеше отвън и пушеше — голям пушач, това му докара и инфаркта. Работеше в една млечна компания, те снабдяваха студиата и Тони уреди работа на Тони младши в едно от тях. Мисля, че беше „Парамаунт“. Портиерска работа, общо взето, местеше разни неща насам-натам, обаче плащат добре, защото профсъюзите много ги притискат. Тони младши щеше да е осигурен финансово, но заяви, че си е повредил кръста, напусна и оттогава нищо не прави.

— Заявил?

— Сигурен съм, че го е наболявало. Всички сме така.

— Да поговорим за зависимостта му от наркотиците.

— Знам само това, което са ми казвали децата.

— Вашите деца ли?

— Моите и на брат ми Лен. Не че Тони е бил тема на разговор, просто стана дума. В нашето семейство говорим за всичко.

— Какво е използвал Тони според братовчедите му?

— Нищо конкретно. По-скоро разказваха, че Тони бил надрусан през цялото време и затова се провалял в училище. Което не е било лесно за Ела, сигурен съм. Образованието беше важно за нея.

— Споменавала ли е някога, че е разочарована?

— Ела не споделяше чувствата си. Но всички усещаме, че Тони е голямо разочарование за нея. Освен това мисля, че играеше хазарт. Всъщност сигурен съм. Синът ми Арнолд го е виждал веднъж в едно от индианските казина край Палм Спрингс. Арнолд бил на почивка със семейството и двамата с Рита — жената на Арнолд — играели на ротативките, ей така само, те не са комарджии. Когато отишли да вземат децата от детския кът, Арнолд забелязал Тони на масата за блекджек. Арнолд щял да му се обади, макар че не са близки с Тони, просто от любезност. Но в този момент Тони заложил, загубил всичките си пари и си тръгнал от масата, псувайки. Арнолд решил, че не е подходящ момент за приятелски чувства.

— Имате ли други примери за хазартните увлечения на Тони?

— Не, но Арнолд каза, че начинът, по който Тони седял — превит, криейки картите си — издавал, че не му е за първи път.

— Наркотици и хазарт — рече Майло. — Нещо друго?

— И гей — напомни му Хохсвелдер. — Но не го обвинявам, просто предавам информация. Не искам да оставате с впечатлението, че имам нещо против Тони. Нямам нищо, просто го съжалявам. Честно казано, едва ли е било лесно да се живее с Тони старши. Той беше избухлив, гореща италианска кръв. Но след случилото се с Ела... просто си помислих, че трябва да поговоря с вас.

— Да допуснем на теория, господин Хохсвелдер — каза Майло, — че Тони наистина е свързан с убийството на Ела. Какъв мотив би имал според вас?

— О, не, лейтенант, не бих отишъл толкова далеч.

— Теоретично — каза Майло. — Само между нас, тук, без да записваме нищо.

Хохсвелдер задъвка долната си устна.

— Доколкото познавам Ела, сигурно е оставила всичко на Тони. Няма причина да не го направи, той беше единственото ѝ дете. Въпреки че според мене да даваш пари на някого, който не работи, е все едно да ги хвърляш в клозета.

— Не вярвате в травмата на Тони?

— Кой знае? — рече Хохвелдер. — Божа работа.

— Как бихте описали отношенията между Тони и майка му?

— Както казах, Ела не говореше много за личния си живот.

— Да сте забелязвали някаква неприязън помежду им?

— Не, не бих казал. Освен онзи случай на Деня на благодарността.

— Ела ядоса ли му се?

— И двамата изглеждаха напрегнати, когато дойдоха. Ела беше с някаква застинала усмивка, все едно се преструва, че е щастлива.

— Ами Тони?

— Далече в неговия си свят.

— Някаква идея какво може да е породило напрежението?

— Абсолютно никаква.

— Да сменим темата за момент — каза Майло. — Кои бяха приятелите на Ела?

— Никога не съм виждал да има приятели — рече Хохвелдер. — Тя и Тони старши си живееха само двамата. Всяка година я канехме на Коледа, казахме ѝ да вземе и Тони младши. Всяка година тя идваше с голяма кошница с подаръци. Тони не е идвал нито веднъж. Честно казано, дори не бяхме сигурни дали му казва.

— Защо да не му казва?

— Знаеше, че е антисоциален. А и след онази сцена на Деня на благодарността може да се е чувствала неудобно.

— Ставането преди десерта?

Хохвелдер нагласи една крушка.

— Повярвайте ми, лейтенант, нашите десерти си струват чакането. Жена ми ги приготвя, а също и жената на брат ми. Тази година имахме шест вида сладкиши плюс пудинг и компот. От начина, по който Тони погледна това, което момичетата бяха сложили на масата, човек ще си помисли, че му сервираме боклуци.

ОСМА ГЛАВА

Напуснахме магазина за осветителни тела и се озовахме навън в топлата вечер.

— Това място е като Дантевия ад — рече Майло. — Симпатичен човечец, а?

— Изобщо нищо лошо не искаше да каже за Тони.

Качихме се в колата и той подкара.

— Сплотена фамилия освен в случаите, когато не е. Някакви идеи за това, което ни разказа?

— Интересно е описанието му на семейство Манкузи. Асоциален баща с избухлив характер, изолирано семейство. Насилниците умеят да налагат волята си, така че Тони може да е имал трудно детство.

— Намираш това за основание младши да намрази мама до такава степен, че да я изкорми?

— Насилваните деца могат да отхвърлят родителя, който не ги е спасил. Москоу твърди, че Ела никога не е изпращала Тони, след като ѝ е гостувал, така че явно е имало проблеми.

— Става от мястото си заради вестника, но заради него — не.

— И тъкмо в такъв момент ѝ се е случило — казах аз. — Интересно.

— Не е ли малко пресилено?

— Може би не. Чрез символиката можем да стигнем до много тъмни места.

— Първичният гняв и хроничната болка едва ли допринасят за доброто настроение на Тони?

— Докато Ела му е помагала финансово, той е бил в състояние да контролира чувствата си — казах аз. — Щом спира кранчето, той го възприема като поредното изоставяне. Отива при нея, моли я, тя не се съгласява. Той спори. Тя се ядосва. Ако наистина си е изпуснала нервите, заплашила е да промени завещанието и да остави всичко на Армията на спасението, това може да е преляло чашата.

— Казала е на Бароун, че не иска копие от завещанието в дома си. Може би, за да го скрие от Тони.

— Милион и триста за тази къща — рекох аз. — Доста голямо изкушение. Ако има проблеми с хазарта, може и да познава хора, които да свършат работата.

Той покара малко в мълчание.

— Логичен сценарий, но Хохсвелдер описа Тони като заклет комарджия на основанието на косвен разказ за единствен случай. А той не харесва Тони, така че всичко, което казва, е съмнително.

Една пряка по-нататък.

— Мърляв дебелак, който не е дизайнер, цветар или хореограф, да е гей? Няма начин.

— Мислиш ли, че сексуалната му ориентация има значение? — засмях се аз.

— Ти не мислиш ли?

— Какво искаш да кажеш?

— Още едно нещо, което мама не одобрява — каза той. — Родителите могат да са много придирчиви на тази тема.

Обратно в участъка, той провери цивилния полицаи, който следеше Тони Манкузи. Обектът излязъл от апартамента си веднъж да си купи бурито и сода от сергия на „Сънсет“, близо до Хилхърст. Не е далече, за да се отиде пеша, но Манкузи се качил на колата си, която използвал като трапезария, хранейки се на паркинга.

— Полицай Руис отбеляза, че обектът изхвърлил отпадъците от прозореца на колата право на земята вместо в кошчето на три метра от него. Полицай Руис започнал да си записва нарушенията на обекта. Когато обясних на полицай Руис, че замърсяването на частна собственост е невъзпитано, но не подсъдно, той беше видимо разочарован.

— Старае се — заявих аз.

— На двайсет и една години, излязъл от академията преди шест месеца. Другите двама са същите новобранци. Все едно съм в детската градина, но поне са мотивирани.

— Манкузи ходил ли е някъде, след като е обядвал?

— Право вкъщи и още е там. Много бих искал да имам основание за подслушване.

Започна да рови из бележките на бюрото си, изхвърли първите четири, прочете петата и каза:

— Чудесата нямат край. Шон е проявил изобретателност.

Макар че още се занимаваше с кражбата на колата, Шон беше продължил да преглежда съобщенията за инциденти по времето, когато е липсвало бентлито. Също като Майло не намерил нищо за убийства, изнасилвания и нападения. Младият детектив обаче отишъл по-далеч и открил един обявен за издирване човек.

Майло му се обади, изръмжа одобрение и научи подробностите.

— Катрина Шонски, двајсет и осем годишна бяла жена, руса и кафява коса, един и шейсет и пет, петдесет килограма. Същата вечер излязла с приятелки, тръгнала си сама, оттогава никой не е чувал нищо за нея. Майка ѝ съобщила три дни по-късно. Толкова време им е трябвало да го вкарат в компютъра.

— Браво, Шон — казах аз. — Хубава детска градина, чичко Стърджис.

Господин и госпожа Ройъл Хеджис живееха в просторен мезонет на четиринайсетия етаж на луксозна сграда на „Уилшър коридор“. Стъклени стени разкриваха гледка на юг, покрай океана, към Ингълуд, Болдуин Хилс и въздушните коридори на лосанджелиското летище. Височината и беззвездното небе превръщаха километрите жилищни райони в светлинно шоу.

Ройъл и Моника Хеджис седяха на нисък, черен диван „Рош-Бобoa“ и пушеха в унисон. Подът на апартамента беше от черен гранит, стените бяха искрящо бели и хвърляха собствени отблясъци, а картините бяха големи, размазани, с акцент върху сивото.

Моника Хеджис беше между петдесет и шейсетгодишна. Дребна, руса и кльоцава до съсухреност, с тежък грим около кафявите очи, лице, опънато отвъд границите на разумното, и страхотни крака, подаващи се изпод малката черна рокля.

Ройъл Хеджис изглеждаше най-малко на седемдесет, носеше червеникавокафява перука, която почти можеше да мине за истинска коса, и мускетарска брадичка, боядисана в същия цвят. Облечен беше в червена копринена риза, бели панталони, розови велурени мокасини на бос крак. Скри четвъртата си прозявка зад петнистите си ръце и тръсна пепелта в хромиран пепелник.

— Катрина е единственото ми дете — каза Моника. — От втория ми брак. Баща ѝ отдавна го няма.

— Изчезнал ли е? — попита Майло.

— Почина. — Гласът ѝ не издаваше съжаление.

Езикът на тялото на третия ѝ съпруг говореше, че това е неин проблем.

— Не се паникьосвам, лейтенант — каза тя, — но започвам малко да се изнервям. Катрина е правила глупости и преди, но не такива, да я няма повече от седмица. Не мога да не се тревожа, защото майките са така. Макар че я очаквам да се появи всеки момент с някое от глупавите си обяснения.

— Веднага се връщам — каза Ройъл, потупа я по коляното и излезе от стаята.

— Мъжки проблеми — рече Моника Хеджис. — Ще влиза и излиза през цялото време. Женени сме от две години и почти не познава Катрина.

— Възможно ли е дъщеря ви да е при някой приятел или роднина? — попита Майло.

— Имате предвид семейството на баща ѝ? Никога. Норм Шонски не е част от живота ѝ, нито пък роднините му.

Лекомислено махване с ръка. Не проявява любопитство защо някой от ранга на Майло ще посещава дома ѝ във връзка с изчезнал човек. При нейните доходи вероятно е свикнала на персонално обслужване.

— Освен това — каза тя, — Катрина не ходи на гости. Тя се вдига импулсивно и изчезва.

— Къде ходи, госпожо?

Още едно махване.

— Навсякъде. Мексико, Европа. Веднъж дори беше отишла в Таити. Това имам предвид под „глупаво“. Намира евтин полет по

интернет, изобщо не планира нищо и просто отлита с безметежна страст.

— Сама?

Мълчание.

— Госпожо Хеджис?

— Предполагам, че има мъже — каза тя. — Ако не пътува с тях, то със сигурност е в състояние да ги намери по пътя. Държи да ми го каже, когато се върне.

— Какво да ви каже?

— Че се е държала по начин, който не одобрявам. Прави го само за да ме дразни. Изключение са случаите, когато забравя да си вземе достатъчно пари и ми се обажда отчаяна. Тогава е като предаване по „Дискавъръ“. Разказва ми за места, музеи, необикновени стари църкви.

Тя дръпна жадно от цигарата си.

— Обичам дъщеря си, лейтенант, но понякога е непоносима.

— Кога за последен път я видяхте?

Колебание.

— Преди около месец горе-долу. Не сме се карали или нещо такова. Но Катрина си беше вгълпила, че трябва да е независима. Иначе казано, никакви контакти с мама, докато финансите не го наложат. Нямахме и да разбере, че е изчезнала, ако приятелката ѝ не се беше обадила да пита дали Катрина е при мене.

— Коя приятелка?

— Едно момиче на име Бет Холоуей. Не съм я виждала. Била е с Катрина в онзи клуб, разделили са се и оттогава не е чувала Катрина.

Той прочете адреса във Ван Нуис от шофьорската книжка на Катрина Шонски.

— Актуален ли е този адрес, госпожо?

— Да.

— Катрина сама ли живее?

— Да, в една дупка.

— Има ли мъже в живота ѝ в момента?

— Не, доколкото знам — каза Моника Хеджис.

Гласът ѝ заглъхна в края на изречението, сякаш не беше сигурна в собствените си думи.

— Откога живее на този адрес?

— От петнайсет месеца.

Тя загаси цигарата си, наблюдавайки изтъняващата струйка дим.

— Що се отнася до пазенето на...

— Държеше ме настрана от личния си живот.

— Не се обиждайте, госпожо, но мислите ли, че е криела нещо?

— Възможно е, лейтенант. Ако ходеше с някоя важна клечка, не се съмнявам, че щеше да се похвали само за да ми покаже, че греша.

— За какво да грешите?

— Тя е страхотно момиче, непрекъснато ѝ повтарям, че трябва да се издигне, да се движи в друга среда. Ройъл и аз сме членове на „Ривиера кънтри клуб“. Постоянно се събираме. Когато се обадя на Катрина да ѝ кажа за някое събитие, тя първо ми се смее, а след това изпада в лошо настроение.

— Предпочита да прави нещата по свой си начин, така ли?

Очите ѝ се стрелнаха към вратата.

— Сигурна съм, че ще ѝ свършат парите и ще се появи всеки момент.

— Имате ли скорошна нейна снимка, която можем да вземем?

Тя се пресегна за нова цигара, прекоси дневната и зави зад ъгъла. Оттам се чуха приглушени гласове. Тонът им предполагаше напрежение.

Върна се сама, със загаснала цигара в едната ръка и снимка осем на дванайсет в другата.

— Тази е от преди четири години, но Катрина не е остаряла видимо. — Тя докосна бузата си. — Добри гени. От сватбата на една братовчедка е. Катрина беше шаферка. След като дълго мрънка за роклята.

Хубаво момиче със сърцевидно лице, облечено в рокля с буфан ръкави от сатен с цвета на мъртва плът. Ръкавите не ѝ бяха по мярка и стояха твърде високо на гладките ѝ ръце. Висок квадратен корсаж пазеше обещанието да не разкрива нищо. Светлата коса на Катрина Шонски беше вдигната и украсена с къдрави кичури, които приличаха на месингови наденички. Устните ѝ оформяха нещо като усмивка, но лицето ѝ излъчваше презрение.

— Значи — каза Майло — вие сте сигурна, че тя е заминала на едно от своите пътешествия, но за всеки случай сте я обявили за изчезнала.

— Знам, че не е заминала далече, защото не е взела паспорта си.

— Ходили сте в апартамента ѝ?

— Разбрах се със собственика и претърсих всичко. Пооправих го, докато бях там, защото определено имаше нужда. Паспортът ѝ беше в чекмеджето на тоалетката. Ако си е взела някакви дрехи, то те не са много, лейтенант. Само че Катрина е в състояние да замине само с чантата си и една кредитна карта.

— Вашият подпис необходим ли е за кредитната ѝ карта?

— Не. Стига толкова, Катрина злоупотреби с кредитния ми лимит. Вече има „Виза“ с лимит от хиляда долара на месец и следва да си плаща сама сметките. Трябва да призная, че през повечето време го прави.

Тя сплете пръсти.

— Без паспорт, без дрехи — каза Майло. — Не звучи много като ваканция.

— На някои от местата, на които ходи — каза Моника Хеджис, — са достатъчни само бикини и чаша вино. Възможно е да е използвала и отстъпката си на служител, за да си попълни гардероба.

— С мода ли се занимава?

— Продава дрехи в бутик „Ла Фам“ в Брентуд. Натруфени и прекалено скъпи, ако питате мене. Казах ѝ, че сигурно мога да я уредя в „Харари“ или в някой от магазините на „Родео драйв“ с помощта на Ройъл. Той се занимаваше с производство на дрехи. Имаше голяма фирма, която работеше за някои от големите имена в модата.

Поигра си с незапалената цигара и се пресегна за бяла запалка от оникс. Майло я достигна първи.

— Работата на Катрина — каза тя между дръпванията — е загубена. Като всяка друга работа, с която се е захващала. Ако питате мене, дълбоко в себе си тя е убедена, че не заслужава нищо по-добро, защото няма образование. Напусна училище, успя някак да се дипломира, изкара един семестър в колежа „Санта Моника“. Планът беше да го завърши за две години и да се премести в Калифорнийския университет. Вместо това тя напусна и започна да продава обувки във „Фред Сегал“. Уволниха я за слаба трудова дисциплина. Казах ѝ да си направи лимонада от лимоните, които ѝ поднася животът, и да се върне в „Санта Моника“, трябваше ѝ само още година и половина. Но не би.

— Изглежда, Катрина си пада малко бунтар — казах аз.

— Малко ли? — Дрезгав смях. — Господа, много обичам дъщеря си, но съм сигурна, че да ми се опъва, за нея е ключът към нейната идентичност. Винаги е била трудно дете. Със силни колики — сладка като бонбон, но ревеше по двайсет и четири часа на ден. Когато това отмина, проходи рано и започна да се пъха навсякъде. Винаги е мразела училището. Въпреки че беше умна. Можеше да пее, но не ходеше на хор. Има хубаво тяло, можеше да стане мажоретка. — Тя въздъхна. — Може би един ден ще поумнее.

— Да се върнем на онази нощ — каза Майло. — Катрина отива в клуб с две приятелки. Бет Холоуей и...

— Риана някоя си...

— В кой клуб са отишли?

— Някаква дупка в Западен Ел Ей, по-скоро обор, отколкото сносен нощен клуб.

— Бяхте ли там?

— Ходих вчера и говорих с някакви ужасни мъже — фейс контрол. Грозна индустриална зона край „Пико“... в една от страничните улици. Говорих и с управителя. Никой не ми помогна. Казаха, че е било претъпкано, не си спомнят Катрина или някой друг конкретно и нямат охранителни камери. Това не е ли глупаво, лейтенант?

— Как се казва клубът?

— „Запали ме“.

— Като песента.

— Моля?

— Имате ли телефоните на Бет и Риана?

— Не, но мога да ви кажа къде да ги намерите. Бет каза, че продава бижута някъде близо до „Ла Фам“, а Риана работи на щанда за козметика в „Барнис“.

— Знаете ли как се казва бижутерският магазин?

— Някъде близо до работата на Катрина... „Сан Висенте“ край Барингтън. Ако не беше Катрина, щях да се притесня. Дори и така съм леко нервна. Какво ще направите за мене, лейтенант?

— Колко най-дълго е отсъствала? — попита Майло.

— Десет дни. Хавай — обиколила всички острови, не се обади нито веднъж, върна се с най-тъмния тен, който съм виждала, ще

кажете, че е мексиканка или нещо подобно. Веднъж изкара девет дни в Косумел, някаква специална оферта.

— Значи това е обичайно поведение?

— Означаваш ли това, че няма да предприемете нищо?

— Не, ще разгледам случая, госпожо. Бет Холоуей каза ли ви как се е разделила Катрина с приятелките си?

— Каза ми, след като два пъти я попитах. Уговорката била Риана да кара, но отишли с колата на Катрина, защото нейната се повредила. Риана и Бет се запознали с двама мъже и попитали Катрина дали може да си тръгнат отделно. Твърдят, че Катрина нямала нищо против. Тогава я видели за последно.

— Мислите ли, че Катрина може да не е била съгласна с промяната в плана?

— Дъщеря ми не приема лесно разочарованията, лейтенант. Учителите ѝ го наричаха „нисък праг на раздразнителност“. Притеснявам се, че е решила да им го върне, като и тя си намери мъж. След това изчезва господ знае къде.

— Без паспорта си.

— Ако търсите забавления, можете да ги намерите навсякъде — каза Моника Хеджис.

Отпусна се за момент, сякаш си припомняше нещо.

— Ако Риана е карала — каза Майло, — това означава, че Катрина е пила вечерта.

— А Катрина обича коктейли „Лонг Айлънд“. Кое е някаква измислица, бълвоч, който само един господ знае какво причинява на мозъка ти. Непрекъснато ѝ повтарям да се придържа към класиката, тя не ти размътва съзнанието. Мартини или „Манхатън“, никога с лед. Така знаеш колко изпиваш. Само че я се опитайте да го обясните на Катрина. За нея всичко с плодов ликьор и концентрат е мартини.

— Случвало ли се е да прекалява?

Моника Хеджис се размърда.

— Случвало се е понякога.

— Притеснявате се, че може да е тръгнала да се прибира с колата пияна?

— Ами ако, не дай боже, е катастрофирала? Въпреки че се обадох на магистралната полиция и те казаха, че не е имало никакви инциденти на магистралата онази вечер.

— По магистрала 405 ли се прибира обикновено?

— Не знам — каза тя. — Най-лесно се стига до долината оттам, нали?

Намръщи се.

— Живееше в един апартамент близо до университета заедно с още едно момиче, някаква студентка от Индия, която залягала над учебниците през цялото време. Кое то не е в стила на Катрина и не продължи дълго. Катрина се оплакваше, че всички в сградата били студенти и това я карало да се чувства стара. Подозирам, че я е смущавала собствената ѝ необразованост. Надявах се това да я мотивира, но не се получи. Искаше нещо самостоятелно, твърдеше, че наемите отсам хълма са много високи. Казах ѝ, че ще ѝ помогна. Така и не се възползва от предложението ми, просто се вдигна и се изнесе във Ван Нуис. Макар че твърдеше, че е в Шърман Оукс. Това логично ли е, лейтенант? Да отхвърлиш искрено предложение?

— Деца — каза Майло.

Моника Хеджис запафка трескаво.

— Не отговорихте на въпроса ми. Какво точно ще направите за мене?

— Какво бихте искали да направим, госпожо Хеджис?

Това я изненада. По гранитния под се посипа пепел.

— Бих искала да откриете къде е дъщеря ми. Използвайте компютрите си — проследете самолетни билети, операции с кредитни карти, телефонни разговори. Обявете я за издирване.

— Госпожо, без доказателства за престъпление това би било нарушаване на правата на Катрина.

— О, я стига — каза Моника Хеджис.

— Съжалявам, госпожо, но така стоят нещата. Ако беше малолетна, щеше да е различно.

— Умът ѝ е колкото на четиринайсетгодишна.

Майло се усмихна.

— Искате да ми кажете, че не можете да направите нищо ли?

— Ще направим всичко, което ни позволява законът. Това означава, че ще говорим с приятелките ѝ, ще минем през клуба...

— Вече го направих.

— Понякога повторението помага, госпожо. Ще потърсим и колата ѝ. Още ли кара жълтия мустанг, регистриран на нейно име?

— Да, но няма да е за дълго. Току-що получих съобщение, че е пропуснала последните две вноски. За този заем и аз се подписах. Уговорката беше, че аз ще платя първата вноска, а следващите са нейна грижа.

— Дайте ми координатите на финансовата къща и ще проверя дали са я взели.

— Вече го направих, не са я взели.

— Доста работа сте свършили.

— Ако искаш нещо да стане, свърши си го сам. Значи това е всичко, което смятате да направите? Не звучи много обещаващо.

— Нека да започнем и да видим докъде ще стигнем, госпожо Хеджис. Обадете ми се по всяко време, ако се сетите за нещо.

— О, ще го направя, бъдете сигурен, че ще го направя.

Тя стана, отиде бързо до вратата и я отвори.

— Ще ви задам още един въпрос — каза Майло, — който може да ви разтревожи, но е съвсем рутинен, просто в случай, че попаднем на нещо в полицейските доклади.

Моника Хеджис се изпъна и дръпна от цигарата си.

— Какво?

— Знаете ли кръвната група на Катрина?

— Това е... зловещо.

— Просто рутина, госпожо.

— Ама и вашата рутина е една... — рече Моника Хеджис. — Определено не бих искала да върша работата ви.

— Повечето хора не искат — усмихна се Майло.

— И аз съм една от тях... Кръвната ѝ група е същата като моята, нулева положителна. Това е най-разпространената.

Тя пушеше и ни наблюдаваше как вървим към асансьора. Докато влизахме в него, я чух да казва:

— Ето те и тебе, миличък. В ред ли е всичко?

Вратата се затръшна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Майло беше помолил портиера на сградата да държи колата наблизко. Когато излязохме отпред, нея я нямаше, а портиерът се занимаваше с блекбърито си.

Силно покашляне накара мъжа да вдигне поглед.

— Фордът „Краун Виктория“?

— Трябваше да я преместя, беше препълнено.

Не се виждаха други коли.

— Бихте ли я докарали? — каза Майло и добави едно „моля“, което накара портиера да се сепне.

Той се затътри към подземния паркинг.

— Момичето на Шонски липсва от една седмица — рече Майло, — милата му майчица си мисли, че ѝ играе номера, и иска да ѝ стана личен съгледвач.

— Или пък е изпаднала в дълбоко отрицание.

— Каза, че е нервна, но аз долових само гняв.

— Гневът може да прикрива тревога — казах аз.

Той погледна „Таймекс“-а си.

— Къде я е паркирал, в Чула Виста ли?... Първо Тони, майка му и Хохсвелдер, после тази хармонична двойка. Останаха ли някакви щастливи семейства?

— С работа като нашата едва ли ще попаднем на такива.

— Е, какво мислиш за изчезналото момиче? С нейните импулсивни забягвания колко сериозно да я взема?

— Нулева положителна — казах аз. — Също като в бентлитото.

— Не чу ли мама? Това е най-често срещаният тип. Все едно е на състезание. И аз да бях израснал с такава, и аз щях да искам да избягам.

— Подобно съперничество може да направи Катрина уязвима.

— Към какво?

— Дрънкулки. Мама се жени за богат чичко, а Катрина е на нископлатена работа. Ако си е тръгнала подпийнала от клуба,

чувствайки се изоставена от приятелките си, минаващата наблизко кола за двеста хиляди долара ще ѝ се стори като паднала от небето. Ето как ще си върне на мама.

— Ако са я забърсали, не вярвам да е станало в „Запали ме“. Бях там миналата година по лъжлива следа за наркоманско убийство. Найлоновите ризи на мъжката половина, количеството гел за коса и танцовите им движения бяха по-зле и от моите. Ако някой се появи с бентлитото на Хюбъл, фейс контролът и другите щяха да забележат, а докато стигне до дансинга, петдесет жени щяха да му се нахвърлят.

Той се обади в клуба, поиска да говори с управителя, погледна пак часовника си и се намръщи. Свързаха го. Последва кратък разговор.

— Човекът се изсмя, попита какво си мислим, да не е имението на Хю Хефнър? Каза, че нищо особено не се е случило в клуба онази вечер, вече го бил казал на „любопитната майка“.

— Ако Катрина се е притеснявала, че приятелките ѝ ще я изоставят, можела е да отиде в друг клуб и да си направи вечерта. Или пък е тръгнала да се прибира пияна у дома и колата ѝ се е повредила. Току-що чухме, че е импулсивна. Освен това е спряла да плаща и вноските за мустанга. И двете предполагат слаба поддръжка. Може да ѝ е свършил бензинът и да е заседнала някъде.

— Пияно момиче, само през нощта. Чичко Паричко минава и я качва. Или пък е на Хаваите.

— Държала е личния си живот в тайна от майка си — казах аз, — но приятелката ѝ се е притеснила достатъчно, за да се обади на мама.

— Ако е закъсала на 405, макар и късно, някой може и да я е видял.

— С нейните няколко питиета сигурно се е уплашила от магистралата и е избрала заобиколен път.

— Или пък съвсем се е объркала и е тръгнала на юг, Алекс. Кое то я е отвело на доста гадно място.

— Защо да не тръгнем от най-простото предположение? Когато отивам на север и искам да избегна магистралата, тръгвам през прохода Сепулведа. Късно вечер, след като излезеш на север от „Сънсет“, става бързо и е почти празно. Това обаче означава, че аварията е станала на безлюдно място.

Шум на двигател се понесе от отвора на подземния паркинг. Портиерът изкара един светлосин ягуар, излезе и застана до шофьорската врата.

Майло го доближи.

— Щом настоявате.

— А? — каза портиерът.

— Съгласен съм да ги сменим, ама ако прибавите и каското.

Портиерът зяпна. Майло се приближи на сантиметри от лицето му.

— Къде ми е фордът, приятел?

— Обадиха ми се от един от апартаментите.

Майло извади телефона си.

— Искаш ли и аз да ти се обадя? Дай си номера. И между другото я ми покажи документ за самоличност за официалното полицейско разследване.

Портиерът не отговори.

Майло размаха значката си.

— Докарай го веднага.

— Господин и госпожа Лазаръс слизат след...

— Аз ще ги оправя. Изчезвай.

Портиерът рискува да го погледне. Това, което видя, го накара да се затича.

Майло погледна ягуара.

— Евтини коли, глупости. Ако Катрина е претърпяла авария и някой я е взел, мислиш ли, че господин крадецът на бентлита я е следил?

— Или си е търсел жертва и тя му се е сторила подходяща.

— Сексуален психопат — рече той. — Каква е връзката с Ела Манкузи?

— Тръпката на лова — казах аз.

— Възможно е. Обикновено бих разкарал Катрина като недостойна за времето ми. Но с откраднатите две големи черни коли и кръв в проклетото бентли... — Той поклати глава. — Да опитаме да намерим мустанга.

Възрастна двойка излезе от сградата, видяха го до ягуара и замръзнаха на място.

Той се ухили.

— Добър вечер, господин и госпожо Лазаръс. — Отвори и двете врати с размах и каза: — Желая ви приятно изкарване.

Двойката се приближи нервно до колата. Качиха се и заминаха.

След секунди портиерът изкара форда с рев и го закова на място. Майло хвана ръката му, отвори я и лепна пет долара на дланта му.

— Не е необходимо — каза портиерът.

— Нито пък заслужено. Да си жив и здрав.

Изминахме Сепулведа на север чак до южния край на долината покрай „Вентура булевард“ и продължихме още няколко мили. На север от „Уилшър“ в ниското се простираше равното гробище на ветераните, след това имаше малки фирми и апартаменти. След тях се издигаха хълмовете, осеяни със светлини. Движението не беше много. Нямаше и следа от колата на Катрин Шонски.

Когато се върнахме в града, Майло каза:

— Е, добре. Ако обичах спокойния живот, щях да стана фермер.

— Винаги можем да тръгнем на юг — рекох аз.

— Мексико е на сто и петдесет мили.

Погледнах към хълмовете на изток.

— Там има много улици за обхождане.

— Ама и ти си един смешник — изръмжа той, завивайки на дясно и пресичайки няколко тъмни виещи се пътища.

Един час по-късно.

— Ще накарам един патрул да обиколи пак утре и да опита да намери приятелките на Катрина. Допускам, че ще ни разкажат съвсем различна история. Например как е с някой безделник, когото мамчето не би одобрила. И не споменавай нулева положителна повече, ако обичаш. Не се чувствам популярен.

Светлината обagri в карамелено прозорците на студиото на Робин. Минах покрай езерото и спрях да погледам малките шарани. Светлините на античната желязна пагода стигаха до дъното и рибите се виждаха добре. Вече бяха станали почти десет сантиметра. Скачаха весело в потока, който тръгваше от водопада.

Най-напред ги забелязах, когато току-що се бяха излюпили и бяха колкото ларви. Дузина малки рибешки нишки, плуващи смело сред възрастните по половин метър. Японските шарани ядат яйцата си, но когато малките се излюпят, никога не ги закачат. За разлика от другите риби, те не нападат болните или умиращи пасажии. Може би затова живеят повече от сто години.

Продължих към студиото и почуках на прозореца. Робин вдигна поглед от пейката си и се усмихна. Доближи едно бяло правоъгълно парче алпийски смърч до ухото си и почука. Търсеше тонове, които да ѝ покажат, че дървото става за музикален инструмент. Ако съдех по размера на парчето, за мандолина.

Изражението ѝ, когато го остави настрана, говореше, че не става. Докато вляза, държеше ново парче в ръцете си. Бланш се гушеше в скута ѝ, спокойна както винаги.

— Здравсти — каза Робин.

Бланш ме приветства с булдожо грухтене.

Когато Робин ме целуна, Бланш завъртя глава на една страна, както го правят булдозите, и допря муцуна до ръката ми.

— Русата и червенокосата — казах аз.

— Какъв си късметлия.

Погледнах захвърления смърч.

— Няма ли музика в него?

— Въпреки че той никога няма да долови разликата. — Тя погледна кутията от „ФедЕкс“ в ъгъла. — Открихте ли нещо за бедната старица?

— Работната хипотеза е, че синът ѝ има нещо общо с цялата работа, но нямаме никакви доказателства.

— Син да направи такова нещо на майка си — рече тя. — Не е за вярване.

Пак погледна кутията в ъгъла.

— Нови инструменти? — попитах аз.

— Колекция DVD. От интернет фирмата на бизнесмена. Десет филма на Одри Хепбърн и бележка, че му напомням на нея.

Одри Хепбърн беше метър и седемдесет и пет, като закачалка. Робин е едва един и шейсет, приятно закръглена отвсякъде.

— И двете сте прекрасни.

Тя размърда пръсти, както прави, когато е нервна.

— Държал ли се е неприлично?

— Не съвсем.

— Не съвсем ли?

— Когато го видях на изложението на музикални инструменти, беше малко докачлив, но нищо извън границите на благоприличието.

— Хубаво тогава — казах аз. — Одри Хепбърн има няколко добри филма.

— Малко преигравам, а?

— Сигурно има някакви фантазии. Непрекъснато се случва.

— Какво искаш да кажеш?

— Мъжете винаги те заглеждат. Имаш такова излъчване — феромони ли са, не знам...

— Да бе, да.

— Вярно е. Не го забелязваш, защото не си флиртаджийка.

— Аз съм темерут, така ли?

— Да, понякога.

— Алекс — каза тя, — не съм си помисляла дори да намекна, че може да е нещо различно от бизнес.

— Изобщо не е свързано с тебе.

— Супер.

— Виж — рекох аз, — какво може да е най-лошото? Той прави първата крачка и ти внимателно го спираш. Междувременно можеш да му пратиш приятелски, но официален мейл, за да му благодариш за филмите и да му кажеш, че с удоволствие ще ги изгледаш.

Тя погали Бланш.

— Прав си, глупаво е от моя страна. Както казвахме в седми клас, надувам се.

Тя докосна едната си обица. Отметна коса. Получи й се много по-добре отколкото на Тони Манкузи.

Заиграх се с горното копче на блузата й.

— Феромони, а? — рече тя. — Кога стана химик?

Избрахме два филма и си ги пуснахме от леглото. „Римска ваканция“ изглеждаше прекрасно петдесет години по-късно, за разлика от „Закуска в Тифани“, и когато най-сетне се появи надписът „Край“, бяхме полузаспали.

Докато гасяхме лампите, докоснахме пръсти. Промърморих нещо, което със сигурност беше мило.

— Одри Хепбърн е много красива, но не приличам на нея — каза Робин и заспа.

В десет сутринта взех Майло от участъка и тръгнахме към „Барнис“ в Бевърли Хилс.

На партера кльоцави момичета бяха излезли на лов за козметика. Блондинка, специалист по лакиране на нокти, ни посочи Риана Иянович.

Висока, слаба брюнетка един щанд по-надолу.

Тя ни се усмихна през ароматен облак. Редица тестови разпръскватели красяха щанда. Клиенти и продавачки дърдореха. Всеки търсеше следващата голяма крачка в самоусъвършенстването си. Майло се представи и Риана отвърна с безизразния, уплашен поглед на малко дете, което е изненадано.

Тя беше на трийсетина години, бледа, с квадратни рамене, черни очи, оптимистични гърди и лице, спасено от красота от неправилен нос и твърде остра брадичка.

— Полиция? Не разбирам.

— Тук сме заради Катрина Шонски — каза Майло.

— Аха. — Лек акцент, едва доловим сред кудкудякането.

— Можем ли да поговорим на някое по-тихо място?

Риана Иянович потупа по рамото друга пръскачка на парфюми.

— Ще ме покриеш ли?

Излязохме от магазина през входа на „Уилшър“, повървахме до ъгъла с „Камдън драйв“ и минахме през входа на паркинга.

— Иянович — каза Майло. — Чехкиня?

— Хърватка. Легална съм.

— Дори и да не бяхте, няма значение. Тук сме заради Катрина, това е всичко.

— Познавам Катрина само чрез едно друго момиче.

— Бет Холоуей?

— Да.

— Първо опитахме Бет, но тя не е на работа днес, а нямаме домашния ѝ телефон.

— Няма да я намерите у дома — каза Риана Иянович.
— Къде е тя?
— В Торанс. Запозна се с един мъж — рече тя и се изплези.
— Не го одобрявате, така ли? — попита Майло.
— Всеки си има мнение.
— За същия човек ли става дума, с когото се е запознала вечерта, когато сте излезли с Катрина?
— Да.
— Чух, че и вие сте се запознали с някого — рече Майло.
Черните очи на Риана Иянович се присвиха.
— Кой ви каза?
— Майката на Катрина. Бет ѝ е казала.
— Бет не спира да дърдори. — Тя сви ръка в силует на патица и задвижи палеца си към показалеца.
— Не ни интересува дали Катрина крие нещо от майка си — каза Майло. — Ако го знаем от самото начало обаче, ще спести много разпавии.
— Не знам никакви тайни.
— Какво искахте да кажете с това, че Бет много приказва?
— Аз съм затворен човек — каза Риана. — Бет е типична американка — не се обиждайте. Споделя всичко.
— Има ли някаква причина Бет да не споделя с майката на Катрина?
— Може би — отвърна тя, като гледаше покрай нас.
— Какво означава това?
— Катрина мрази майка си.
— Катрина ли ви го каза?
— Много пъти.
— Риана, имате ли някаква представа къде е Катрина?
— Ъ-ъ, не, съжалявам.
— И последния път, когато я видяхте, беше?...
— Онази вечер.
— В „Запали ме“.
— Да.
— Разкажете ни за онази вечер.
— Отидохме в клуба, аз карах, не трябваше да пия. Бет се запозна с Шон. Братът на Шон е Мат. Бет искаше да е с Шон, така че аз

трябваше да съм с Мат.

— Трябваше?

— Тя ми е приятелка.

— Откъде са Шон и Мат?

— От Торанс — рече тя. — Те са братя. Казаха, че имат фирма за сърфове. Само че нямат нищо. Шон прави сърфове в една фабрика. Мат иска да е актьор. — Тя посочи магазина. — Тук всички са или филмови звезди, или модели.

— И вие ли?

— Не, не, не. Аз искам да работя.

— С какво се занимавахте в Хърватска?

— Учех архитектура.

— Значи вие и Бет сте си тръгнали с Шон и Мат. И отидохте...

— В Торанс. — Още едно изплзване. — Взех такси до вкъщи, толкова пари дадох.

— По кое време беше това?

— Четири сутринта.

— А Бет?

— Тя остана — каза Риана. — Повечето време е там сега.

— С Шон ли?

— Да.

— Истинска любов — каза Майло.

— Американска любов.

— Как се почувства Катрина с новия план?

— Не се развика.

— Но не беше доволна.

— И аз не бях доволна. Но тя беше по-недоволна.

— Как изрази недоволството си?

— Моля?

— Какво каза тя, Риана?

— Нищо. Обърна се и си тръгна.

— Къде отиде?

— В купона.

— На дансинга ли?

— Да.

— Забелязахте ли я да танцува конкретно с някого?

— Не видях.

— По някое време онази вечер да се е съсредоточила върху някого конкретно?

— Не видях, не.

— Никого, през цялата вечер?

— Пълно беше — каза Риана. — Бях заета.

— С Мат?

— С Мат тук, тук, тук и тук. — Тя направи гримаса и се плесна по врата, рамото, гърдите и задника.

— Голям палавник е този Мат — отбеляза Майло.

— Досадник, да. Мистър Супер сърфист.

— По кое време казахте с Бет на Катрина, че ще си тръгнете с Шон и Мат?

— Честно ли? Не знам.

— Горе-долу?

— Може би в един и половина — два. Искаха да си тръгнат.

— Бет и Шон ли?

— Американска любов — каза тя.

— Какво можете да ни кажете за Катрина — какъв човек е тя?

— Кат, викаме ѝ Кат. След голямата катастрофа вече не е Катрина.

— Не иска да я свързват с ураган?

— След всичките разрушения? — попита Риана Иянович. — Все едно е някакво... име на лошо, диво животно.

— Катрина не е диво момиче, така ли?

— Животно ли? Не.

— Дива ли е по някакъв друг начин?

— Какво имате предвид?

— Обича ли да ходи по купони?

— Много.

— Какво друго обича?

— Дрехи.

— Звучи, сякаш си е намерила идеалната работа.

— Моля?

— Бутикът „Ла Фам“.

— Много е скъп — рече Риана. — Даже и с отстъпката за служители. Подиграва се на дебилите жени с големи размери.

— Катрина не обича клиентите?

— Стари, дебели, богати — изтананика тя. — Може би й напомнят на майка й?

— Виждали ли сте майка й?

— Никога.

— Тя е кльоцава.

— Хубаво.

— Как се отнася Катрина към парите?

Объркване в черните очи.

— Парите важни ли са за нея? — поясни Майло.

— За вас не са ли? — попита Риана.

— Имам предвид особено важни. Повече, отколкото за другите хора. Например би ли се впечатлила от мъж с пари?

Риана бавно се усмихна.

— От някой загубеняк ли трябва да се впечатли?

— Излизала ли е някога с някой богаташ?

— Откакто я познавам, не е излизала с никого.

— Колко време е това?

— Два-три месеца.

— Как така няма социален живот?

— Казва, че не може да срещне правилните мъже.

— Ами колите?

— Какво колите?

— Интересува ли се от коли?

— Не особено... Отначало харесваше мустанга си. Купи й го богатият доведен баща.

— Споделяла ли е нещо за него?

Поклащане на глава.

— Богат.

— Защо престана да харесва мустанга?

Свиване на рамене.

— Може да й е омръзнал.

— Лесно ли й омръзва на Катрина?

— Прехвърля се от едно на друго. Като пеперуда. Дефицит на вниманието, нали знаете? Казва, че е имала дефицит на вниманието в училище. Много дефицит на вниманието има в Америка, нали? Клиентките ми разправят за деца, които подскочат като кенгуру. Всеки ходи на психиатър.

— Кат има ли психиатър?

— Не знам... задавате ми тези въпроси, защото майка ѝ ви е наела да я намерите ли?

— Ние работим за града, Риана.

— Градът иска да намери Кат?

— Ако е пострадала.

— Мисля, че не е.

— Защо не?

— Дефицит на вниманието. Винаги е така. — Черните ириси се стрелнаха от едната на другата страна, после нагоре и надолу. — Подскача.

— Не я свърта на едно място — каза Майло.

— Не е щастлива — рече Риана Иянович. — Понякога, когато пийне, започва да говори, че иска да се премести.

— Много ли пие?

— Обича да пие.

— Къде казва, че иска да се премести?

— Нищо конкретно, просто някъде. Не е щастливо момиче. Не обичам да съм с нея през цялото време. Тя... понякога може да те зарази с нещастие като с настинка, нали? Тя е приятелка на Бет, аз съм извън играта.

— Ще ни дадете ли мобилния телефон на Бет, моля?

Риана издиктува цифрите.

— Мога ли да се връщам вече? Имам нужда от тази работа.

— Разбира се — каза Майло. — Благодаря ви за отделеното време. Ето ви една визитка. Ако се чуете с Кат, моля ви да ми се обадите.

— Да. Само че няма да се чуя.

— Защо не?

— Ако се обади на някого, ще е на Бет.

Изпратихме я до входа на магазина. Преди да стигнем до вратата, Майло каза:

— Кат споменавала ли е някого, който притежава много скъпи коли... като ферари, ролс-ройс... или бентли?

— Говореше за бентли, но не за някой богаташ.

— А кой?

— Някакъв, с когото излизала. Голям смотаняк, с мръсни ръце.

— Монтъор?

— Вика му мръсна маймуна. — Риана Иянович се изсмя.

— Какво е толкова смешно? — попита Майло.

— Малка мръсна маймуна. — Ръцете ѝ започнаха да катерят въздуха пред нея. — Смешно е.

— Как се казва тази мръсна маймуна?

— Може би... Клайд? Не съм сигурна.

— Клайд кой?

— Клайд Мръсната маймуна. — Като се смееше още по-силно, тя блъсна вратата и се забърза към света на маските.

Изкарах колата от паркинга на „Барнис“, докато Майло се занимаваше с телефона.

— Клайд с бентлито, няма да е голям подвиг да го открием.

Започна с основния магазин в Уестсайд. „О’Мали примиъм мотърс“ беше в източната част на Бевърли Хилс, но сервизът беше на „Пико“, в Санта Моника.

На минути от „Запали ме“.

Майло се свърза, попита за Клайд и каза:

— Да, той е... там ли е? Благодаря. Не, няма нужда.

Затвори.

— Не Клайд, а Клайв. Вероятно е тип „бира, чипс и дартс“. И бърника скъпи английски коли в момента.

ДЕСЕТА ГЛАВА

„О’Мали примиъм мотърс сервиз и поддръжка“ представляваше сива ивица офиси, залепени за по-висок тухлен гараж. Няколко невзрачни коли бяха паркирани на паркинга за служители, попивайки слънце и прахоляк. От лявата страна, в покритата част с надпис „Само за клиенти!“, се мъдреха няколко милиона долара под формата на луксозни предмети.

— Спри до синия ролс — каза Майло.

— Не трябва ли най-напред да поискам позволение?

Той плесна пластмасовото табло на кадилака.

— На колко километра е този шедьовър?

— Сто хиляди с втория двигател.

— Издръжливостта бие лукса, синко. Официално те обявявам за класика.

Приемната представляваше тясно пространство с една празна кафемашина. Без столове, без списания, без чакащи хора. Зад една стъклена преграда чернокожа жена с очила за четене местеше колонки с числа по екрана на компютър.

Майло почука по стъклото. Преградката се отмести.

— Мога ли да ви помогна?

Той се представи и попита за Клайв.

— Клайв Хатфийлд? Защо?

— Бихме искали да поговорим с него.

Тя натисна бутона на интеркома.

— Клайв на рецепция. Рецепция до Клайв.

— Няма много хора днес — рече Майло.

— Наричаме ги клиенти — каза тя. — Рядко идват тук.

— Прибиране и доставяне?

— Тези хора го очакват. Преди го правехме безплатно. Сега взимаме по сто долара и никой не се оплаква.

- Епохата на занижените очаквания.
- Моля?
- Цената на бензина, а?
- Така казват шефовете.
- Кой извършва прибирането и доставянето?
- Момчетата, които описват колите.
- А не монтьорите?
- При техните заплати? Не мисля.
- Квалифициран труд.
- Така казват.
- Клайв от колко време работи тук?
- Тя се приближи до прозорчето.
- Подозирате ли го в нещо?
- Съвсем не.
- Рутинни въпроси — рече тя. — Като по телевизията.
- Познахте.
- Щом казвате. — Тя се върна към компютъра си.

Изчакахме пет минути, преди Майло да я помоли да се обади пак на Клайв.

- Може би прави нещо шумно и не чува — каза тя.
- Можем да отидем отзад и да го потърсим.
- Не, няма проблем.

Тя повтори повикването. Преди да утихне съобщението, вратата зад нас се отвори и един писклив глас каза:

- Чух те още първия път, Естер.

Отчетлив акцент, само че не чипс и бира. Може би „Суийт хоум Алабама“.

- Ето ви го — промърмори Естер.

Клайв Хатфийлд избърса почернелите си ръце в парцал, който не беше много по-чист от тях. Трийсет и няколко годишен, висок, с криви крака в сив раиран гащеризон, дълга и права кафява коса, оцветена в червено по върховете, рунтави бакенбарди, малък счупен нос. Присвитите му очи ни наблюдаваха, докато се бършеше от маслото. Когато част от мръсотията падна, забелязах бледа ивица кожа около левия му безименен пръст.

— Да?

— От полицията са, тебе търсят — каза Дороти.

— От полицията?... Какво, по дяволите... това да не е някакъв майтап?

— Да поговорим отвън — рече Майло.

Хатфийлд се поколеба, но ни последва.

Минахме покрай едно яркочервено бентли „Континентал“ GT купе, което Хатфийлд изглежда с отвращение.

— Малко е крещящо — каза Майло.

— Парите са си техни — сви рамене той. — Къде ме водите?

— Тук — рече Майло, като се спря до кадилака.

Физиономията на Хатфийлд се изпъна, докато оглеждаше колата ми.

— Това полицейски автомобил ли е? Да не сте под прикритие?

Той прекара пръст по капака на кадилака и остави сивкава следа.

— „Дженерал Мотърс“ сложиха шаси от шевролет двойка на тези, малко ги замазаха и направиха цената по четири.

— Чух, че бентли „Континентал“ било поукрасено отвътре ауди — каза Майло.

Хатфийлд пъкна парцала в задния си джоб.

— Интересувате ли се от коли? Какво карате, когато не сте на работа?

— Порше 928.

— Не е зле. Аз обаче предпочитам „Карера“.

— Клайв, тук сме заради Катрина Шонски.

Хатфийлд отметна коса от очите си. При това движение докосна малкия си нос и остави мазно петно на върха му.

— Какво за нея?

— Кога последно я видяхте?

— Какво, да не е загазила нещо?

— Отговорете на въпроса, моля.

— Последният път... значи явно наистина е загазила.

Хатфийлд извади кутия „Сейлъм“ от страничния си джоб и издуха дима към вдлъбнатата муцуна на един черен астън мартин.

— Последният беше, когато нещо се разфуча и ме изрита от тях... бих казал преди... около три месеца.

— Любовна драма?

— Нямахте любов — усмихна се Хатфийлд. — Само знаете какво.

— Физическа връзка.

— Само физическа, без връзка — каза Хатфийлд. — Запознахме се в един бар, излизахме няколко пъти. Това момиче е голяма артистка. В леглото, имам предвид. Разбеснява се, все едно ще се пръсне. Накрая се усетих, че се преструва, и ѝ го казах. Тогава ме изгони.

— Кой бар?

— Кой бар беше... — Хатфийлд се почеса по главата.

— Клайв, това не е много труден въпрос.

— Дватамата с нея ходехме в няколко бара по онова време, не мога да се сетя в момента. Живее в Северен Холивуд, тя е във Ван Нуис, но искаше да пие в Шърман Оукс, „Студио сити“, казваше, че е тузарско... първият път май беше в... не, не беше бар, първият беше в един ресторант, онова френското място... „При Морис“. Хапвах си пържолата, тя беше на бара, когато отидох до тоалетната, видях задника ѝ на стола и се завъртях наоколо. Готино момиче, светлината падаше върху косата ѝ и цялата изглеждаше златна. Дребна, но с жестоко тяло. Заговорихме се веднага, всичко потръгна много лесно и така се озовахме у тях. След няколко дена ѝ се обадох и почнахме да излизаме заедно. Ама нищо сериозно.

— Колко време излизахте с нея?

— Колко време... някъде към два и половина — три месеца. След това стана знаете как.

— Как?

— Сложно — рече Хатфийлд. — Много драми, както с всички момичета. И какво е направила, за да загази?

— Защо трябва да е направила нещо?

— Това момиче няма дисциплина.

— В какъв смисъл?

— Много пие... тъпите коктейли „Лонг Айлънд“, имат вкус на студена пикня. Понякога много пуши знаете какво. Понякога си пъха в носа твърде много знаете какво. На мене ми стига една бира, може би две. До другото не припарвам.

— Драма и дрога — рече Майло.

— Няма да повярвате колко от тях са така. — Той дръпна от цигарата в очакване на коментар, който не се появи. — Аз съм реалист.

Навремето се състезавах в Пас Крисчън. Трябва да си пазя рефлексите във форма.

— Къде е Пас Крисчън?

— Мисисипи.

— НАСКАР?

— Малко Про стрийт, малко Дикси Спортсмън. На сън мога да карам.

— Катрина злоупотребява — каза Майло. — Значи може би рефлексите ѝ са по-бавни?

— За нея всичко е на шега — каза Хатфийлд. — Работя на две смени, за да изкарам издръжката на децата, а тя иска пържоли и раци. Мислеше ме за селянин, така и не потръгна между нас. Кофти шофьор е. Веднъж ѝ дадох да кара моя корвет, щеше да изпотроши скоростите, оттогава не го доближава. Когато ѝ казах, се ядоса. Какво, да не е катастрофирала с мустанга и да е наранила някого?

— Идвала ли е при вас тук?

Хатфийлд извади мръсния парцал и го прехвърли от едната ръка в другата.

— Може би.

— Може би?

— Да, идвала е.

— Колко пъти?

— Може би... два пъти. Да, два пъти, втория път ми направи проблем, влезе в сервиза все едно е неин и попита за мене. Никой не влиза там освен нас, специалистите.

— Като в операционна — каза Майло.

— Какво?

— Вие сте като лекари, които работят върху пациенти, и шефовете искат всичко да е под контрол.

— Точно така, същински лекар съм — каза Хатфийлд и вдигна черните си ръце. — Някои от другите момчета са повече като касапи. — Крива усмивка. — Само ако знаеха клиентите какво става тук отзад.

— Значи Катрина се е появявала два пъти.

— Точно това е, никога не съм я канил, просто се появяваше. Втория път ми донесе обяд. Някаква вегетарианска гадост, юфка, нещо такова. Казах ѝ да си го избие от главата.

— По това време връзката ви е затихвала?

— Нямахме никаква връзка. Прекалено много драма.

— Само че в продължение на два-три месеца сте търпели — казах аз.

— Това беше заради знаете какво. А и нямаше начин да има някаква връзка, защото бях женен.

Той заразтрива ивицата бяла кожа.

— Разводът ви свързан ли е по някакъв начин с Кат? — попитах аз.

Хатфийлд се изсмя.

— Ами, глупости. Свързан е с това, че се оженихме, когато бяхме на седемнайсет, за четири години ни се родиха четири деца и повече не можехме да се понасяме един друг. Тя ги взе всичките и се върна в Кълъмбъс.

— Знае ли за Кат?

— Не е нейна работа. — Той се ухили и потърка кокалчетата си. — Кат не е нито първата, нито последната.

— Играч сте — рече Майло.

— Работя много, няма от какво да се оплаква — каза Хатфийлд. — Помагам и на нея, и на децата, и си скъсвам задника, за да го правя. Ако искам малко да се позабавлявам, никой не може да ми забрани.

— Виждали ли сте някои от приятелите на Кат?

— Не, а и тя не е виждала моите. Всичко беше...

— „Знаете какво.“

— Именно. — Хатфийлд пусна цигарата на асфалта и бавно я стъпка. — Няма ли да ми кажете какво е направила?

— Изчезнала е.

— Изчезнала ли? И какво от това? Непрекъснато го прави.

— Какво имате предвид?

— Обаждам ѝ се да се видим, а нея никаква я няма. След няколко дена тя ми звъни и ми се фука как била в Мексико, на Хаваите или не знам къде си. Фука ми се как се запознала с някакъв богаташ, който ѝ плащал сметките, докато била там, как ядяла речни раци, морски раци, филе миньон и не плащала нито цент. Като почна да ги разправя тия, знаех, че ще има проблеми.

— Как така?

— Тя очакваше някаква гадост. Наистина ли мислите, че нещо ѝ се е случило?

— Няма я повече от седмица.
— Голяма работа. Тя просто става и тръгва.
— Карате ли колите понякога? — попитах аз.
— Тъ... да, непрекъснато, за проба.
— Малки кръгчета в квартала ли?
— Зависи от проблема. Ако клиентът казва, че спирачките свирят след десет минути каране, трябва да я караш десет минути. Защо, да не искате да се повозите?

— Кат искала ли е да се вози?

Хатфийлд се почеса по главата.

— Защо ѝ е да иска?

— Върви с раците и филето миньон — казах аз.

Той не отговори.

— Врънкала ли ви е? — попитах аз.

— Защо питате?

— Казала е на приятелката си, че сте я возили в едно от бентлитата.

Бърза лъжа, понякога направо си се чудя. Майло обърна глава, за да не види Хатфийлд как устните му се разтягат.

Присвитите очи на Хатфийлд леко се разшириха.

— Така ли ви каза?

— Точно така.

— Откъде знаете, че казва истината?

— Момичето като почне да врънка, става досадно — рекох аз.

Без отговор.

— Клайв? — рече Майло.

— Защо трябва да си признавам? — попита Хатфийлд.

— Клайв, изобщо не ни интересуват шефовете ви — каза Майло, — просто се опитваме да разберем какъв тип момиче е Кат.

— Какъв тип ли? Нахална, ето какъв. Да, врънкаше ме, притискаше страхотното си тяло в мене, казваше ми какво ще ми направи, ако само малко я повозя, много ти се моля. — Гласът му се извиси в хленчещ алт. — Имаше една, която и без друго трябваше да тествам, така че я повозих.

— Каква кола беше? — попита Майло.

— Ролс „Фантом“.

— А не бентли „Арнидж“?

— Мога да ги различа.

— Това първият път ли беше, когато се появи, или вторият?

— Първия път — каза Хатфийлд. — Тя затова дойде втория.

— Смятала е, че пак ще го направите?

— Мислеше се вече за собственик на сервиза. Направо влезе и попита къде е Клайв. Натресе се право на управителя.

— Първия път отпред ли чакаше?

— Прати ми съобщение. Както правят всички. Бях зает, трябваше ми малко време да изляза. Тя се ядоса. За секунда да останем насаме и почва да мрънка.

— Някога да сте я возили в бентли? — попитах аз.

— Не, само в ролса.

— На кого е?

— Не ни казват.

— Хареса ли й?

— Разбира се — рече Хатфийлд. — Само кинтите я интересуват, да се хване с някой богат и да натрие носа на майка си. Щото мрази майка си. Тя го казва, не аз. Тъпа работа.

— Кое?

— Да си мислиш, че някой е готин, щото кара готина кола. Нека да ви кажа нещо — богатите тъпаци си харчат всичките пари да се изфукат, след това ги хваща страх и изобщо не я изкарват от гаража. Това е все едно аз да имам пари и да ви ги навирам в лицето, ама после — опа! — хваща ме шубето да не ме види някой и да не ми свие всичко.

Майло се засмя.

— То си е смешно — каза Хатфийлд и запали нова цигара. — Като намерите Кат, кажете й да ми се обади, ако иска, даже ще се направя, че не забелязвам как се преструва. Повечето време съм бил женен, така че съм наясно с преструвките.

Той тръгна да си ходи, но Майло го задържа с няколко лесни въпроса, чиято цел беше да го накарат да се отпусне. Хатфийлд стана малко по-дружелюбен, даже разказа един мръсен виц за жената, енота и ауспуха. Нищо повече не каза обаче за Кат Шонски. Когато Майло го попита къде е бил вечерта, когато е изчезнала, той отговори:

— Обикновено идея си нямам къде съм бил. Ама за късмет този път знам. Бях си в Кълъмбъс. Голямата ми дъщеря имаше рожден ден.

— Кога пристигнахте и си тръгнахте?

— Не ми ли вярвате?

— Рутинен въпрос — каза Майло. — Помогнете ни да се ориентираме и ви оставяме на мира.

— Добре, добре... когато дойдох... хм... трябва да е било четвъртъкът преди излизането ѝ, дето казвате. Бях в Кълъмбъс четири дни, после отидох с колата до Байлокси да видя майка си. Тя е в старчески дом там и когато ходя при нея, я водя в казиното и я оставям с инвалидната количка до някоя ротативка, докато не свърши всичките си монети. Два дена по-късно съм пак тук. Щях да ви кажа да проверите в колко съм дошъл, ама не искам проблеми с шефовете, така че не ме прецаквайте, става ли? Всичко ви казвам.

— Дотук добре. Случайно да си пазите самолетните билети?

— Трябва ли?

— Как се казва бившата ви жена и кой е телефонният ѝ номер?

— Вие сериозно ли?

— Абсолютно сериозно, Клайв.

— Уф...

— Вие връщате ли колите с три колела?

Хатфийлд приглади косата си назад и ни възнагради с нащърбена усмивка.

— Добре, питайте я, няма за какво да ви лъже. И можете да ѝ кажете колко добре изглеждам.

— Непременно, Клайв.

— Направете ѝ скомина — каза Клайв. — Кажете ѝ, че сте ме видели с някоя актриса.

— Име и номер, Клайв.

— Британи Луиз Хатфийлд. Дръжте си телефона далече от ухото, че това момиче бая крещи.

Майло си записа информацията и се загледа в него, докато той се отдалечаваше. Върнахме се в офиса и показахме снимка на Кат Шонски на Естер.

Тя я разгледа.

— Не мога да се закълна, но май че е една от онези, които идват при него. — Приблужи снимката до очите си. — Не е зле. По-добре е от другите.

— Клайв популярен ли е?

— Няма да повярвате — рече тя. — Носят му обяд. В това момче сигурно има нещо, ама аз не го виждам.

— Едва ли е чар — отбелязах аз.

— Нито пък чисти ръце.

— При тази работа едва ли можеш да се опазиш чист — казах аз.

— Точно така, затова излизам с учител.

— Клайв канил ли ви е да излезете? — попита Майло.

— Шегувате ли се? — Тя се върна към снимката. — Мислите, че й е направил нещо ли?

— Според вас способен ли е? — попита Майло.

— Според мене е простак с кисел нрав, но никога не си е изпускарал нервите, нито пък е бил агресивен. Но сигурно всеки е способен на такова нещо. Значи го подозирате.

— Ни най-малко, госпожо. Най-добре да си мълчите за този разговор.

Тя свали очилата си.

— Нямах намерение да разпространявам слухове.

— Разбира се, че не. Значи Клайв...

— Клайв си е добре — рече тя. — Всички тука са добре. Имам си работа.

Прозорчето се захлопна.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Докато излизах на заден от паркинга, едно бентли се появи и ми препречи пътя.

Още едно черно. С червена тапицерия.

Дадох напред.

Бентлито не помръдна.

Майло си подаде главата и каза:

— Направете ни място.

Шофьорският прозорец се отвори, шофьорът със синя риза си подаде главата и извика:

— Не можете ли да четете? Само за клиенти, пич!

— Ах, усилията на мъжкарят — рече Майло, излезе от колата и проведе трийсетсекунден разговор с мъжа. Когато се върна при кадилака, шашардисаният шофьор ми беше направил достатъчно място.

— Намираш нови приятели и влияеш на хората — казах аз и завих към „Пико“.

— Ако имах вродения чар на Клайв, щях да си изкарам и безплатен обяд. Как ти се струва?

— Може би в него има някаква груба привлекателност.

— Достатъчно груба, че да нарани Кат Шонски?

— Не харесва жените — казах аз, — а тази конкретно го е зарязала.

— Жена му и децата му ги няма, той е самотен, приисква му се и може би си спомня каква тръпка е било за Кат возенето в готини коли, защо да не опита пак?

— Твърди, че не познава клиентите — казах аз, — но е достатъчно да погледне поръчката и да види адреса на Хюбъл. И ако наистина е човъркал колата на Хюбъл, може да е намерил резервния ключ в калника.

— Ха — рече той, — че и главният ключ може да е у него. Значи ти харесва.

— От друга страна, не прилича на убиеца на Ела Манкузи. А има и алиби.

Той намери номера на Британи Хатфийлд в Мисисипи и го набра.

— Здравсти, майка ти в къщи ли е? Един приятел от Калифорния. Да, Кали... госпожо Хатфийлд? Обажда се лейтенант Стърджис от лосанджелиската полиция. Не, съжалявам, не е за това... разбирам. Ще видя какво мога да направя, но най-напред бихте ли ми казали...

Слуша дълго и приключи разговора с телефон далече от ухото.

— Клайв беше прав за долби съраунда. А има и причина да крещи, явно принцът има проблем с покритието на чековете. Проблем с издръжката на децата, който продължава трети месец. Поискала е запор на заплатата и реши, че се обаждам за това. За съжаление потвърди, че е бил в Мисисипи по времето, когато казва. Бил е при нея и децата, докато не е „отишъл в Байлокси при онази откачена кучка майка му“.

Той протегна крака.

— Обратно на изходна позиция със скоростта на светлината.

Бюрото му беше засипано с документи и бележки. От „Връзки с обществеността“ се обади да кажат, че убийството на Ела Манкузи може да се появи по новините довечера, трябваше да е на разположение за коментар, ако се наложи. Шон Бинчи беше звънял два пъти, без да остави съобщение. Гордън Бевърли искаше да знае дали има някакъв напредък с Антоан.

— Шестнайсет години и още не са го забравили — казах аз. — А Тони със скорошната си загуба не се обажда да пита за майка си.

— Не е ли смешно?

Той се обади на ченгето, което наблюдаваше Манкузи, и човекът потвърди създадения навик — обектът прекарал целия ден в апартамента си, отишъл за малко с колата си в късния следобед до същата сергия, изял едно бурито в колата, изхвърлил боклука през прозореца и се прибрал.

Шон беше предприел инициативата да претърси карето на „Вила Ентрада“, където беше изоставено бентлитото. Никой от съседите не чул

и не видял нищо, никой не знаел за малолетни престъпници в квартала, които биха извършили кражба на автомобил.

Нямаше следа и от мустанга на Кат Шонски.

Той се заигра с бележката от Гордън Бевърли.

— Започвам да се чувствам като домашен психолог. Поне майката на Кат още не е преодоляла отрицанието си.

— Може и да го направи, ако ѝ поискаш кръвна проба.

— Митохондриално съвпадение с кръвта в бентлитото? Я да видим докъде е стигнало първоначалното запитване.

Той отвори сайта на лабораторията в Ню Джърси.

— Още е на края на опашката и без потвърдено престъпление няма да мръдне оттам. Добре, време е да разочароваме семейство Бевърли.

— Все още не ми е ясно защо в Тексас не притиснат Джаксън за подробности, преди да си изгубиш времето.

— Защото не става дума за логика или етика, Алекс. Всичко е политика.

Той метна големия си крак на бюрото. Хартии се разпиляха и паднаха на пода. Не посегна да ги събере. Разпечата една пурета и захапа здраво. Разлетяха се трески. Той огледа наръфания край и я хвърли в кошчето. Дръпна едно чекмедже и измъкна тънка синя папка.

— Да пробваме още веднъж приятелчетата на Антоан.

Втори разговор с наблюдаващия офицер на Брадли Мезонет, същата гласова поща, същото съобщение. Гимназия „Сейнт Ксавиер“ ни информира, че господин Гуд е болен. Вместо да опитва да изкрънка лична информация за Гуд от администратора, той провери колата.

— Сив форд „Експлорър“ на две години, регистриран на „Норт Броудмор терас“. — Той разлисти указателя. — Горещо в хълмовете, близо до Боул. Време е да навестим болния.

Телефонът на бюрото му извънтя. Това, което чу, го накара да закопчае сакото си и да затегне възела на вратовръзката си. Провери връзките на обувките си, разкърши рамене и стана.

— Изненадваща среща в центъра? — попитах аз.

Той ме погледна учудено.

— Внезапно се загрижи за външния си вид.

— Магьосник си. Да бе, шефът иска да говори с мене, трябва да съм в офиса му, преди физически да е възможно.

— На каква тема?

— Неразкрити случаи — рече той. — Явно от медиите са се обадили на светиня му за Манкузи или Бевърли, или и за двата случая и той не иска да изглежда неинформиран.

— Приятно прекарване — казах аз.

— Истинска веселба ще бъде... проблем ли ще е да говориш ти с Уилсън Гуд?

— Не, ако не нарушавам процедурата.

— Психологически деликатен случай като на Антоан? — попита той. — Определено има нужда от умелата намеса на психолог. Освен това шефът те харесва, така че няма да възрази.

— Това пък кога го разбра?

— Последния път, когато ме извика. Явно е прочел онази статия, която публикува миналата пролет, и е съгласен, че психологическите профили до голяма степен са глупост.

— Шефът чете списания по психология?

— Шефът е завършил психология. Той предложи да те назначим на щат. Казах му, че отделът е икономически неконкурентен.

Той ми каза какви са заплатите.

— Благодаря, сър — рекох аз.

— Винаги се грижа за твоите интереси. Поздрави треньор Гуд. Може пък да те научи как да подаваш пасове и да тичаш.

— В гимназията играех бейзбол.

— Като какъв?

— Резервен аутфилдър — казах аз. — Там, където има нужда от мене.

Къщата на Уилсън Гуд беше една от петте ъгловати едноетажни постройки в края на задънена улица над евтините места на „Холивуд Боул“. Брокерите ги наричат „архитектура от средата на века“, сякаш петдесетте години са прокажено десетилетие.

Достатъчно близо до амфитеатъра, че да се чува музиката в топлите летни вечери. Гледката беше дървета, храсти и лишено от озон небе.

Къщата на Гуд беше измазана в прасковен цвят там, където не беше с обшивка от секвоя. Сивият „Експлорър“ и един зелен

фолксваген „Пасат“ бяха паркирани върху грапави плочи зад порта с електрическа мрежа по цялата ѝ дължина.

Натиснах бутона на домофона и чух звънеца да изпълнява първите ноти от канона на Пахелбел. Един присмехульник прелетя от калистемона и кацна на живия плет от лоницера. В далечината гарваните си играеха на политици. И както винаги автомобилният шум — магистралата беше истинската филхармония на Лос Анджелис.

Преди да тръгна, изрових снимка на Уилсън Гуд в интернет. Парти по случай победа на някакъв финал. Добре изглеждащ мъж с дебел врат и тъжни очи, които не съответстваха на празничното настроение.

Може да е чувствителен. Може пък да няма нищо против да го обезпокоя, докато боледува.

Звъннах отново, обмислях и трети опит, когато по „Брудмор“ се зададе една жена, влачеща нещо малко и кафяво. Животното се дърпаше, подскачаше и опъваше презрамките на кайшката. Жената подтичваше след него.

Реших, че е чихуахуа, и сбърках — това беше най-малкият дакел, който някога съм виждал, хвърлящ се и дърпащ се напред с наведена глава като една целеустремена наденичка.

Жената беше с кестенява коса и лунички, носеше зелена блуза в същия цвят като пасата, къси черни панталони, черни обувки. Около трийсетте, към метър и седемдесет, с дълги крака и широк ханш.

Кучето опъна докрай дългата кайшка. Внезапно в него се събуди страст към лявата ми обувка.

— Спри, Инди — каза жената неубедено, китката ѝ се метна напред, тя направи опит да запази равновесие.

— Инди като Индикар ли? — попитах аз.

— Изобщо не гаси двигателя.

Тя взе кучето на ръце, борейки се с гърчещия се вързоп. Когато Инди накрая се успокои, жената погледна към къщата на Уилсън Гуд. Светлозелени очи. Мек отънък, твърда преценка.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита тя.

Извадих картата си на консултант на лосанджелиската полиция. С отдавна изтекъл срок и твърде маловажна, но повечето хора не си даваха труд да проверяват. Жената с луничките беше достатъчно далеч,

за да не може да прочете подробностите, макар че Инди правеше опити.

— Търся господин Гуд.

— Аз съм Андреа. Съпругата му. — Сякаш не беше сигурна. — За какво ви е Уил?

— Преди петнайсет години е имал приятел на име Антоан Бевърли, който...

— Разбира се. Антоан.

Инди започна да издава страховити звуци, подновявайки борбата срещу задържането. Андреа Гуд се предаде и го пусна на земята.

— Уил и Антоан бяха приятели от детската градина. Това, което се случи на Антоан, е най-тежкото преживяване в живота на Уил. Само че той не знае нищо, което би помогнало на полицията.

— Сигурна ли сте?

— Разбира се, че съм сигурна. Полицията откри ли нещо най-сетне?

— В момента започва повторно разследване. Бихте ли попитали съпруга си дали ще ми отдели няколко минути?

— Полицията изпраща психолози да разследват стари случаи?

— Определени случаи. Ако бих могъл...

— Сигурна съм, че Уил с радост би помогнал — каза тя, — само че сега не е моментът. Има грип, а и му предстоят няколко важни мача. Дайте ми телефона си.

— Детективът, който разследва случая, вече се е обаждал...

— Така ли? Трябва да проверя секретаря. На Уил не му е до това. Висока температура, което не е типично за него, но явно из училището върлува нещо.

Вниманието ни беше привлечено от давящ се протест някъде долу.

Инди се беше изправил на задните си лапи, предните ловяха въздуха, очите му бяха изхвъркнали. Полуобесен на каишката, която минаваше през врата му, придърпана от ръката на Андреа Гуд.

— О, не! — каза тя и я отпусна. Инди падна долу, дишайки тежко. Тя коленичи. — Съжалявам, миличък.

Инди нададе още един протестен лай, след което я близна по лицето. Безусловна вяра и любов, може би един ден Ватиканът ще започне да канонизира кучета.

— Добре — каза Андреа Гуд и се изправи.
— Ще се радваме, ако можем да се чуем със съпруга ви — казах аз. — Да оздравява бързо.
— О, ще оздравее. Той е силен.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Убийството на Ела Манкузи не се появи в новините в шест, а едва в последната част в единайсет, допълнено с тържествен баритон зад кадър и близки планове на окървавен нож, взети от някаква база с готови снимки.

Безплатният телефон се появи за секунда, но това не беше достатъчно. Когато се обадох в офиса на Майло на следващата сутрин, чух ново съобщение.

„Тук е лейтенант Стърджис. Ако се обаждате във връзка с убийството на Манкузи, моля ви да оставите името си и телефон за връзка. Говорете бавно и ясно. Благодаря.“

Обадох се на Уилсън Гуд, надявайки се, че разговорът с жена му, почивката в леглото и гражданският му дълг ще развържат езика му. Никой не отговори.

Бланш беше готова за разходка и весело подскачаше, докато се отправяхме надолу по долчинката. Катериците, птиците и колите я забавляваха. Дърветата я забавляваха. Камъните бяха много смешни.

Една жилава жена, излязла да тича, се спря да я погали.

— Това е най-хубавото куче, което съм виждала.

Бланш се съгласи.

В един Робин и аз отидохме с колата в Шърман Оукс и хапнахме спагети при Антонио. След това я попитах дали може да ми отдели известно време и се отправихме към адреса на Катрина Шонски във Ван Нуис.

Големи блокове в комплекс без дървета. Във въздуха се носеше миризма на строителна прах, въпреки че не се виждаха строежи. Очарователно като слънчева алергия.

— Разбирам защо се е опитвала да се махне оттук — каза Робин. — Макар че и живот в трийсет стаи на двайсет акра също не помага, ако си самотен.

— Нещо конкретно ли имаш предвид?

Тя кимна.

— Идва в града по работа след около седмица. Между срещите има намерение да ме навести, за да „нагледа поръчката си“. Не е кой знае какво, но няма да имам нищо против, ако си там.

— Неприлично ли звучеше?

— Не, но когато говори с мене, винаги е толкова настойчив. Сякаш иска да се сближим... нали се сецаш?

— Поръчка със задни мисли.

— Може би е глупаво — каза тя.

— Надуто момиче.

Тя се усмихна.

— Значи ще дойдеш?

Тя се върна в ателието си, а аз се замислих за Ела Манкузи и Кат Шонски. Не можех да намеря сериозна връзка между големите черни откраднати коли.

Поиграх си с търсачките, комбинирайки варианти на „убийство“ и „луксозна кола“. Когато не излезе резултат, опитах с „предумишлено убийство“. Пак нищо.

Започнах да комбинирам „убийство“ с конкретни марки коли, минах през „Ягуар“, „Ролс-Ройс“, „Ферари“ и „BMW“ без успех.

„Ламборгини“ и „Кадилак“ изкараха две престрелки, една в Ел Ей, една в Ню Йорк. Двама гангстери рапъри, застреляни при излизане от звукозаписното студио късно вечерта, единият сам в „Мурсиелаго“-то си, другият — докато пътувал с антуража си в тунингован кадилак „Ескалейд“. Официално и двата случая бяха неразкрити. Само че всички в света на хип-хопа знаеха кой го е направил.

„Бентли“ и „Астън Мартин“ не дадоха нищо. „Мерцедес“ не показва нищо, свързано с Ела Манкузи, може би заради липсата на медийно покритие, което пък ме накара да се замисля за смисъла на проучването си. „Бенц“ показва снимки на Хитлер в двата му огромни 770К и дрънканиците на някакъв блогър от Катар, според когото фюрерът е зле разбран „готин пич, когото всички мислят за убиец“.

Написах „Линкълн“ без особени надежди.

Дотук с пророческите ми способности.

Двойно убийство преди девет години в Охо Негро, бедно земеделско селище във вътрешността на север от Санта Барбара.

Случаят беше описан на DarkVisions.net, полуграмотен уебсайт, забавляващ се да описва жестоки неразкрити убийства и да публикува груби карикатури и зърнести снимки, откраднати от книги за истински престъпления.

Фактите на сайта, разказани от „единствения афтор и уебмастър DV Zapper“, бяха оскъдни и брутални — Лионора Брайт, собственичка на единствения козметичен салон в Охо Негро, и Вики Тран, нейната маникюристка, били убити след затварянето на салона, а телата им били намерени на следващата сутрин „с множество наръгвания“ и „вероятно разчленени“.

Черен линкълн „Таун Кар“ бил паркиран близо до салона малко преди здрач. По-рано през деня бил забелязан висок мъж с дълга до земята връхна дреха и каубойска шапка. Излязъл от колата, разходил се около салона и заминал.

По-късно установили, че колата е под наем, открадната от паркинга на някакъв хотел в Санта Барбара.

Каубоите не били новост в Охо Негро, няколко ранчо наблизко се борели с голямата селскостопанска индустрия. Наперената походка на непознатия и маскарадното му облекло обаче привлекли внимание.

„Бледият ездач — го наричаше сайтът. — А във времената на Дивия Запад детройтският звяр сигурно е бил гарвановочерен жребец.“

На сутринта шофьорът, доставящ лак за нокти и „други козметики, направил откритие, от което за малко да повърне“.

„Чудя се — пишеше DV Zapper — дали Лиона е била женена и може би Вики също и ако да, защо мъжете им не са ги търсили през цялото време?“

Пуснах едно търсене с имената на жертвите.

Само една статия, публикувана в „Санта Барбара експрес“ една седмица след убийството. Два нови факта — колата била открадната от „Уорф Ин“ и „шериф Уендъл Салми в момента разговаря с детективите от Санта Барбара“.

„Салми“ в „Гугъл“ не даде нищо, а компютърът ме попита дали нямам предвид „Уендъл Салмън“. Просто за всеки случай отговорих „да“ и попаднах на сайта на някаква вашингтонска детска книжка за лов и риболов.

Отпечатах статията от вестника, върнах се на Dark Visions, клигнах на кървавия нож, който представляваше иконката за контакти, и запитах дали няма нещо ново по този случай. Отговорът дойде след секунди.

здр алекс аз съм джейсън бласко или DV ZAPPER или the mannnn. не няма нищо ченгетата не искат да говорят може би от предрасъдици или не знам какво тран беше виетнамка нали разбираш????? ако чуеш нещо ми пиши

Търсенето на „Джейсън Бласко“ в „Гугъл“ показва също толкова неграмотна страница в MySpace.

Току-що си бях кореспондирал с непохватен тъмнокос четиринайсетгодишен, който се описваше като „гениален магьосник на кървищата“, който живееше в Минеаполис и харесваше AC/DC, „въпреки че са по-стари от антики и барабаните им са шит“.

Попитах го как е разбрал за случая в Охо Негро.

беше в едно списание от детективските или некви други

бяха накуп

ebay???

не ходя там тука е много бавно ела на чат

съжалявам нямам чат

верно ли

съжалявам

кофти пич

значи това списание... кефи ли те тоа шит??? ако статиите са хубави

обичам като намерят престапника и го екзекутират

така е по-добре

имам много ако искаш можеш да ги купиш ако те

кефи

смърт жестока смърт

колко
пет кинта броя
ще си помисля
да или не
да
прати кинти пич нямам раурал

Попитах за адрес. Той беше готов с номер на пощенска кутия.
Ах, предприемчивата ни младеж.

къде си алекс като място
ел ей
супер менсън ноштни ловец оригиналния и рамирез
касапина от скид роу може би и зодиак съшто е бил там не
само в сан франциско
аха как е минесота
кофти прати кинти ако искаш федекс дай номер
пощата е ок
ако те кефи да чакаш аре чао

Майло се обади в седем.

— Има ли много следи? — попитах аз.

— Все едно Ной гледа през прозореца на ковчега. Един анонимен по телефона нарече Тони Манкузи „педал“. Другите бяха ненормалници и откачалки. Преполовил съм купчината и се появява Гордън Бевърли. Добър човек, опитал приятелите и той, ама нищо не излязло. При тебе някакъв успех с Гуд?

Описах срещата си с Андреа и Инди.

— Стряска се и за малко да удуши кучето. Интересно.

— И аз си го помислих.

— Значи сега трябва по-внимателно да разгледаме порядъчния господин Гуд — засмя се той. — Хората могат да проявят и повече

съобразителност. Отваряш вратата, усмихваш се, лъжеш с лекота и готово.

— Престъпниците разсъждават по този начин — казах аз. — Обикновените хора могат да се стреснат.

— Обикновени хора, които крият нещо? Добре, ще продължа с господин Гуд, щом стигна донякъде с Манкузи.

— Искаш ли пак да проверя къщата на Гуд довчера?

— Не, на човека му предстои важен мач, никъде няма да ходи. Нека отлежи малко. Даже и да исках да го изтормозя, имам уговорка за тази вечер. Един от новобранците ми е свален от наблюдението и след един час аз ще зяпам по Тони Манкузи.

— Време е за силно кафе.

— Силно и горчиво. Като мене. Ще се чуем утре, Алекс.

— Само още нещо.

— Което ще ме накара да се усмихна или да се намръщя?

— И двете.

Разказах му за убийствата в Охо Негро и за сайта Dark Visions.

— Четиринайсетгодишен любител на кървища. „И малко дете ще ги кара.“^[1]

— Може пък това дете да ни отведе до нещо сериозно. Черна луксозна кола, открадната от паркинг за коли под наем, заподозрян в каубойски дрехи. И това е единственото, което хората са забелязали. Посипваш си косата с бял прах, слагаш си очебиен кариран каскет, започваш да си влачиш краката и постигаш същия ефект. Както и ако караш лъскава кола, между другото.

— Маски — каза той. — Изкуството на заблудата. Охо Негро, а? Не съм го чувал. Преди девет години... нали знаеш на какви мисли ме навежда твоята обиколка?

— Че ако има връзка между тях, може да има и други. Не излязоха други убийства, свързани с черни коли, но това на Ела още не е регистрирано, така че мрежата е далеч от съвършенството.

— Вярно. Не съм сигурен как се отразява това на настроението ми... добре, по ред, трябва да си събирам чукалата, да мина през „Севън илевън“ за кафе и нещо за ядене. Искаш ли малко екотуризм? Времето и бензинът се плащат от Върховното създание.

— Бог ще ми плати?

— Шефът — рече той. — Което е същото.

— Как мина твоята среща?

— Стоманен поглед, здраво ръкостискане, натисна ме дали съм стигнал донякъде, престори се, че не е ядосан, че не съм. Само дете ирландската му физиономия почервения по края. След това изведнъж ме попита дали ти консултираш по някои въпроси. По всички, казах му аз, когато имаш време. Той ме попита какво означава това. Казах му, че с нашите заплати си имаш и друга работа. Тук той наистина почервениява. Започва една тирада как отделът е някъде между мезозойската и неозойската ера, време е да се модернизираме, трябва ни сериозно участие на психолози, а не случайни психоаналитици, които само позорят полицаите. Опитвам се да вмъкна нещо за финансовата страна на въпроса, но когато той е в това състояние, е невъзможно. Така че срещата беше най-вече за тебе.

— Леле — казах аз, — я ми натопи главата в кофа с лед, преди да се е пръснала от надуване.

— За целта трябва само да видиш схемата на заплащане, която предложи. Трийсет процента допълнително за бензин и разходи по колата, но часовата ставка си остава малка. Аз трябва да открия сметка за тези разходи, ти трябва да водиш точен отчет. Което няма как да стане, защото си имаме друга работа. Сега разбра ли какво трябва да направиш?

— Хм — казах аз.

— Благодаря. И не забравяй да се храниш. С трийсет процента отгоре си на цените от 1965 година.

— Кексчета и чипс.

— Точно така — рече той. — Храна за ума.

[1] Исая, 11:6. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Долината Санта Инес е стгушена между две планински вериги и попива слънце и благодат. Благословен с температури за къс ръкав и покрити с лозя склонове, този район често е бъркан с райската градина. Там, където няма грозде, цъфтят ябълки. Хълмовете са заоблени и гладки, такъв е и океанският бриз, който омекотява утринта. Туристите се тълпят в долината за вино, храна, антики, коне и фантазии от рода на „какво би било, ако“.

Повечето от градовете, изпъстрили областта — Солванг, Бюлтън, Балард, Лос Оливос — процъфтяват от това внимание.

А ето го и Охо Negro, наречен на нащърбеното черно око на изоставена варовикова кариера.

Разположен върху негостоприемен триъгълник от безводна почва на юг от мястото, където шосе 101 се отправя към Лос Аламос, Охо Negro навремето е бил място за отдих на магистралата. Благоденствието си има недостатъци — пешеходци премазани от тирове, неприятности, предизвикани от мимолетността. Но хората живеели. Когато преместили магистралата няколко мили на север, Охо Negro умрял.

Същото се случило и с Уендъл Салми, шерифа, разследвал убийството на Брайт и Тран преди девет години. Майло установи това в полицейската база данни. Уреди ми и среща в единайсет с Джордж Карденас, новия шериф.

„Не очаквай кой знае какво, Алекс. Човекът е на тази работа от осемнайсет месеца. Ако надушиш нещо, добре. Може и да откриеш някоя самотна душа, която жадува да поговори.“

Охо Negro не фигурираше на нито една от картите ми, така че отворих интернет. Описанието на маршрута предупреждаваше за необозначен изход на седем километра след отбивката за Бакастейшън.

В десет Майло пак се обади. Седял си в колата, водел наблюдение от три часа, гледал как нищо не се случва в апартамента

на Тони Манкузи.

— Жадуваш ли да поговориш? — попитах аз.

— Говоря си сам. Току-що се свързах с детектива в Санта Барбара, който е работил по случая Брайт-Тран заедно със Салми. Каза ми, че историята била неразкриваема още от самото начало. Само че е пенсиониран и скучае, така че ще ти направи услуга и ще се срещне с тебе. Доналд Брейгън, живее в Бюлтън. Бил е сержант и звучи така, все едно още държи на чина си. Следобед лети за Сиатъл, оттам хваща някакво самолетче за Аляска за риболовен излет. Ако стигнеш до Санта Барбара до девет, ще закуси с тебе в „Моби Дик“ на кея на Стърн.

— Ще си взема харпуна.

— Чао. Връщам се към моя „Ред бул“ и буритото.

— Да не би да споделяте една кухня с Тони?

— Не само това, една и съща мазна лъжица — рече той.

— Симпатия?

— Изискан вкус.

Тръгнах на другата сутрин в седем, изтърпях трафика между Енсино и Таузънд Оукс, проявих малко небрежност към ограниченията на скоростта след Камарило и бях преди Санта Барбара в девет без двайсет. Няколко километра преди отбивката Кабрило Майло ми се обади да ми каже, че Доналд Брейгън е хванал по-ранен полет и е отменил закуската.

— Няма желание да говори за стари провали? — попитах аз.

— Или съомгата е решила да се покаже по-рано, заблудените му копелета.

— Рибите ли?

— Скачат нагоре по течението все едно ще впечатлят някого.

Вече бях на петдесет километра след крайбрежния град, където шосе 101 завива към вътрешността и на север, а всяка следа от синята вода изчезва. Отбивката за Бака стейшън не беше нищо особено. Необозначеният изход беше почти десет километра по-нататък. И хрътка би го изпуснала.

Като подскачах по зле поддържан път, напредвах покрай памукови насаждения, които свършиха внезапно като холивудски брак. Гледката и от двете страни беше висока до кръста дива трева с цвят на слама и разпръснати дървета със сиви, усукани дънери. На север планината Санта Инес показваше малко плът, но запазваше дистанция, като двоумяща се старлетка.

Старата варовикова кариера се показа и намалих, за да огледам. Телена мрежа с плоскости от гофрирана пластмаса закриваше мината, но през дупки в пластмасата успях да зърна черната паст. Предупредителни знаци с черепи и кръстосани кости създаваха приятелска атмосфера. Докато се канех да продължа пътя си, някакво движение привлече погледа ми.

Един крастав който се промъкна в тревата, размърда плоскостите и изчезна.

След още няколко полета с памук и много повече с нищо, тревата отстъпи място на изоставен склад и нацапана от птиците зелена табела, която съобщаваше, че Охо Негро е на 70 метра надморска височина и има население от 927 жители.

Половин километър по-нататък забелязах слаба жена с черна коса, която вървеше край пътя и носеше голяма метална клетка. Мъкнеше я с две ръце, с гръб към мене. По грешния начин.

Шумът от двигателя ми я накара да се обърне, но продължи да върви към стар кафяв джип, паркиран няколко метра по-нататък.

Спрях и свалих прозореца от другата страна. Тя се обърна рязко, държейки клетката пред себе си. Капан за животни с пружина, достатъчно тежък, за да ѝ откъсне ръцете. Решетката на дъното беше покрита с кафяви петна.

— Търсите ли нещо?

Двайсетинагодишна, латиноамерикански тип, с бяла каубойска блуза, джинси и ботуши. Гъстата ѝ лъскава коса беше здраво опъната назад над широко, гладко чело. Имаше златистокафяви очи, силен нос, тънки устни. Изключително красива жена с остри черти, като хищна птица.

— Търся шериф Карденас.

Капанът се отпусна малко.

— Продължавайте нататък. В града е.

— Колко има до града?

— Веднага след първия завой.

— Благодаря.

— Вие да не сте онзи доктор от Ел Ей?

— Алекс Делауер.

— Той ви очаква — каза тя.

— За него ли работите?

Тя се усмихна.

— Аз съм сестра му, Рики.

Протегнах ръка.

— Не ви трябва да ме пипате, след като съм пипала това.

— Какво сте хванали?

— Поредният койот. Разпиляват боклука на една от възрастните жени, за които Джордж се грижи, но тя не си купува затваряща се кофа. На осемдесет и девет е, така че щом чуе шум или намери изпразнения, се обажда на Джордж. Това е работа на ветеринарната служба, ама я се опитайте да ги докарате тука.

— Вие доброволец ли сте?

— На гости съм за една седмица и нямам какво друго да правя.

— Тя повдигна капана. — Беше малко койотче, много уплашено, издаваше жални звуци.

— Ей сега видях един по-голям до варовиковата кариера.

— Навсякъде са.

— И в Ел Ей ги имаме — казах аз. — Малки умни бандити.

— Ако бяха толкова умни, нямаше да влизат в капан, пълен с котешка храна. Джордж лови всичко тук. Рисове, еноти, гърмящи змии. Казвали са му и за пума, само че още не е виждал. Както и да е, трябва да почистя. Джордж си е в офиса. Карайте след мен.

Тя намести капана в джипа и потегли. Завоят беше половин километър по-нататък. След него се разкри главната улица, наречена „Охо Негро авеню“, с места за паркиране по диагонал от двете страни. Четири коли на две дузини места. Три пикапа и бял форд „Бронко“.

Рики посочи наляво и продължи да кара. Пътят изви нагоре към прашен хълм с няколко немощни чинара. Паркирах до форда.

Тротоарът беше напукан и пропаднал, между хлабавите плочки се бяха настанили плевели. Повечето от магазините бяха тъмни. Някои бяха заковани с дъски.

Действащи бяха бял блок от бетон и тухли, на който с ярки главни букви беше изписано „Шериф Охо Негро“, бар с яркозелена мазилка на име „Под прожектора“, бакалия, която извършваше допълнителни услуги като застрахователен брокер и пощенски офис, козметичен и фризьорски салон и един селскостопански магазин, украсен с надпис „Подкрепете нашите войски“.

Тази седмица специалната оферта на селскостопанския магазин беше овес, слама и живи зайци за разплод от „Белгия, Европа“.

В офиса на шерифа млад мъж с абсолютно гола глава в зелени дрехи седеше зад компютър. Зад гърба му имаше една затворническа килия, излъскана като главата му. Стените бяха покрити с обичайните обяви за издирване, бюлетини и съобщения. Бетонните тухли не бяха гостоприемни към тиксотите и някои от хартиите се бяха отлепили.

— Доктор Делауер? Джордж Карденас.

— Добро утро, шерифе.

Братът се здрависа сърдечно и се усмихна открито. Кожата му беше чиста като на сестра му, очите му бяха в същото златистокафяво. Само че лицето му беше кръгло и меко, без онова излъчване на хищна птица. Бебешко лице, липсата на коса затрудняваше определянето на възрастта му.

— Кафе?

— Без захар, благодаря.

Карденас наля и на двама ни в стиропорени чашки, добави в своята „Кофи мейт“ и ми посочи един стол.

— Подранияте.

— Предишната ми среща отпадна.

— Детектив Брейгън си е променил мнението, а?

— Познавате ли го?

— За първи път говорих с него тази сутрин. Подозирах, че може да го направи.

— Защо?

— Разговорът за случая малко го изнерви. Каза, че е бил провал още от самото начало, сякаш не искаше да го различи.

До компютъра му имаше малка купчина хартия. Той взе горния лист и ми го подаде.

Докладът на шериф Уендъл Салми за убийството на Брайт и Тран.

Научих няколко факта, които DV Zarreg не съобщаваше — салонът на Лионора Брайт се казвал „Стилна жена“. Тя била на трийсет и три по времето на смъртта си. Вики Тран, току-що пристигнала от Анахайм, била едва на деветнайсет. В салона нямало бъркотия освен двете мъртви тела и много кръв. И двете жени били с бижутата по себе си, а в касата бил оборотът за деня, което изключвало обир.

Правописът на Салми беше по-добър от този на хлапето, но не много.

— Само толкова — рече Джордж Карденас.

Той тръсна въображаема пращинка от панталона си.

— Когато постъпих на работа, всички документи на шериф Салми бяха в кашони в един склад в Лос Аламос. Започнах да ги преглеждам, опитвайки се да си създам някакво впечатление за града. Занимавал се е повече с дреболии — откраднати ябълки, изгубено куче, домашно насилие от време на време. Бил е почитател повече на дипломацията отколкото на строгостта.

— Разбирал се е с местните, така ли?

Палецът на Карденас посочи килията зад гърба му.

— Казвали са ми, че единственият път, когато е използвана, бил, когато някакъв преминаващ преспал в нея за изтрезняване. Жената на шерифа умряла преди единайсет години, една година по-късно и синът му, катастрофа на шосе 101 близо до Бюлтън. Общо взето, след това шерифът рухнал.

— Десет години е точно преди убийствата — казах аз. — Смятате, че не е бил много във форма?

Карденас се облегна и кръстоса крака.

— Не искам да говоря лошо за мъртвите, всички казват, че шерифът е бил добър човек. Но откакто магистралата се премести, Охо Negro е застинал като картина. Нямам нищо против, но не е за всеки.

— Спокойствието ви харесва.

— Понякога малко се изнервям и се обаждам на сестра си да ми погостува — близнаци сме, тя е сестра в болница „Котидж“ в Санта Барбара, има доста отпуска. Но през повечето време работя, така че спокойствието ми идва добре.

— По някакви случаи ли работите?

Той погледна компютъра.

— Ще ви прозвучи глупаво, но пиша. Или поне се опитвам.

— Художествена литература ли?

Той обърна лице и заговори на един плакат за пожарна безопасност.

— Започнах с разкази, после прочетох в едно литературно списание, че няма пазар за тях, така че сега опитвам роман. Още не съм го започнал, все още търся онова, което наричат собствена гледна точка.

— Полицейски роман ли?

— Зависи какво ще излезе, когато подреда историята в главата си — отговори той. — Завърших с две специалности университета в Ню Мексико. Английски и криминално правосъдие, не можех да си избира кое ми харесва повече, затова реших да натрупам малко полицейски опит, може би ще мога да разкажа нещо в книгата. Изкарах няколко години в щатската полиция, след това излезе Охо Negro, не са имали шериф пет години и получили субсидия от щата да назначат нов. Сестра ми и децата ѝ са наблизно, тя е разведена и бившия ѝ мъж го няма. Реших, че присъствието ми може да е от полза. — Той сви рамене. — Стори ми се добра възможност.

— Говорих с двама детективи от участъка в Санта Фе. Стив Кац и Даръл Две луни.

— Познавам ги по физиономия, но никога не съм работил с тях. Повечето време бях в Албъкърк, занимавах се с укротяване на банди. Така се сблъсках с няколко убийства, наблюдавах професионалистите и разбрах, че не е за мене. За съжаление няма да мога да ви помогна особено в този случай. Само този лист намерих.

— Мога ли да поговоря с някой друг, който е бил тук преди девет години?

— Почти всички, които още живеят в Охо Negro, са били тук преди девет години. Повечето от хората ми са възрастни, които не искат или не могат да си позволят да напуснат. Бакалията готви топла супа, когато има достатъчно желаещи, а големият ден е когато пристигат социалните помощи.

— С кого ще ми препоръчате да започна?

Той изправи крака.

— Лейтенант Стърджис наистина ли смята, че това може да е свързано със случай в Ел Ей?

— Трудно е да се каже. Основната връзка е открадната черна кола.

— Мерцедес и бентли, да, той ми каза. Кражбата на линкълна е регистрирана в Санта Барбара, защото е откраднат от там. Проверих, в архива е. Успях да открия само кратък доклад за намирането на колата. Когато са направили връзката с този тип, който прилича на Клинт Истууд, колата е била почистена, наета отново и изминала повече от сто километра. Не е имало причина да бъде изследвана втори път, така че това е всичко. По отношение на хората, които биха могли да си спомнят нещо, разпитах и, разбира се, всеки, който е още с ума си, помни случая. Това е първото убийство от четирийсет години. Никой обаче не помни подробности, освен че непознатият е бил висок бял мъж с дълго палто и каубойска шапка. А и не можах да намеря никого, който наистина да го е видял.

— Тайнствен непознат.

— Нямаме много посетители и не вярвам преди девет години да е било по-различно, защото вече е било след отклоняването. Всъщност нищо не свързва този човек с престъплението, освен че се е мотаел наоколо и никой не го е познавал.

— Палтото и шапката може да са били маскарад — казах аз.

— Сигурно.

— Възможно ли е да бил местен?

— Няма начин, докторе. Това наистина е малък град.

Той отпи от кафето си.

— Не ми е приятно да го кажа, но цялата работа ми се струва приключена. Може да измисля някакъв финал и да я включа в книгата си.

— По-добре е от действителността — рекох аз.

Той почука по клавиатурата си.

— Вашата работа звучи интересно. Може би мога да ви поразпитам някой път?

— Разбира се. Видях козметичен салон отсам улицата. Той ли е бил на Лионора Брайт?

— Не, „Хубави прически“ дойде на мястото на нещо друго... на един ресторант, струва ми се. Държи го семейство Рамирес. Естела и Рамон, нямат деца. Преместиха се от Вентура три години след убийството на Лионора. Толкова време отне на града да намерят

някаго, публикуваха обяви във вестниците из други градове. Преди това хората трябваше да ходят в Лос Аламос да се подстригват. Искате ли да хвърлите едно око? Една разходка ще ми дойде добре.

Излязохме от офиса и прекосихме улицата. Попитах го за управата на Охо Negro.

— Няма кмет, няма общински съвет, разчитаме основно на областта — каза той. — Общо взето, нашите проблеми са техни проблеми, ние сме нещо като доведено дете на Лос Аламос и на който ни припознае.

— Колко жители има?

— На табелата пише хиляда, но са много по-малко. Най-много двеста, предполагам. Както е тръгнало, скоро няма да остане никой... ето, стигнахме.

Той спря пред един от закованите магазини. Оригиналната розова мазилка прозираше под белещата се кафеникава боя отгоре, на петна и ярка, като някакво кожно заболяване.

— Кой е собственикът?

— Занемарено от областта, така и не успяха да го пуснат на търг, явно никой не го иска.

На вратата висеше катинар. Карденас завъртя бравата и вратата се отвори.

— Не е ли заключено? — попитах аз.

— Разбира се, че е — отвърна той. — Ама катинарът не е нищо особено. Сутринта го отворих с пиличка за нокти. Влизайте.

От „Стилна жена“ беше останало празно пространство, облицовано с изметната ламперия от фалшив палисандър, затъмнено от шперплата на витрината и мръсните мушамени щори, закриващи високо вдигнат заден прозорец.

Карденас остана на входа, подпирайки вратата отворена с тялото си.

— Иначе ще се затвори и ще се озовете в пещера.

Благодарих му и започнах да оглеждам. Под високия прозорец задната врата беше кухня и тънка. Стъпките ми бяха приглушени. Бетонните подове заглушават много добре. Помислих си за зверски убитите жени, чиито викове никой не беше чул.

В слабите филми умните детективи научават много неща от отдавна изоставени местопрестъпления. Това беше мрачно мъртво място и аз не можех да изтръгна нито сричка.

— Накъде води задната врата?

— Нещо като алея. Вижте.

Зад салона имаше ивица каменист прахоляк, успоредна на „Охо Негро авеню“, едва побираща една кола. Запушена на юг, изход на север.

Влязох вътре и се върнах при Карденас.

— Предполага се, че Лионора вече е била затворила и е почиствала.

— Вероятно — каза той.

— След като градът е толкова спокоен, не е имала причина да заключва, преди да си тръгне.

— Хората продължават да не заключват, докторе. Миналата година, тъкмо бях дошъл, един рис влязъл право в кухнята на госпожа Уембли, успял да се намъкне в хладилника и изял всичката салата с риба тон. Тя е на осемдесет и девет, опитайте да я промените.

— Тя ли е жената с койота?

— Откъде знаете това?

— Срецнах сестра ви, докато идвах насам. Току-що беше пустила един койот, заловен в имота на осемдесет и девет годишна жена.

— Къде е пустила Рики проклетото нещо?

— На няколко километра извън града.

— Което означава, че ще се върне. — Той сви рамене. — Ако бях аз, щях да го застрелям. Рики е от природозащитниците. Да, това е госпожа Уембли. Животните я обичат, защото винаги държи открита храна наоколо.

— Тя ли е един от хората, с които сте говорили сутринта?

— Не, тя дремеше пред вратата, когато отидох да взема капана, а тази жена спи здраво. Можем да отидем у тях, ако искате. Госпожата има мнение по всички въпроси.

— Тъкмо моят тип.

— Бившата ми беше такава — рече той. — Първо го приемаш като предизвикателство. После ти омръзва да те предизвикват.

Засмях се.

— Рики и аз се разведохме през три месеца — каза той. — Родителите ни се разделиха, когато бяхме на девет, а сега малкият ни брат дава признаци, че и той се кани да го направи. Явно бракът не ни е стихия... ако това е всичко, ще заключа, докторе.

Качихме се във форда, той направи обратен завой и се отправи по пътя, по който пое сестра му през центъра на града. Стигнахме до няколко разпръснати жилища, повечето бяха сглобяеми къщи и каравани на трупчета.

Не се виждаше никой, но Карденас караше бавно и гледаше на всички страни, както правят ченгетата.

— Е — рече той, — някакви идеи от това местопрестъпление?

— Само колко лесно е било, особено след мръкване.

— Как така?

— Убиецът може да е влязъл през една от двете врати и да е излязъл отзад. Има ли някаква теория кой е бил основната цел?

— Имате предвид Брайт или Тран? Не съм чувал. Предполагам, че е била Брайт, защото непознатият е бил бял, не азиатец, а повечето откачалки убиват собствената си раса. Но може пък това да е ограничено мислене.

— Някаква идея защо Вики се е преместила тук?

Той се усмихна.

— Тоест защо от всички забутани места е избрала тъкмо Охо Негро? Не мога да ви кажа. Имаме имигранти от време на време, основно испанци. С всичките ранчо и лозя наоколо това е идеалното място за хора, които искат да работят здраво и да не ги разпитват много-много.

— Кой да ги разпитва?

— Имигрантската служба например. Вземете семейство Рамирес. Когато пристигнаха, почти не говореха английски, но някой да е проверявал визите им от Салвадор или някъде другаде? Правят хубави прически и всички са доволни, че са тук. — По бронзовия му череп се разля широка усмивка. — Не че съм специалист.

Зави с лекота, мина по алея от отъпкана пръст и посочи една сглобяема къща с две крила доста навътре от пътя, пред която имаше цял акър плевели.

— Това е домът на госпожа Уембли... ето я и нея, бодра и жизнерадостна.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Караваната беше заслонена от алуминиева тента. Докато приближавахме, една закръглена розова форма в кресло вдигна поглед. На три метра от нас се отвори уста в лице като ягодов кейк и едно списание се размаха.

— Дай малко газ, Джордж. Ти си законът, никой няма да те глоби.

— Не искам да вдигам прах, госпожо Уембли — каза Джордж.

— Вдигай на воля — рече тя. — Може нещо да поникне.

Паркирахме и тръгнахме през мъртвите храсти. Госпожа Уембли остана в стола си. Розовата ѝ фланела с надпис „Лас Вегас: Купон, купон, купон!!!“ беше в тон с вида ѝ. Сивите ѝ панталони се бяха опънали, за да обхванат бедрата ѝ. Краката ѝ се люлееха на една педя от дъските на верандата. Останала част от тялото ѝ преливаше от стола.

Когато Карденас започна да ни представя, тя го прекъсна, блесвайки с изкуствените си зъби:

— Аз съм Мейвис, „госпожа“ беше свекърва ми, а нея не искаме да споменаваме, освен с лошо.

Дебелите пръсти хванаха моите и стиснаха здраво.

— Сладур — рече тя.

— Благодаря, госпожо.

— И Джордж е сладур. Затова правя всичко възможно животните да идват, за да мога да виждам моя рицар в зелена броня... този път прати сестра си, Джордж. Да не би да имам лош дъх?

— Рики имаше време...

— Майтап бе, Галахад. Толкова си сериозен. Кажете сега, този койот си го биваше, а? Ужасни зъби. Къде го е пуснала?

— Достатъчно далече.

— Мисля, че не ме харесва, задето непрекъснато ти се обаждам.

Тя приглади вълнистата си бяла коса, подръпна месестия си нос. Страните ѝ грееха, гладки като на бебе. Тлъстината страхотно изглажда

бръчките.

— Разбира се, че не — каза Карденас.

— Определено не ме харесва — рече Мейвис Уембли и потърка облегалката на трона си.

Столът беше с бяло-синя дочена калъфка до земята, сякаш излязъл от албум със снимки от Хемптънс. Всичко останало на верандата беше от алуминиеви тръби и пластмасови ленти.

— Нова тапицерна? — попита Карденас.

Мейвис Уембли плесна със списанието по надипленото си коляно.

— Харесва ли ти?

— Много е хубава.

— „Потъри Барн“, Джордж. Обичам ги тези каталози, целият свят се отваря пред тебе. Особено подходящи за живота в нашия метрополис.

Още едно шляпване със списанието. „Ню Йоркър“.

— Не знаех, че сте абонирана — рече Карденас.

— Не съм — отговори тя. — Изпратиха ми една от специалните си оферти. Четири месеца безплатно и след това можеш да се откажеш, без пари. Мислех да се откажа, ама вече не съм сигурна. Статиите им са много дълги — да не правиш така в своята книга, Джордж, трябва да разказваш, а не да поучаваш. Обаче имат и някои интересни пикантерии. В този брой пише за някакъв еврейин от Ню Йорк, който шиел кожени палта за негрите рапъри. Всичките му там агитатори, дето викат срещу жестокото отношение към животните, а еврейинът шие ли, шие хермелинови пуловери. Това се казва смел човек.

— Продължавайте да оставяте храна навън, Мейвис, и ще можем да му изпратим малко кожи — рече Карденас.

— Хубаво койотено палто за рапърите. — Тя се закиска. — Не е ли мило? Кой е сладкият ти приятел? Още един полицай или още един писател?

— Той е психолог, Мейвис.

Тя ме погледна.

— Познавах хора, на които би им свършил работа. Някои свежърви например. Какво ви води насам?

— Разследвам убийството на Лионора Брайт и Вики...

— Тран. Е, на правилното място сте дошли, защото знам кой го направи.

Карденас придърпа панталоните си. Пистолетът му в кобура се раздрънка.

— Наистина ли?

— Наистина, Джордж. И го казах на Уендъл Салми още в самото начало. Не че той направи нещо по въпроса.

Тя се обърна към мене.

— Той беше в хронична депресия. И беше по-мързелив от лентяй на социални помощи. Винаги в лошо настроение, ходеше със сведен поглед, сякаш щеше да намери нещо на земята.

Тя си помаха със списанието.

— След като синът му се напи и се уби на магистралата, стана още по-зле, само седеше по цял ден и нищо не правеше. Преди да се омъжа, бях учителка, а Уендъл ми беше ученик. Беше от онези, които карат по инерция. Единствената причина да започне работа като шериф беше, понеже мислеше, че няма нищо за вършене... не се обиждай, Джордж. — Поредната демонстрация на изкуствени зъби. — Предимството да си на деветдесет е, че можеш да говориш каквото си искаш и ти се разминава.

— Не знаех, че сте имали рожден ден, Мейвис.

— Малко избързвам. Големият ден е другия месец, на шестнайсети, ако решиш да ми изпратиш цветя, Джордж. Уендъл Салми умря млад. Кръвоизлив от язвата на петдесет и девет. Между другото каква работа има психолог с Лионора и източното момиче?

— Убийството им може да е свързано с един случай в Лос Анджелис.

— Не отговорихте на въпроса ми.

— Понякога консултирам полицията.

— От онези, дето четат мисли, като по телевизията?

— Не точно...

— Шегувам се. Знаем с какво се занимава един психолог. Господи, всички от вашето поколение сте толкова сериозни. Значи е убил още някого, а?

— Кой?

— Братът на Лионора. Полубрат. Той уби нея и маникюристката. Джордж, ще бъдеш ли така добър да ми донесеш една лимонада и едно

парче сирене от кухнята? Нека да са две парчета, пакетът е на плота заедно с едно малко сладко ножче от „Шарпър имидж“.

Карденас отиде да изпълни поръчката.

Аз придърпах един стол.

Мейвис Уембли клъвна от сиренето и отпи от лимонадата. Връчи празната кутийка на Карденас, избърса устата си и погледна със задоволство градината, обрасла с плевели.

— Знам, че брат ѝ го е направил, защото Лионора ми довери няколко седмици преди това, че се страхува до смърт от него. Имали различни майки, но един баща, който имал пари и който умрял няколко месеца преди тя да ми каже, че се страхува.

— Притеснявала се е от конфликт за наследството ли? — попитах аз.

— Не притеснена, а уплашена. Тази дума използва.

— Как се казва братът? — попита Карденас.

— Не знам, изобщо не го спомена по име, непрекъснато го наричаше „доведения ми брат“. Ударението беше на „доведен“. Държеше да подчертае, че няма никаква близост.

— Как се появи тази тема? — попитах аз.

— Докато ме боядисваше, непрекъснато изпускаше разни неща, все едно пръстите ѝ бяха от кашкавал. Кое то не е типично за Лионора, винаги е била много координирано момиче. Вълшебни ръце, така я наричам. Понякога ще ми направи безплатно масаж на главата и врата, което е по-хубаво от... както и да е, когато се премести тук от Фриско, всички момичета бяхме доволни от уменията ѝ. Преди нея беше Сара Буркхард, която е израснала тук, на границата на умствената изостаналост, ако питате мене, беше се учила по книги и имаше стил колкото прегазено от кола животно. Търпяхме я, защото нямаше друго. Слава богу, ожени се за някакъв шофьор на камион и се преместиха, а при нас дойде Лионора. Която се е учила на занаят във Фриско от много известен фризьор хомосексуалист.

— Вълшебни ръце — казах аз, — но не и този ден.

— Непохватни пръсти. Попитах я какво става. Нищо, каза тя. Хайде стига, казах, не се спотайвай, няма никого. Кое то си беше вярно. Само аз и Лионора бяхме в салона. Биваше си я, но нямаше много желаещи да ползват услугите ѝ, защото местните госпожи смятаха, че

могат да постигнат същото с кутия боя у дома. Ако ги бяхте видели, щяхте да разберете колко е смешно това.

Тя помоли Карденас да ѝ донесе още една лимонада. Когато той влезе в къщата, тя рече:

— Ще почакаме Джордж, да не се повтарям два пъти.

— Разбира се. Благодаря ви.

— Значи според вас братът е добра улика?

— Засега нямаме по-добра.

Карденас се върна и отвори кутийката.

— Благодаря ти, Джордж. Да се върнем на Лионора него ден. Виждах, че наистина ѝ се говори, така че продължих да настоявам, докато не се отпусна. Каза, че баща ѝ оставил немалко наследство, майка ѝ вече била починала, а доведената ѝ майка била болна. Така че парите щели да бъдат разделени между нея и доведения ѝ брат, а тя нямала нищо против, защото имало достатъчно и за двамата. Но била сигурна, че той нямало да се задоволи с половината. „Какво, егоист ли е?“, попитах аз. Тогава тя не издържа и се разрева. „О, Мейвис — каза тя, — само ако знаеш. Изглежда най-добрият човек на света, винаги готов да послужи, храни бездомните, радва се на малките деца и им дава бонбони, но всичко е фасада. Дълбоко вътре всичко опира до самия него, винаги е било така и просто съм сигурна, че ще ми направи голям проблем за парите, а това ме плаши.“

Тя отпи. Лимонадата потече по брадичката ѝ и тя бързо я избърса.

— „Какво значи голям проблем?“, попитах аз. „Не знам — каза тя, — точно това ме плаши, не знаеш на какво е способен.“ Казах ѝ да се обади на полицията, ако се страхува. Тя отвърна, че ще ѝ се изсмеят, защото нямала доказателства, само усещания. „Поне говори с адвокат — казах ѝ аз. — Ако им платиш в началото, няма да се смеят.“ Но тя сякаш не ме слушаше, продължаваше да говори как този доведен брат ще започне да ѝ прави проблеми и как никой не знаел какво представлява всъщност. „Ако ще сипеш обвинения — казах ѝ накрая, — поне ми кажи какво имаш предвид.“ „Не ти трябва да знаеш, Мейвис“, рече тя. „Тогава няма и да питам“, казах аз.

Тя връчи на Карденас втората кутийка от лимонада.

— Не мога повече. Изсипи я, Джордж, или я допий. — В очите ѝ проблесна закачливост. — Не се страхувай, нямам въшки.

— Няма да се махна втори път, Мейвис — рече Карденас. — Тази история е твърде интересна.

— Това не е история, Джордж. Това е истината.

— Още по-добре.

— И по-добре ще стане, като ви кажа какво рече тя. Каза, че се е научил да разбива ключалки, и била сигурна, че щял да се вмъкне някъде. На всичкото отгоре измъчвал и убивал животни. Първо буболечки, после малки животинки, после не знам какво. Занимавал се с такива гадости още от малък. Лионора обичаше животните. Имаше две малки бишон фризе или както там се наричат, душата си даваше за тези кучета. След като я убиха, те изчезнаха. Вие ми кажете.

— В салона при себе си ли ги държеше? — попитах аз.

— Понякога ги взимаше, друг път ги оставяше у дома. Работата е там, че никой повече не ги видя. Казах го на Уендъл, когато стана ясно, че не ме взима на сериозно. Ей на това му викам мързел. Колят жената, а кучетата ѝ ги няма в къщата, няма ли да ти стане интересно, Джордж?

— Абсолютно.

— В Уендъл нямаше и грам любопитство. Така става от депресията, нали, докторе?

Кимнах.

— Знам, че любопитството може да убие котката, може би дори кучето. Но удовлетворението може да ги съживи. Уендъл не го интересуваше, нито пък онзи детектив, когото изпратиха от Санта Барбара.

— Доналд Брейгън — казах аз.

— Точно той — рече тя. — Истински мачо, като Бродерик Крофърд в „Пътен патрул“ — това е от времето преди да сте се родили. „Да, госпожо, благодаря ви, госпожо“, всичко си записваше в едно малко тефтерче. Само че Бродерик слушаше, а Брейгън беше идиот, нямаше време за никого. Вие ми кажете — основен заподозрян с финансов мотив, който тормози животни, и две липсващи кучета. Какво ще си помислите?

— Наистина какво ли? — казах аз.

Мейвис Уембли сложи ръка на коляното ми.

— Допада ми стилът ви.

Двамата с Карденас останахме при нея още половин час и през повечето време говорих аз, опитвайки се да измъкна допълнителни подробности за страшния доведен брат на Лионора Брайт.

Не събрах много — по-голям или по-малък от Лионора и вероятно от Сан Франсиско, „защото Лионора беше оттам и никога не е споменавала, че той не е“.

Благодарих ѝ и станахме да си вървим.

— Приятно ми беше да се запознаем — рече тя и хвана Карденас за ръкава. — Джордж, снощи чух еноти отзад, близо до боклука. Дай да сложим капани и за тях.

— Голям образ, а? — каза Карденас, карайки на заден ход по алеята от отъпкана пръст. — Единствената ѝ гимнастика е да бърка карти, но никога не боледува. Твърди, че майка ѝ живяла до сто и четири години.

— Добра ДНК — казах аз. — Останалите спортуваме и се преструваме.

— Вярно е. Мислите ли, че си струва да се разнищи историята с брата?

— Не разполагаме с друго.

— Това, което каза за Уендъл, съвпада с мненията на други хора, с които съм разговарял. Не исках да го споменавам от уважение към мъртвия.

— Няма и причина. Не става дума за него.

— И накъде сега?

— Връщам се в Ел Ей, освен ако не предложите нещо друго.

— Не, съжалявам. Имате ли нужда от нещо?

— Ако имате време да проверите адресите на Лионора в Сан Франсиско, би било чудесно.

— Разбира се — каза той. — Мислех си още, че трябва да потърсим смъртния акт на бащата, да видим дали името на брата на се появява някъде. Страхът на Лионора от бъркотии с наследството точно преди да умре вероятно ограничава времето на неговата смърт.

— Добра идея. Най-лесно е да се потърси в некролозите. Брайт моминското ѝ име ли е?

— Така мисля. — Той се изправи на седалката и натисна газта. —
Това е друго.
— Кое?
— Работя.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Спрях в Санта Барбара за късен обяд на кея на Стърн, мястото на провалената ми среща с Доналд Брейгън.

Туристическият поток беше оскъден, но се състоеше от ентузиазирани, усмихнати тъпчеци се хора, които вярваха в безсмъртието. Патици и чайки следваха хранителния поток, задоволявайки се с остатъците. Отвъд пристанището плуваха големи сиви пеликани, които търпеливо оглеждаха повърхността за плячка. По-дребните им кафяви братовчеди пикираха и се гмуркаха, от време на време появявайки се с гърчещи се жертва.

Има много начини за ловуване.

Нахраних се и продължих по кея, подминавайки мястото за закуска, където Брейгън беше казал, че ще ме чака. Възможно е да беше обърнал повече внимание на следата на Мейвис Уембли, отколкото тя си мислеше, но да не е излязло нищо. Или пък тя беше права и той я беше пренебрегнал. При всяко положение риболовът е по-приятен от спомените.

Облегнах се на перилата, вдишах соления въздух и набрах мобилния на Майло.

Отговори Рик.

— Здравсти, Алекс. На неговия телефон му падна батерията, така че си ги разменихме. Каза ми, ако се обадиш, да ти предам, че ще е зает до към десет, може и до по-късно.

— Имаш ли представа къде е?

— Каза само, че излиза по работа. Имах почивен ден, така че успяхме да се уговорим за обяд. Щом поръчахме, някой му се обади и той тръгна. Нещо за някаква намерена кола. Вкисна се.

— Ако изпусне обяда, се вкисва.

— Взе си го за вкъщи.

Никой не отговори на телефона на Рик. Майло понякога изключва телефоните, ако иска да се концентрира. Върнах се на магистралата и опитах пак след няколко километра.

Този път ревът му щеше да спуга тъпанчетата ми.

— Намерих шибания мустанг на Кат Шонски.

— И въпреки това си недоволен?

— Познай къде е бил през цялото време, дявол да го вземе! На полицейския паркинг. Обадили са се за изоставена кола в пет сутринта същата вечер, когато тя е изчезнала. Намерили са го по средата на прохода точно както ти предположи.

— Някаква идея кой се е обадил? — попитах аз.

— Не е записано — изръмжа той. — Приели са го като досадно рутинно обаждане и са изпратили шофьор с паяк. Умникът отива, талонът и застраховката ги няма, а номерата са свалени. Той закача колата и я стоварва на паркинга. Където е стояла през цялото време.

— Ами номера на двигателя?

— Сетили са се да го регистрират няколко дни по-късно, вкарали са го в системата и са забравили за случая. А аз проверявам бюлетини, губя си времето на телефона, докато проклетата кола е пред очите ми, на две преки, събира птичи лайна и такса паркинг. Ако не бях проверил всеки паркинг, който работи с полицията, сигурно щеше да се озове на полицейския търг. Да не говорим, че ми отне цял час да оправя документите, за да я пратя в лабораторията. Ама първо я огледах. Не видях кръв или някакви щети. Позна и още едно нещо, професоре — резервоарът беше абсолютно празен, ето какво значи да си на грешното място по грешното време.

— Или пък някой го е пробил на паркинга на клуба и я е следил, докато е спряла.

— Ето затова те харесвам — каза той.

— Защото съм подозрителен ли?

— Знаеш как да мислиш като истински злодей. Да видим какво ще кажат майсторите, ама след като шофьорът на паяка и господ знае кой още са я опипали, а заподозреният е бил достатъчно внимателен да свали номерата, не очаквам много. Сега пътувам към мястото, където са я намерили. След това ще обиколя отново улиците по хълмовете, като ще стесня кръга до непосредствената околност. Ако уредя куче, утре ще организираме душене. Кажете какво става на село?

Разказах му за сведенията от Мейвис Уембли.

— Страшен брат — рече той.

— Някой касоразбивач може да си е поиграл с веригата на паркинга и да е освободил мерцедеса. Добави и Манкузи и ето ти две престъпления с участието на открадната черна луксозна кола, кървава касапница и наследство като вероятен мотив.

— За съжаление с домошаря Тони не стигаме до никъде и с това сведенията се изчерпват. Що се отнася до неговата „перверзия“, не бих се изненадал, ако онзи с лампите, Хохсвелдер, или някой друг от любящите роднини го клепа, че е гей, в случай че не сме го разбрали веднага. След като намерихме мустанга, ще се съсредоточа върху Шонски като потенциално убийство, което ще ми даде основание за претърсване на апартамента ѝ. Съдия Фелдман е на някакво парти, каза, че ще подпише документите, ако му ги занеса у тях в десет. Да се надяваме, че майката на Кат не е размислила. Като стана дума, ако имам време, ще ѝ поискам материал, защото, ако шефът говореше сериозно, ДНК пробите ще минат с предимство. Но дори и да намерим съвпадение с петното, това само ще потвърди нещо, което вече знаем.

— Че Кат е мъртва.

— Не бих изхвърлил застраховката ѝ живот. Боже, колко работа имам.

Не беше моментът да му напомня за оплакванията му миналата седмица.

— Ако шефът е говорил сериозно, сигурно можеш да получиш помощ за наблюдението на Тони.

— Не мога да си представя, че Тони има нещо общо с Шонски.

— Не е задължително да е пряка връзка — казах аз. — Ако Тони е поръчал убийството на майка си, някой може да е наел същия убиец за Кат. И за жените в Охо Негро.

— Пътуващ професионалист със слабост към откраднати коли? — каза той. — Какъв може да е финансовият мотив при Кат? Не е била богата наследница.

— Чухме, че е можела да бъде изнервяща. Може пък тук мотивът да е личен.

— Отрязала е грешния човек и той плаща за сложна схема да я пречукат?

— Или е отрязала самия убиец — казах аз. — Клайв я е забил в бара и няма причина да смятаме, че е бил единственият.

— Дори и лошите имат чувства.

— Всички имат чувства. Зависи за какво ги използват.

Инциденти с тирове и обичайната идиотщина по щатската магистрала удължиха пътуването ми обратно към Ел Ей и се прибрах по тъмно. Сипах си „Чивас“ навън край езерцето, сложих Бланш в скута си и започнах да хвърлям храна на рибките. Тя искаше да ги гледа как ядат, затова клекнахме до каменния ръб. Бебетата не бяха достатъчно големи, за да глътнат зрънцата, и ги гонеха, докато не се разпаднеха. Възрастните им позволяваха да си играят и не се опитваха да повторят историята с Йона.

Робин излезе и се присъедини към нас, изоставяйки чашата с вино, защото имаше намерение да поработи още. По-тиха от обикновено.

— Господин бизнесменът звънял ли е? — попитах аз.

Тя поклати глава.

— Някъде в грифа на мандолината има волфтон. Ако не го оправя, няма да мога да заспя.

— Милото ми.

Целунах я, изпратих я до ателието ѝ и отнесох спящата вече Бланш обратно в къщата.

В мейла ми имаше обичайните глупости и едно съобщение, изпратено преди няколко минути, което ме заинтересува.

Д-р Деллауер, намерих името на брата на Лионора в некр. на баща им. Дотук нищо криминално при него, а беше много късно да проверя съдебните регистри на сф дали има къща там. Ще видя какво мога да направя утре.

Джордж Карденас

Изпратих благодарности и свалих прикрепения файл. Некролозите в „Сан Франсиско Кроникъл“. Достатъчно важна личност, че да заслужи статия с автор.

Покойният д-р Уитъкър Брайт, роден в Ню Йорк, учил в „Корнел“ и „Кълъмбия“, бил преподавател по инженерни науки в Калифорнийския университет в Бъркли, специалист по трансформатори и собственик на вече остарял патент, от който получавал права в продължение на десетилетие. Смъртта настъпила след дълго боледуване. Вдовец, женен втори път, Уит Брайт оставил втора съпруга, Бони, дъщеря Лионора в Охо Негро и син Ансел в Сан Франсиско. Вместо цветя да се изпрацат дарения на Американската асоциация по сърдечни болести.

Направи ми впечатление датата на смъртта. Осем дни преди касапницата в Охо Негро. Историята на Мейвис Уембли започваше да изглежда все по-убедителна.

Тъкмо се готвех да пусна търсене на „Ансел Брайт“, когато телефонът ми звънна.

— Докторе, обаждат се Амбър от вашия отдел. Получих обаждане от господин Брейгън от Аляска. Не искаше да изчака, каза, че можете да му се обадите, ако искате. Не звучеше особено заинтересуван.

Номерът на Брейгън беше с код 805. На риболов на север, но използва телефон с код от Вентура и Санта Барбара.

— Да? — каза сърдит глас.

— Сержант Брейгън? Обаждат се Алекс Делауер.

— Психологът — рече той, сякаш титлата го развесели. — Излезе по-ранен полет. Тук времето се променя бързо и връзките са несигурни. Прекалено много дни съм прекарал по летищата в чакане бурята да утихне.

— Така е.

— Искате да знаете за Брайт и Тран. Няма кой знае какво. Загубена работа още от първия ден, а и да е имало нещо от полза на криминалистите, онзи глупак, когото взеха за шериф, го опропасти. Имахме един заподозрян, но нищо не излезе.

— Кой е това?

— Бившият съпруг на Брайт — каза той. — Желязно алиби, мина и детектор на лъжата.

— Защо сте го заподозрени?

— Защото е бившият ѝ мъж. Ама забравете, не е той.

— Ще ми кажете ли името му, само за протокола?

— Хосе някой си. Мексиканец, вероятно нелегален, навремето няхахме право да питаме. Работеше в селскостопанския магазин, разтоварваше слама, такива неща. Твърдеше, че бил голям готвач в Гуадалахара или не знам къде си, ама те всички така казват.

— Имигранти.

— Ако всички са живеели толкова добре, защо идват тук? Както и да е, не е вашият човек, щеше да е много хубаво иначе. Той и Брайт бяха женени шест месеца, разведоха се, той се премести в Окснард и си намери работа като готвач в един от хотелите. Където бяха го видели двайсет души през цялото време на убийствата. Имаме свидетели и за времето преди и след това. В квартала му, после в един бар същата вечер танцувал с новата си приятелка, така че няма начин. Въпреки това го помолих да се подложи на детектор на лъжата и той се съгласи. Издържа го блестящо. Твърдеше, че с Лионора са се разделили приятелски, имаше и коледна картичка от нея за доказателство. Освен това изглеждаше наистина съсипан от смъртта ѝ. А и доколкото знам, Брайт даже не е била целта, може би Тран е била. Не че изобщо успях да намеря някого, който да говори за нея. Направих си труда да посетя семейството ѝ — голям клан в Анахайм. Всички плачеха, ридяха и палеха свещи на Буда. Ако ги слуша човек, Вики била монахиня, нямала врагове.

— Имате ли причина да се съмнявате в това?

— Не — рече той. — Само че по природа съм недоверчив. Ходихте ли там днес?

— Да, разбира се.

— Още ли е град с един кон?

— Даже и по-малко.

— В такова глухо място може да се очаква някой да е чул нещо. Само че тия селяндури само повтаряха колко добри са били двете. — Дрезгав смях. — Добрите хора са проклятието на детективите.

— Докато бях там, се срещнах с една жена на име Мейвис Уембли...

— А, онази — рече Брейгън, — дъртата дебелана. Пъха си носа навсякъде, не можеш да ѝ затвориш устата. Но и тя нямаше какво да каже.

— Не вярвате ли на историята ѝ за брата на Лионора?

— Да бе. Ако ви се занимава с това — успех, приятел. Не мога да повярвам, че още е жива. Грамадна като крава. Като онова извънземно в „Междузвездни войни“, Джаба ли беше. Обичаше да ме *привиква*. Точно така казваше. „Детектив Брейгън, мога ли да ви привикам за един разговор?“ Работя по случая и не мога да пренебрегвам нищо, така че се вдигам и отивам у тях, а тя си седи на стола и се опитва да изпомпа информация от мене. Но, както казах, всичко трябва да се провери, така че говорих с брата. И той имаше алиби — бил на работа, някаква гей работа — тука става дума за педерастка история. Още по-емоционален от Хосе... Кастро, точно така. Хосе Кастро, като Фидел.

— Значи дотук с Ансел — казах аз.

— Ансел ли?

— Така се казва, поне според некролога на баща му.

— Човекът, с когото говорих, се наричаше Дейл. Така му викаше и майка му, а предполагам, че тя би трябвало да знае. Първо от нея научих номера му. Не си губете времето с нея, почина няколко месеца след Лионора. Рак, а бащата имаше проблеми със сърцето, ако не се лъжа. Семейство без късмет. Дейл се грижеше за нея, беше у тях, когато се обадох.

— Може Дейл да му е прякор — рекох аз.

— Както и да е. Той пърхаше по телефона, все едно говорех с момиче. Това не е човек, който може да пребори две здрави жени и да им причини такова нещо. Ако искате да върнете обяда си, разгледайте снимките от аутопсията.

По телефона. Никога не се е срещал с Ансел Брайт — Дейл на живо, нямаше представа от ръста и силата на човека.

— Разбирам ви — казах аз.

— Всичко съм описал в доклада, докторе.

— Къде е той?

— Сигурно е в склада — рече той. — Преместиха всичко преди няколко години, много неща изпаднаха от камиона. Не е мой проблем. Не го правете и ваш. Това е умряла работа.

Мейвис Уембли не спомена Хосе Кастро. Открих номера ѝ в записките си.

Беше почти десет вечерта. Можех да се обзаложа, че е нощна птица.

Вдигна на първото позвъняване.

— Сладурче! Откри ли нещо?

— Много съм далеч. Разбрах обаче, че Лионора е била омъжена...

— За Хосе. Говорил си с Брейгън, нали? Този глупак се хвана за Хосе още преди да го види, защото знаеш защо.

— Защо?

— Хосе е мексиканец. Много приказки се изприказваха, че било мексиканско убийство — всичките клюки за наркотици, банди...

— Има ли някаква причина за това?

— Тогава си бяхме направо расистки град. Повечето от хората сега са мексиканци, така че никой не си отваря устата, освен някой от старите каубои, когато дойде в града и си пийне повечко. Вторият ми мъж беше наполовина мексиканец и трябваше да видиш как ме гледаха. Хосе беше добро момче.

— По-млад от Лионора.

— Двайсетинагодишен. И хубав.

— Не мислите, че той може да го е направил?

— Най-хубавият младеж, когото съм виждала, докторе. Ей такива мускули. След като се разделиха, Лионора каза, че още го харесвала като приятел, просто бракът не се получил. Искаш ли да ти кажа какво мисля? Винаги са били само приятели, цялата история с брака беше нагласена, за да получи имигрантски статут.

— Лионора би ли направила такова нещо за приятел?

— Тя беше такъв човек. А когато Хосе си получи документите, Лионора ми каза, че много се зарадвала. Скоро след това се разделиха и Хосе се премести някъде на юг и явно не я е притеснявал. Освен това какъв мотив има Хосе да я убива? И двамата нямаха пари. За разлика от семейството на Лионора. Които имаха много. Казвам ти, че трябва да търсиш брата. Брейгън сигурно ти е казал, че съм стара кукувица, която си пъха носа навсякъде, ама ако иска да си мерим коефициента на интелигентност, аз съм насреща.

Засмях се.

— Мислиш, че се шегувам ли? — рече тя.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

На обяд на следващия ден се срещнахме с Майло сред хълмовете над прохода Сепулведа.

Празен паркинг на километър и нещо от мястото, където бяха открили колата на Кат Шонски. Двама полицаи с кучета обикаляха храстите между две лъскави, модерни наколни къщи, тичайки след един шоколадов лабрадор и едно бордър коли. Кучета с отлично зрение, прекрасно отгледани. С усет към мъртва плът.

— В отговор на незададения ти въпрос — каза Майло, — това е едно от малкото открити, незаградени места наоколо. Което нищо не означава, може да е в Алхамбра. Но рано тази сутрин дадохме на глутница кучета следотърсачи да подушат дрехите ѝ и ги пуснахме из целия квартал. Нищо през първия час, след това едно от тях дотича тук и малко се възбуди.

— Малко?

— Промени си мнението и се разсея. Случва се по-често, отколкото си мислиш. Все пак по-добре е да внимаваме. Така че сега е ред на трупните песове.

— Кой е собственик на терена?

— Поделен е между двете съседни къщи. Две сестри, омъжени за адвокати, планират да си направят общ басейн. В момента са заедно на екскурзия в Южна Америка от две седмици.

— Ето ти едно щастливо семейство — казах аз.

— Няма да е толкова щастливо, ако Ласи и Рин Тин Тин намерят нещо с червеи по него.

Кожата му беше провиснала, а дрехите му бяха безобразно измачкани, сякаш се беше борил с нарушител.

— Цяла нощ ли? — попитах аз.

— През нощта наблюдавах къщата на Тони, отидох в апартамента на Кат в седем сутринта. Изглеждаше все едно Марта Стюарт току-що е снимала там.

— Сръчната ръчица на мама.

— Въпреки това повиках лаборантите. Нямаше следи от насилие или борба, но мама беше пропуснала едно пликче с трева на дъното на кутия от тампони. Нямаше бележки от кредитни карти, което съвпада с решението на старата Моника да я отреже. Нямаше и телефонни сметки или данъчни квитанции, но пък и Кат явно не пази хартийки. Нито една книга в целия апартамент, а единствените списания бяха стари броеве на „Ъс“ и „Ел“. Пази си някакви сувенири от пътуванията — евтини боклуци от Хаваите, Таити, Косумел. Също и снимки. Тя по бикини, широки усмивки, без мъже наоколо. Сякаш е накарала някого да я снима, за да покаже, че е щастлива.

— Звучи като самотно момиче.

Той се прозя.

— Е, поне взех блузата.

Върнахме се да гледаме кучетата. Ретривърът обикаляше паркинга със скоростта на спринтьор, който загрява за голямо състезание. Спря. Пак започна да обикаля. Бордър колито изгуби интерес и водачът му го поведе обратно към служебната кола.

— Кучешки живот — каза Майло. — Ако скоро не се случи нищо, тръгвам към бутика, в който е работила Кат. Все някой трябва да знае нещо за личния ѝ живот.

— Мислех си за убийствата в Охо Негро — казах аз. — Лионора Брайт е убита само осем дни след смъртта на баща си. Доведената ѝ майка е била неизлечимо болна, което скоро щяло да направи децата ѝ наследници. Едно стандартно завещание би разделило всичко по равно между тях. Лионора е била на трийсетина години и едва ли е имала собствено завещание.

— Страховитият брат се отървава от нея, за да е сигурен, че няма да говори с адвокат.

— Това си е мотив. И не е много по-различен от този, който лепнахме на Тони Манкузи — убий майка, преди да е променила завещанието си.

— Има убиец, специализиран в решаването на проблеми с наследството, и Ансел и Тони са успели да го намерят, така ли?

— Знам, че звучи странно, но помисли за откраднатите черни коли и маскарада — казах аз.

— Пътуващ наемен убиец театрал... не мога да го отхвърля, но преди да се заема с историята, трябва да се концентрирам върху

настоящето. Ако намерим някаква връзка между Тони и Ансел, това би могло да ме развълнува.

— Доналд Брейгън смята, че Ансел не е способен на такова ниво на жестокост, защото звучал женствено по телефона.

— А Тони флиртува. Добре, наемен убиец-театрал-гей. Брейгън разследвал ли е нещо повече от вокалните качества на Ансел?

— Дори не знаеше истинското му име, защото Ансел се бил нарекъл Дейл. И имал алиби за времето на убийството — бил е на работа. Брейгън го е приел.

— Боже господи.

— Шериф Карденас каза, че ще погледне миналото на Ансел. Пуснах едно търсене късно снощи, но на името му не излезе нищо. На „Дейл Брайт“ излязоха едно четиринайсетгодишно момиче, което играе хокей на трева в една прогимназия във Флорида, една шейсетгодишна застрахователна агентка в Охайо и един свещеник, фермер от Небраска, който написал книга за пшеницата и умрял през 1876 година.

— Избирам момичето... добре, да огледаме сега всичко...

Той млъкна по средата на изречението.

Ретривърът седеше на земята.

И не помръдваше.

Първо се показва главата.

Кат Шонски беше заровена на един метър, без дрехи, по гръб, с леко разтворени крака. Кожата ѝ беше зеленикавосива, на петна, започнала да се отлепва от скелета. Светлорусата ѝ коса се беше превърнала в гнездо на червеи. Там, където не беше почнало разложението, се виждаха тъмни резки.

Вероятно прободни рани. Престанах да ги броя на двайсет и третата.

В гроба имаше пурпурен копринен шал, сложен по диагонал върху корема и горната част на бедрата. Като го махнаха, се видя шофьорската книжка на Катрина Шонски. Пъхната между срамните ѝ устни.

— Ето ти една демонстрация — каза Даяна Понс, лаборантката, коленичила над тялото.

— Виж какво мога — рече Майло.

— И искам целият свят да разбере.

Понс прибра книжката и поиска голям плик за шала. Докато чакаше, тя разгледа шията на Катрина Шонски. Не се виждаха следи от душене, но пък и от шията не беше останало много, така че последната дума щеше да бъде на съдебния лекар.

Тя постави шала обратно върху тялото, хвана внимателно останките от главата с една ръка и я опипа с другата.

— Има счупени кости отзад, Майло. Искаш ли да пипнеш?

Майло клекна до нея и тя насочи облечената му в ръкавица ръка.

— А, да — рече той. — Като счупена яйчена черупка.

— Някой здравата я е халосал — каза Понс. — Може би е искал да я зашемети, преди да я нареже? — Тя погледна към двете къщи. — Толкова близо до имотите, сигурно не е искал да вдига шум.

Майло се изправи.

— Трябвало е да станеш детектив, Даяна.

Тя се ухили.

— Ако гледаш телевизия, вече съм.

Пликът пристигна. Като остави главата внимателно на земята, Понс махна шала и го разгъна. Прозрачната тъкан се развя на вятъра.

— Луи Вюитон.

— Мислех, че правят чанти — рече Майло.

— Правят всичко, лейтенант.

Понс разгледа шала с възхищение. Вятърът духна по-силно и няколко парченца пръст се отлепиха от плата и се поръсиха по тялото. Понс предаде шала и ги отстрани с пинсета.

— Струва цяло състояние, но е оставен тук — каза Майло.

Чудесно начало за една от онези шеги, които полицаите и лаборантите понякога си разменят, за да се предпазят от ужаса.

Този път никой не се обади.

Служителите от моргата сложиха тялото в чувал и го отнесоха. След няколко минути Даяна Понс си тръгна и криминалистите се заеха за работа.

— Време е да посетим Моника Хеджис — каза Майло. — Ако искаш, ще се видим там.

— Разбира се.

Последвах го по „Уилшър“ и завихме наляво. На „Уорнър“ той спря и ми даде знак да направя същото.

— Прекратяваме мисията. Никой не отговаря у Хеджис, а не е моментът да оставям съобщение. Дай да проверим мястото, където е работила Кат. Ти си падаш по модни неща.

— Не съвсем.

— Лошо — каза той. — Надявах се да ми превеждаш.

Бутик „Ла Фам“ беше на „Сан Висенте“, западно от Барингтън, сгъстен между магазин за кафе, специализиран в индонезийски сортове, и фризьорски салон, пълен с красиви глави.

Магазинът беше висок, тесен и бял, по стените висяха стари реклами на абсент, а подът беше от състарен мрамор с винен цвят. Малкото мебели бяха масивни, викториански, а дрехите на витрината — парцаливи и подходящи за недохранени манекенки.

Не се виждаха купувачи. Майло и аз минахме през тесен проход с високи рафтове от двете страни. Някои от роклите и блузите бяха с етикет „Разпродажба“, което правеше цената им трицифрена.

От уредбата се носеше Едит Пиаф, на етикетите пишеше „Произведено във Франция“.

Дизайнери, които не бях чувал, но това не означаваше нищо.

— Не огледах чак толкова подробно апартамента на Кат — рече той, — но не беше като това тук. Нямахме и никакви шалове... здравейте, как сте?

Обръщението беше към една брюнетка с хлътнали бузи в черна копринена блуза, която седеше зад щанда, пиеше „Евиан“ и четеше „Ин Стайл“. Зад гърба ѝ имаше висока етажерка с играчки за баня, свещи с формата на плодове, пасти и телове, които нямаше да минат през детекторите на летището.

Тя се изправи и плавно заобиколи щанда, главата назад, ханшът напред, все едно беше слязла от някой моден подиум. Някъде около трийсетте, тъмни очи с много сенки. Дебелият два пръста грим криеше цвят на кожата, който беше почти като на Майло. Черната блуза беше плътно натъпкана в млечнобели кожени джинси.

— Здравейте, момчета. Някакъв специален подарък ли търсите, или нещо за рожден ден?

Майло обърна ревера си и показа значката.

— Полиция. Тялото на Катрина Шонски е открито само на няколко километра от тук. Била е убита.

Хлътнолите бузи се издуха. Клепачите затрепкаха.

— О, боже, боже... Кат!

Коленете ѝ се подвиха. Хванах я под лакътя и я заведох до един кафеникавочервен кадифен диван. Майло донесе бутилката с вода и наля малко между устните ѝ.

Тя преглътна. Започна да диша тежко. Отидох до щанда и взех един плик с логото на магазина. Докато се върна, тя вече дишаше нормално и говореше с Майло.

Казваше се Ейми Куцакас, но се наричаше Амели, работела заедно с Кат малко повече от година. Първо започна да хвали мъртвата жена. Изчакахме я да се оправи от шока и скоро след това тя призна, че не са били близки с Кат.

— Не че искам да кажа нещо лошо. Опазил ме господ.

— Не сте се разбирали с нея, така ли? — попита Майло.

— Никога не сме се карали, но ако трябва да съм честна, лейтенант, имахме професионални разминавания.

— За какво?

— За тази работа. Кат можеше да бъде нетактична.

— С вас или с клиентите?

— И двете — рече Амели. — Не казвам, че беше лоша, просто... Не знам какво искам да кажа. Съжалявам. Не мога да повярвам...

— Остър език ли имаше Кат? — попитах аз.

— Тя беше... Понякога по-лошо беше онова, което не казваше. На клиентите.

— Не им е четкала самочувствието.

Тя седна с изправен гръб.

— Честно казано, момчета, целият този бизнес се върти около страха. Повечето от клиентите ни са възрастни, иначе как ще си позволят тези цени? Говорим за жени, които някога са били трийсет и осми размер, а сега са четирийсет и четвърти. Когато остаряваш, тялото се променя. Знаем го, защото майка ми беше танцорка и ѝ се случи същото.

Тя поглади плоския си корем.

— Кат не го е разбирала — каза Майло.

— Много жени идват при нас за някой специален повод. Искат да изглеждат наистина прекрасно и са готови да платят за това. Понякога не е лесно, но трябва да се работи с клиента. Проучваш незабелязано предимствата и недостатъците и я насочваш към нещата, които ще намалят проблемите ѝ. Ако пробва нещо и то ѝ стои ужасно, казваш нещо мило и я повеждаш към следващото.

— Приложна психология — рече Майло.

— В колежа учих психология и повярвайте ми, помага.

— Кат не е имала такъв подход — отбелязах аз.

— Кат смяташе, че работата ѝ е да занесе дрехите до пробната и да си разглежда маникюра, докато ги пробват. Никога не даваше мнение. Никога. Дори когато клиентът очевидно имаше нужда, когато отчаяно се нуждаеше от потвърждение. Опитвах се да ѝ обясня, че сме нещо повече от продавачки. Отговорът ѝ беше: „Големи хора са, могат да взимат решения сами“. Но това не е честно. Хората имат нужда от подкрепа, нали? Дори ако нещо стоеше добре, Кат просто си седеше и не казваше нищо. Не даваше напътствия и много от клиентите ѝ връщаха покупките. Това директно се приспада от комисионата.

— Вие дяляхте ли си комисионите? — попита Майло.

— Преди го правехме, но казах на собствениците, че не искам да дяля с човек като Кат. Те ме ценят, така че се съгласиха и почнах да изкарвам три пъти повече от Кат.

— Комисионата голяма част ли е от заплатата ви?

— Седемдесет процента.

— Значи Кат не е забогатяла особено?

— Леле, колко само се оплакваше от това. Постоянно. Нямахше никакъв смисъл. Трябваше само да се държи мило. — Тя прехапа устни. — Знам, че сигурно ви звучи все едно ѝ приписвам разни неща, ама така си беше. Затова, след като спря да идва и не си вдигаше телефона, собствениците решиха, че се е отказала. Три дни по-късно я уволниха.

— Кой са собствениците? — попита Майло.

— Господин и госпожа Лейбовиц — отговори тя. — Спечелили пари от цветарски бизнес и се пенсионирали. Започнало като хоби на Лора... на госпожа Лейбовиц. Всяка година ходят в Париж и тя носи страхотни неща, които приятелките ѝ обожават.

— Не се занимават пряко с бизнеса, така ли?

— През повечето време. Аз съм управител, а Кат е... беше заместник-управител. — Миналото време я накара да трепне. — Имате ли някаква идея кой го е направил?

— Още не — каза Майло. — Затова сме тук.

— Не мога да си представя кой би извършил такова нещо.

— Кат имала ли е разпрания с някой клиент? Или с някого другиго?

— Не, не, нашите клиентки са изтънчени. Мили жени.

— Ами мъжете в живота на Кат?

— Не съм виждала такива — каза тя, — но по думите ѝ съдя, че е минала през много загубеняци и не искаше да има нищо общо с мъже.

— Някой конкретно?

— Не, не е споменавала имена. Просто подхвърляше. Много я биваше да подхвърля.

— За мъжете ли?

— За мъжете, за работата ѝ, за живота изобщо. За майка ѝ... много говореше за майка си. Казваше, че трябвало да се съобразява с много неща, което ненавиждала. По мое мнение не е имала щастливо детство. Общо взето, правеше впечатление на нещастен човек. Вероятно заради това пиеше.

— По време на работа ли?

Мълчание.

— Амели?

— Понякога идваше с прекалено силен дъх на мента в устата. Няколко пъти забравяше ментата и усещах алкохола. Започнах да държа тук вода за уста.

— Тежки купони?

— Предполагам — каза тя. — Знаете ли кой ще ви отговори на тези въпроси по-добре от мене? Приятелката ѝ Бет. Работи в един бижутерски магазин нагоре по улицата. Тя каза на Кат за тази работа.

— Благодаря за съвета — рече Майло.

— Ще помогна с каквото мога.

Изпрати ни до вратата, като по пътя оправяше закачените дрехи.

Преди Майло да докосне бравата, тя рече:

— Едва ли е от значение, но може би трябва да ви разкажа нещо. За един клиент.

Ние се спряхме.

— Не беше точно кавга, но... Сигурна съм, че не е от значение.

— Всяко нещо е от полза, Амели.

— Добре... Преди около месец, пет-шест седмици може би, бях втора смяна, дойдох следобед и заварих Кат в много шантаво настроение. Не спираше да се кикоти, което не е типично за нея. Питам я какво има и тя ми каза, че се е случило най-смешното нещо на света. Някакъв клиент, мъж, влязъл и започнал да рови из нещата, които са на разпродажба. Кат решила, също както и аз с вас, момчета, че търси подарък. Не му обърнала внимание, както обикновено. Човекът продължил да разглежда, най-вече големите размери. След известно време Кат се изнервила, отишла при него и го попитала дали може да му помогне.

— Какво я е изнервило?

— Това, че била сама с него и той се задържал много време. Ние не сме голям магазин, колко време ти трябва да разгледаш стоката? А повечето мъже изобщо нямат търпение, влизат и излизат или пък питат за помощ. Както и да е, този човек казал, че няма нужда, и Кат се върнала при щанда. Само че нещо я човъркало и решила пак да го провери. Не можела да го види, но го чувала зад една от двойните етажерки, така че отишла до там и надникнала. Мъжът бил взел една рокля и я държал пред себе си. Приглаждал я, сякаш я пробвал. Кат каза, че не могла да се сдържи и прихнала, човекът я чул и щял да падне от бързане да остави роклята. Вместо да се извини обаче, Кат просто останала на мястото си. А вместо да изчезне, мъжът се обърнал и я загледал. Доста... натрапчиво. Сякаш искал да покаже, че не се срамува. Кат ми каза, че това наистина я вбесило, нямало да търпи някакви ненормалници, така че и тя го загледала. Предполагам, че това си е някакъв конфликт.

— Звучи като самоуверен ненормалник — каза Майло.

— Кат го намираше за много смешно — рече Амели. — Аз бях потресена. Всеки си има тайни, защо трябва да поставяме хората в неудобно положение?

— Какво се случило след това?

— Мъжът я гледал още известно време, накрая се отказал и си тръгнал бързо. Кат каза, че доста се смяла. Така че да я чуе, докато се измъква. Вероятно нищо не значи, но нали ме питахте за проблеми.

— Кат описа ли този мъж?

Очертаните с черен контур очи се ококориха.

— Мислите, че може да е той ли? О, не, ами ако се върне?

— Сигурен съм, че няма връзка, Амели. Просто трябва да съберем колкото се може повече факти.

— Това наистина ще ми изкара акъла — рече тя. — Мисълта, че съм тук заедно с...

— Всичко ще бъде наред, Амели. Кат описа ли го?

— Не, не. Само ми разказа историята и се смя. Продължи да се киска през целия ден.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

В края на улицата се виждаше бижутерски магазин на име „Каше“.

— Понеже съм страшен детектив — рече Майло, — готов съм да предположа, че Бет Холоуей работи тук. Но най-напред терапия за кръвната захар.

Последвах го в кафенето. Мястото беше полупразно, но ни трябваше известно време да привлечем вниманието на хлапето със слушалки от айпод в ушите, което се криеше зад кафемашината.

Майло купи два бейгъла с размер на фризби, намазани дебело със сметанов крем, напълни малка хартиена чашка с безплатна вода и отнесе плячката си до една маса в ъгъла.

Единият бейгъл изчезна. Той избърса брадичката си.

— От доста време не бях работил по случай с *нюанси*.

Преди години шеф му беше един капитан, който винаги му даваше всяко убийство с „необичайни нюанси“, което се появяваше в отдела. Това се отнасяше за всичко с изключение на насилие, извършено от мъж над жена, и колкото по-зловещо, толкова по-добре.

По тялото на Кат Шонски имаше белези на убийство от страст — мълниеносната рана по главата, многобройните намушквания, сексуалната поза, презрителното местоположение на шофьорската книжка. Но нищо не предполагаше, че не е извършено от мъж.

— Не съм сигурен, че виждам нюансите, приятелю.

Той се усмихна.

— Кое е смешното?

— Ще видим какво ще излезе.

Блясък и изкушение изпълваха витрината на бижутерския магазин. Млад мъж с плоско лице и тъмен костюм ни огледа, преди да ни отвори вратата. След като влязохме, ръцете му останаха под щанда.

Майло се представи, попита за Бет Холоуей и човекът се отпусна.

— Ето я Бет — каза той и хвърли поглед към дребна медноруса жена, която показваше поднос от сиво кадифе с пръстени на прегърбен белокоос мъж на около осемдесет години.

Бет Холоуей имаше големи светли очи, безупречна кожа, гладки, загорели ръце. Малка колекция от гривни обвиваше нежните ѝ китки. Носеше прилепнала тъмнобежова изрязана рокля и често се навеждаше, което разкриваше голямо обсипано с лунички деколтето. Вниманието на клиента постоянно се местеше между деколтето и дрънкулките на подноса.

— Великолепни са, нали, господин Уейн? — каза тя.

Възрастният мъж въздъхна.

— Всеки път е трудно.

Бет докосна китката му.

— Вие винаги знаете какво да изберете, господин Уейн.

— Щом казвате... — Той взе един платинен пръстен със сапфир.
— Какво мислите?

— Прекрасен е, много ще ѝ хареса.

Уейн вдигна пръстена към светлината и го завъртя.

— Искате ли лупа, сър?

— Изобщо не знам какво да гледам с нея.

Бет се засмя.

— Послушайте ме, господин Уейн, това наистина са великолепни камъни. А това тук са малки брилянти, не люспи.

Още няколко завъртания.

— Добре, този ще е.

— Чудесно! Ще го направя по размера на госпожа Уейн за два дни. Искате ли да ви го доставя у дома?

— Не, този път не, ще ѝ го дам по време на вечеря.

Бет плесна с ръце.

— Толкова романтично! Тя е щастлива жена, господин Уейн.

— Зависи кога я питате.

Той си тръгна и тя се обърна към нас, оправяйки роклята си.

— Здравейте!

Майло се представи и ѝ каза защо сме тук.

Тя замръзна.

Избухна в плач. Покри лице с една ръка, а с другата се подпря на щанда.

Мъжът в тъмния костюм взе подноса с пръстени, заключи го и загледа с любопитство.

— Съжалявам, че трябваше да го научите — каза Майло.

Бет Холоуей хукна към задната част на магазина, отвори една врата и изчезна.

— Става дума за Кат от „Ла Фам“ ли? — попита мъжът в тъмния костюм.

— Познавате ли я?

— Аха — каза той.

Майло повтори въпроса.

— Ходил съм там няколко пъти, да купя нещо на жена ми.

— Кат ли ви обслужваше?

— Тя беше там, но не вършеше кой знае какво — отговори мъжът. — Тя е, така ли? Странно.

— Кое?

— Да познаваш някого, когото са убили.

— Какво можете да ни кажете за нея?

— Нищо. Просто казвам.

— Какво казвате?

Устните на мъжа се изкривиха.

— Не е била много услужлива продавачка — казах аз.

— Да, ама това не ми пречеше — рече мъжът. — Обичам сам да си пазарувам. При бижутата трябва да ги напътстваш. Но дрехите сам си ги избираш.

Бет се появи отново с шоколадовокафяв пуловер върху роклята. Очите ѝ бяха подпухнали, а устните ѝ изглеждаха посинели.

— Какво се е случило с Кат? — попита тя.

— Още не знаем — отвърна Майло. — Можете ли да ни отделите малко време?

— И още как. Каквото е необходимо, за да намерите животното, което го е направило.

— Някой кандидат да ви идва наум?

Мъжът в тъмния костюм се премести по-близо.

— Би ми се искало, но не — каза Бет Холоуей.

— Хайде да се поразходим — рече Майло.

Когато тримата излязохме навън, той посочи към магазина за кафе.

— Ще повърна — каза Бет Холоуей. — Нека да повървим.

Тя тръгна, размахвайки ръце.

— Трябва ми едно десеткилометрово бягане.

— Тогава на мене ще ми трябва „Бърза помощ“ — каза Майло.

— Трябва да почнете. С лечебна цел.

— Кат тренираше ли?

— Хич. А аз опитвах.

Тя се позабави, после пак набра скорост. Вървахме покрай магазините, заобикаляхме пешеходците. Бет Холоуей напредваше през навалищата като жена, която има план.

Майло я остави да изразходва енергия в продължение на пресечка и половина.

— Искате ли да ни кажете нещо, преди да започнем да задаваме въпроси?

— Кат си падаше по смотаняци, но не мога да си представя някой толкова зъл.

— Някакви имена да ни кажете?

— Имаше един Рори... Рори Клайн. Работеше в пощенската служба на Агенцията по опазване на околната среда, смяташе, че прави голяма кариера. Сигурно беше около четирийсетте, но опитваше да изглежда по-млад. Кат се запозна с него в някакъв клуб, не помня кой. Привличаше я, но той не се интересуваше от секс, искаше да се държат за ръце и да слушат музика. Това я караше да се чувства непривлекателна.

Майло си записа името.

— Следващият?

— После беше Майкъл... как му беше фамилията... — Поглади се по косата. — Съжалявам, убягва ми. Майкъл... за разлика от Рори, той си падаше по секса. През цялото време. Кат казваше, че е жребец, но се оказа женен. Счетоводител или нещо такова... Майкъл Браунинг, сетих се.

— Кат спря ли да излиза с него, когато разбра?

— Не. Само че ѝ омръзна. И той, и сексът. Много количество, малко качество, каза тя. Третият беше пълен задник... някакъв селянин, който поправяше ролс-ройси.

— Клайв Хатфийлд — рече Майло.

Раменете ѝ се стегнаха.

— Подозирате ли го?

— Риана ни каза името му и отидохме да говорим с него.

— И?

— Не е особено чаровен. За съжаление има непоклатимо алиби.

Други?

— Не — каза тя. — Рори, Майкъл и Клайв, бандата смотаняци.

Майло я накара да разкаже последната вечер от живота на Кат Шонски. Тя сподели, че връзката ѝ с майстора на сърфове Шон „ставала сериозна“.

— Знаете ли, това си е истинска връзка. Съжалявам, че Кат трябваше да си тръгне сама, но не съм виновна, нали?

— Разбира се, че не.

— Тя беше ядосана. Да не би това, което ѝ се е случило, да е свързано с каране в пияно състояние или нещо подобно?

— Едва ли.

— Слава богу, иначе щях да се чувствам много зле.

— Бет, има ли някого освен Рори Клайн и Майкъл Браунинг, за когото трябва да знаем?

— Не се сещам.

— Някой, с когото Кат да се е запознала в клуба онази вечер?

— С никого не се запозна. Точно това я ядоса. Мислехме да я поканим, но решихме, че няма да е удобно.

Тя закричи по-бързо, стисна зъби и тихо заплака.

— Бет, споменавала ли ви е някога Кат за проблеми с някого?

— Само с майка ѝ. Не се разбираха.

— Ами с колегите?

— Мразеше работата си, смяташе момичето, с което работеше, за подмазвачка. Почувствах се малко виновна, защото аз ѝ казах за тази работа.

— Какво не ѝ харесваше в работата?

— Малко пари, скучна, какво ли не. Кат имаше труден живот. Истинският ѝ баща починал, когато била малка. Майка ѝ била уличница, мъжете идвали и си отивали. Накрая си хванала богат мъж.

— Как се разбираше Кат с богатия мъж?

— Всъщност харесваше го повече от майка си. Казваше, че бил по-спокоен, не я тормозел. Майка си критикуваше постоянно. — Тя си пое въздух през стиснати зъби, отне ѝ доста време да издиша. — Кат беше красива, но не го знаеше. Истината е — и сега го осъзнавам — че никога не съм я виждала щастлива.

— Как се справяше тя с това?

— Какво имате предвид?

— Понякога хората бягат.

— А — рече тя, — пиенето. Да, понякога излизаше извън контрол. Но нали току-що казахте, че инцидентът няма нищо общо с това.

— Така е. Значи не е имала конфликт с някого в последно време?

— Не се сещам.

— Разказаха ни странна история, Бет.

— Каква?

Той разказа случая с мъжа и женските дрехи.

— А, това ли — рече тя.

— Кат ви е казала.

— Мислеше, че е страшно смешно. — Нещо като усмивка подсказа, че Бет е съгласна.

— Описа ли ви този мъж?

— Боже мой, да не би да мислите, че той...

— Само събираме фактите, Бет.

— Дали го е описала?... Каза само, че не изглеждал женствен на вид и човек никога не знае.

— Мъжествен?

— Предполагам.

— Нека ви попитам нещо, Бет. Кат впечатляваше ли се от парите?

— Не се ли впечатляват всички?

— А някакво по-специално привличане?

На хубавото ѝ лице се изписа объркване.

— Хубави къщи, разходи... много скъпи коли? Имало ли е нещо такова при нея?

— Естествено всички тези неща — каза Бет Холоуей. — Това е съвсем нормално.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Майло провери Рори Клайн и Майкъл Браунинг.

Клайн беше лесен — в окръг Лос Анджелис имаше един моторист с това име. Апартамент в Студио Сити, без криминално досие, не е издирван, без заповеди за арест, с единайсетгодишно ауди.

Шестнайсет Майкъл Браунинговци. Стесняването на търсенето до трима, които живееха в долината, и проверката на търговските регистри показва един счетоводител — Майкъл Дж. Браунинг, офис на Ланкършъм, близо до студията „Юнивърсъл“.

Сааб на една година и поредното чисто досие.

— Дребен чиновник в деловодството и счетоводителче — каза Майло. — Едва ли някой от тях е специалист в краденето на коли, но дай все пак да поговорим с тях.

„Криейтив рипрезентейшън енд промоушън“ се разполагаше в крепост от варовик и зелено стъкло близо до кръстовището на „Уилшър“ и „Санта Моника“. Вътрешността беше от същия бежов камък. Стенопис, изобразяващ неподвижни хора, гледащи кино, доминираше във високото три етажа фойе със стъклен покрив. Млечната светлина, струяща от него, опитваше да постигне ефект на естествено и изкуствено осветление едновременно, ама не се получаваше. Мусолини е обичал варовик, само че са го обесили, преди да успее да промени Рим.

Двама мъже на рецепцията в тъмносиви копринени ризи се криеха зад висок щанд и тихо говореха в малки микрофони, висящи от ушите им. Набит чернокож мъж в зле скроен костюм стоеше до тях.

Майло се приближи до една от сивите ризи и извади значката си. Охраната се усмихна и остана на мястото си. Мъжът на рецепцията продължи да говори. Звучеше като личен разговор.

Майло почака, след което плесна с ръка по плота. Охраната се усмихна още по-широко, когато мъжът на рецепцията подскочи.

— Чакай малко. — Внезапна усмивка, искрена като силикон. —
Среща ли имате?

— Идваме при Рори Клайн.

— Кой е той?

— Работи в деловодството.

— Деловодството не приема посетители.

— Нас ще приеме.

— Не, не, не. Работното време е...

— Няма значение. Обадете му се.

Сивата риза отстъпи назад. Погледна към охраната. Видя един широк гръб.

— Вижте, дори не знам как да намеря някого тук.

— Време е да се научите — каза Майло.

Необходими бяха няколко разговора с объркан шепот и френетично повтаряне на думата „полиция“, преди Сивата риза да каже:

— Сега ще дойде, можете да го почакате тук.

Отидохме до кафявите столове. Пет минути по-късно вратата на асансьора се отвори и един чернокос мъж с тесни закръглени рамене се упъти към нас.

Рори Клайн изглеждаше на четирийсет, че и отгоре, с подобаващи хлътнали бузи и очи. Разрошената му с много гел коса му отиваше като червило на златна рибка. Бялата му риза беше намачкана и провиснала като използвана салфетка. Тънка черна вратовръзка се мотаеше под линията на колана, силно пристегнал сиви панталони.

Той посочи към входната врата, бързо мина покрай нас и напусна сградата.

Открихме го половин пресечка по-надолу на „Линдън драйв“, крачещ с ръце дълбоко в джобовете.

— Господин Клайн?

— Какво ми причинявате? Сега всички ще решат, че съм престъпник!

— Във вашата работа това може да помогне на кариерата ви — каза Майло.

Клайн облещи очи.

— Много смешно. Не мога да повярвам, че ви е пратила тук. Вече разказах моята версия и ми повярвах, че нейната история е пълна измислица. А сега се връщате? Защото сигурно ви е платила, нали така правите, като в онзи филм с Еди Мърфи? Какво, да не би да съм в някаква холивудска комедия?

Хаотични движения, трескава реч, свити зеници.

— Тя? — рече Майло.

— Тя, онази, както и да е — каза Рори Клайн. — Нека ви кажа нещо: единствената причина да продължава да го прави е, защото сигурно е чула, че ме повишават, и иска да намаже.

— Поздравления за повишението — рече Майло.

— Да, случва се. Или щеше да се случи, ако не се бяхте появили вие и сега сигурно ще развалите всичко. Готвеха ме за асистент на Ед Ламока. Разбирате ли?

— Голяма клечка.

— Да, като... — Той избълва дълъг списък на кинозвезди. — Всеки иска да работи за него, отне ми не знам колко години да стигна до тази позиция и изведнъж се появяват вие и сега всички ще решат... как можете да направите такова нещо само защото онези задници са ви казали? Шибани лъжци, цялата работа е една шибана измама.

Скоростта на приказките му стана от френетична почти неразбираема. Зачудих се дали сградата е достатъчно голяма да побере метадонова лаборатория.

— Според вас кой ни е изпратил, господин Клайн? — попита Майло.

— Според мене ли? Те. Персийската кучка и шибаният ѝ персийски мъж. Без значение как увъртат, тя ме удари, разби бронята ми, разби багажника, разби единия стоп. Бях пред нея, тя беше зад мене и няма никакъв шибан начин да съм дал на заден, дори не бях на наклон. Не ви се обадох, защото нямаше ранени, а тя си призна, че е нейна вината, и обеща да плати веднага. След това се прибира, казва на богатия си шибан съпруг, който продава килими, и започва да увърта. Добре, ако искат да спорят, ще споря. Не разбирам само защо си губите времето, след като вече написах заявление до застрахователя ѝ

и те ми казаха, че ми вярват, няма начин да съм я ударил на заден. Единствената причина да нямам застраховка е, защото изтече точно преди да се преместя тук от Ай Си Ем, и ако бяхте прочели доклада на застрахователя, щяхте да го знаете.

Той се отдалечи на десет крачки, после се върна.

— Сега мога ли да се връщам на работа и да опитам да оправя бъркотията?

— Не става дума за бронята ви — каза Майло.

— Тогава за какво? Зает съм!

— Успокойте се, сър.

— Не ми говорете така. Вероятно ми съсипахте живота, така че недейте...

— Спрете...

— Вие спрете...

— Млъкнете. Веднага.

Нещо в гласа на Майло прекъсна тирадата. Клайн закърши ръце.

— Да започнем отначало...

— Сега какво? Боже мой — каза Клайн, — не съм спал, не знам...

— Значи имаме нещо общо, господин Клайн. Аз разследвам убийство.

— Какво? Убили са някого? Кого?

— Кат Шонски.

Клайн се отпусна, сякаш му бяха инжектирали валиум.

— Шегувате се — усмихна се той.

— Смешно ли ви се струва?

— Не, не, просто е... това е... напълно откачено. Наистина ми дойдохте абсолютно изневиделица. Кой я е убил?

— Това се опитваме да разберем. Кое е откачено?

— Да убият някого. — Устата му се сви. — Защо питате мене за това?

— Говорим с всички, с които е излизала.

— Не ме бройте, не сме излизали. Свали ме в един клуб, правихме секс няколко месеца, след това и двамата разбрахме, че се преструваме, и решихме, че няма смисъл.

— Трудно е мъж да се преструва — каза Майло.

— Не ставайте буквален — рече Клайн. — Не ми казвайте, че не ви се е случвало. Нямам предвид, че не се получаваше, а че бях там, без да съм там.

Майло не отговори.

— Добре — каза Клайн, — вие сте мачо, можете да го правите с консервна кутия. За мене изгуби смисъл. Защото тя никога не беше там. Решихме да сме само приятели. Но и това не се получи.

— Как така?

— Защото не се харесвахме. — Клайн млъкна, може би разбра значението на казаното. — Вижте, за последен път я видях може би преди половин година. Оттогава имах две приятелки, ако искате да говорите с тях, заповядайте, ще ви кажат, че съм чист като младенец.

Клайн избълва имената. Майло ги записа.

— Наистина ли ще им се обадите? Не мога да повярвам. Добре, давайте, защо не, може пък да ми се получи с Лори, може пак да се заинтересува от мене.

— Защо?

— Ще изглеждам опасен и така нататък — каза Клайн. — Проблемът ми е, че съм много спокоен. Лори мислеше, че съм абсолютно посредствен. Обикновено се чувствам посредствен. Не ям, не спя, а сега прецаквате и кариерата ми. — Остър смях. — Ха, може би ще си прережа вените. — Той потърка ръце. — И вие ще сте виновни.

Майло не каза нищо.

— Знам, знам, да си почина, да отида на йога, да си пия витамините — каза Рори Клайн. — Това е като рекламата на оня фитнес. „Ще си почивам, като умра.“

— В такъв случай предполагам, че Кат си почива — каза Майло.

Клайн млъкна. Опита се да застане на едно място и започна да се поклаща на пети.

— Не е за вярване.

Майло го попита къде е бил, когато Кат Шонски си е тръгнала от клуба.

— Тук — каза Клайн.

— В Ел Ей ли?

— Тук — каза Клайн. — На работа. Затънал до гуша в лайната.

— Работите през уикенда?

— Какво е това уикенд? Ако искате да проверите дневника на охраната, не мога да ви спра, но моля ви недейте, само ще ме прецакате още.

— Често ли го правите? — попита Майло.

— Какво да правя?

— Да работите през уикенда.

— По дяволите, да. Понякога не се прибирам с дни. Ед Ламока постави рекорд преди двайсет години, десет дни без да се къпе. Властваше над некадърниците с радиоактивна амбиция и космическа телесна миризма. Лесно се предаваха, тия некадърници, повечето колежанчета, които си мислеха, че направо от Харвард ще станат агенти на Брад Пит. Аз завърших щатския университет в Нортридж. Гладът ме движи напред.

— Можете ли да ни кажете нещо за Кат Шонски? — попита Майло.

— Голяма лъжкиня — рече Клайн. — Не само за онова, за всичко. Като че ли искаше да живее нечий друг живот.

— Чий живот?

— На някой мързелив и богат. Половината беше успяла.

— Май не сте я харесвали?

— Вече ви казах.

Зададохме още няколко въпроса, пускайки намеци за скъпи коли и сексуални прищевки. Всичко мина покрай ушите на Клайн, докато говореше за себе си.

Когато тръгнахме да си вървим, той остана на място.

— Можете да се връщате на работа — каза Майло.

Клайн не помръдна.

— Вижте, ако се окаже някаква история, кажете ми. Ако е нещо, което Брад, Уил или Ръсел могат да използват, бъдете сигурни, че ще ви включат и няма да съжбяляват.

— Супер, благодаря — каза Майло.

— Идеално.

Клайн си пое дълбоко дъх и се шмугна вътре.

Докато Майло караше към долината, се свързах с едно от бившите гаджета на Рори Клайн, адвокатка на име Лори Бонарт. Тя

описа Клайн като „страхливец и парцал“ и каза, че никога не е забелязвала прояви на жестокост.

— Какво е направил?

— Познава човек, който е пострадал.

— Познава някого? — засмя се тя. — Ако е само това, забравете. Агресията изисква усилие, а хобитата на Рори са да пие и да спи. Казвах му, че трябва малко да засили оборотите. Мислех си, че ще го амбицирам. Моето лхаса апсо се натискаше на крака му, а Чи не го прави с никой друг. Знаете ли какво означава това?

— Покорна личност — казах аз.

— Номер две. Истински вицепрезидент.

Очите на Майкъл Браунинг се навлажниха, когато научи за Кат.

Той беше набит дребосък с рижа брада и широк гръден кош, метър и седемдесет на дебели подметки, с масивни, космати китки и груби ръце. Облечен беше в жълто-синя риза на едро каре, червена вратовръзка на големи точки от блестящ копринен брокат и кожени тиранти. Светлобежовите му велурени обувки с връзки бяха в безупречен вид.

Стилно облекло на пълноправен партньор в „Кауфлър, Манделбаум и Шлезинджър“, само че офисът на Браунинг беше малка кутийка на партера, една от дузина подобни сред флуоресцентен лабиринт.

Говореше без задръжки. Кат спряла да се вижда с него преди четири месеца, след като научила, че е женен.

— Не изневерях. С жена ми имахме проблеми. Деби живееше самостоятелно, аз също. Запознах се с Кат в „Леонардос“ — този на „Вентура“, който затвори. Кат разбра за Деби, когато тя ми се обади на мобилния у Кат. Деби нямаше нищо против, но Кат ми каза, че не иска да запълва свободното ми време, и ме изрита. Не я обвинявам. — Свитият му палец избърса слъзния канал. — Това е невероятно тъжно. Тя беше добро момиче.

За първи път някой описваше Кат с това прилагателно.

— Приятелски ли се разделихте? — попитах аз.

— Разбира се — отвърна Браунинг. — Кат беше права, че не искаше да я използват. Казах ѝ, че съжалявам. Тя каза, че ми прощава,

но и двамата знаехме, че нямаше да е същото.

— Виждахте ли се след това?

Той напъха няколко четинести косъма от брадата в устата си и ги задъвка. Очите му се стрелнаха наляво.

— Не много често.

Майло и аз чакахме.

— Няма да кажете на жена ми, нали? — попита Браунинг.

— Да не би вече да има нещо против?

— Отново се събрахме. Очакваме първо дете след два месеца.

— Поздравления — каза Майло. — Колко често се срещате с Кат след раздялата?

— Всъщност не се срещаме — каза Браунинг. — Не и в смисъл на постоянна връзка.

— Само че...

Браунинг демонстрира нещо, което смяташе за очарователна усмивка.

— Имаше няколко уикенда... почивки, организирани от фирмата.

Той погледна към лабиринта. Симфонията от компютърни звуци не беше намаляла, когато влязохме, и сега никой не ни гледаше.

— Къде и кога се случваха тези уикенди? — попита Майло.

— В Палм Спрингс и Мишън Бей. Що се отнася до времето...

Браунинг погледна в дневника си. Прочете датите.

Преди девет седмици и преди по-малко от месец.

— Там ли се срещате, или пътувахте заедно?

— В Палм Спрингс тя отиде сама. В Сан Диего отидохме двамата. Моля ви, не казвайте на Деби. Сега сме щастливи, това ще го разруши.

— Несъмнено — каза Майло.

— Вижте — рече Майкъл Браунинг. — Съвсем откровен съм с вас. Дори и да имах причина да лъжа, нямаше да го правя, защото не ме бива много. Деби казва, че няма да мога да играя покер.

Майло го попита къде е бил в нощта, когато е изчезнала Кат.

Прелистена беше поредната страница на дневника. Цветът изчезна от страните на Браунинг. Майло взе книгата.

— Тук пише „среща, приключване на годината, ТЛ“. Това какво означава?

— Код — каза Браунинг.

— За какво?

— Наистина ли има значение? — попита Браунинг.

— Вече има — отвърна Майло.

— Сър, никога не бих наранил Кат. Между нас не е имало нищо друго освен обич.

— Докато не ви е изритала.

— Когато бяхме заедно, винаги се обичахме. Кълна се. Дори и да исках, не мога да лъжа, а и няма за какво. Част от мен може би е обичала Кат. Със сигурност не бих я наранил.

— ТЛ — каза Майло.

Браунинг се наведе във въртящия се стол с ниска облегалка. Столът изскърца.

— Само ако не замесвате Деби.

— Друга жена?

— Нищо сериозно — рече Браунинг. — Просто забавление. Наистина ли искате да знаете подробностите?

— И още как, господин Браунинг. И ще ги научим, по един или по друг начин.

— Добре, добре. Тениша Лорънс. Една стажантка от „Вали колидж“, работи при мене през лятото и дойде за препоръка за бизнес училището в университета. От дума на дума...

— Искали сте да проверите квалификациите ѝ.

— Беше взаимно — каза Браунинг. — Ако искаше само писмото, можеше да се обади по телефона.

— Първа среща с госпожица Лорънс — усмихна се Майло.

— Строго погледнато, не — каза Браунинг. — Виждахме се още докато стажуваше. — Той докосна ръба на бюрото си. — Тя е чернокожа.

Неуместността увисна във въздуха.

— На двайсет години е, страхотна, с крака до сливиците. Няма да се оправдавам. Такъв съм си.

— Кажете ни телефонния ѝ номер — рече Майло.

— Я по-добре да ви кажа фактите. Тениша и аз прекарахме целия уикенд заедно, мога да ви покажа бележките от хотела. Деби беше при майка си. Тя е на хормони. Това я променя.

— Телефонът.

— Бележките не са ли достатъчни?

— Ако госпожица Лорънс потвърди историята ви, може би.

— Може би? — По плоското червендалесто лице на Браунинг изби пот. — Не се тревожа за Кат, но Деби...

— Ако не сте убили Кат, Деби никога няма да научи, че сме идвали.

Браунинг издиша с облекчение.

— Благодаря ви. Много ви благодаря, наистина го оценявам.

— Не се обаждайте на госпожица Лорънс преди нас — предупреди го Майло. — Ще разберем.

— Разбира се, че няма, изобщо не ми е хрумвало.

Браунинг протегна ръка. Майло се престори, че не я забелязва.

— Последния път, когато видяхте Кат, тя спомена ли нещо за някакъв клиент?

— Клиент ли?

— В магазина, в който работи.

— А, това ли — каза Браунинг. — Ако става дума за същото, което си мисля.

Зачакахме.

— Изродът, нали? Така де, травеститът — каза Браунинг.

— Кажете какво ви разказа Кат.

— Някакъв мъж влязъл в магазина и почнал да пробва дрехите.

Кат решила, че са за него.

— Защо?

— Каза, че бил потаен и нервен. Сторило й се много смешно. Даже се заяла с него, нещо от рода на: „Какво си мислиш, че правиш?“. Кат можеше да се държи така.

— Как?

— Агресивно. — Пак сви рамене. — Имаше си и добри страни.

— Как е реагирал човекът на това?

— Каза, че се отказал, тръгнал си, а тя се почувствала добре от начина, по който се справила с него.

— Как го описа?

— Хм — рече Браунинг, — всъщност не го описа.

— Изобщо ли?

— Каза, че бил едър, разглеждал големите размери. Това много я развеселило. Мъж в официална рокля петдесети размер.

— Какво друго ви каза?

— Това е — рече Браунинг. — А и аз не исках да продължавам разговора.

— Защо не?

— Прекарвахме си добре. Последното нещо, което ми се искаше, беше да си говорим за перверзни.

— Губела е настроение — казах аз.

— Аз губех настроение — отговори Браунинг. — Кат винаги беше готова. Вдигаше много шум. Понякога толкова викаше, че човек ще си помисли, че се преструва, но не се преструваше.

— Откъде знаете?

— Никоя не се преструва с мене. Няма нужда.

— Бързия идиот и Аморалния кретен — каза Майло. — Знаела е как да ги подбира.

Той караше бързо към града, сечейки завоите на каньона Колдуотър.

— Хубаво, че спомена травестита.

— Браунинг е бил последният ѝ любовник, реших, че може да е станало дума.

— Интимни разговори... явно го е разказвала на всеки, който е бил готов да слуша.

— Гордеела се е със себе си — казах аз, — че се е справила с него.

— Агресия към грешния човек. Това настрана, някой от двамата смешници заслужава ли още внимание?

— Клайн притежава гнева и подхранената от дрогата импулсивност да нарани Кат, ако тя му се изпречи в неправилния момент — казах аз. — Само че той няма очевиден мотив и изглежда прекалено невротичен да извърши толкова добре планирано нещо. Предполагам, че дневникът на охраната в агенцията ще потвърди алибито му, но определено бих го прегледал. Браунинг изглежда по-приятен, но според мене той е по-страшният. Лъже с лекота, живее, за да манипулира, и не се съмнявам, че би елиминирал Кат и всеки друг, който му препречи пътя. Неговото алиби е още по-лесно за потвърждаване.

— Тениша Лорънс — каза Майло, изравяйки бележника от джоба си. — Дай да я чуем, преди Браунинг да я е подковал. Ти си на ход, трябва да държа волана с две ръце.

Сложих телефона си на високоговорител и набрах записания номер. Женски глас отговори с високо чуруликащо „Ниш на телефона“.

Когато ѝ казах защо се обаждам, тя премина от сопрано на алт.

— Загазила ли съм?

Назовах датата.

— Трябва да знаем дали сте били с Майкъл...

— Той ви е казал? — Гласът ѝ прекъсна. — Трябваше да е пълна тайна.

— Може да си остане такава — казах аз.

— Моля ви — рече тя. — Родителите ми.

— Вярно ли е, или не, Тениша?

— Ами... откъде да знам, че наистина сте от полицията?

— Ако искате, можем да дойдем на място.

— Не, не, няма нужда.

— Бяхте ли с Майкъл?

Мълчание.

— Тениша?

Уплашен глас на малко момиченце каза:

— Да, бях. Татко ми е капитан от пожарната и този уикенд заведе майка ми на среща в Лейк Ароухед с всички подразделения, които са участвали в гасенето на пожара в планината Лагуна. Майкъл искаше да дойде у нас, но аз не го пуснах, няма начин. Щеше да е много забележим.

— Защо?

— Живеем в Ладера Хайтс — каза тя.

Богато предградие на чернокожи.

— Къде отидохте с Майкъл? — попитах аз.

— Нали ще го запазите в тайна?

— Ако казвате истината, няма причина да ви издаваме.

— Добре, въз... Майкъл ме взе от училище и отидохме в един хотел.

— Кой?

— „Дейсайд ин“.

— Къде е това?

— Близо до летището, не знам улицата. Останахме там целия ден. Гледахме филми. „Сватбеният агент“ и „Малки тайни“ с Ума Търман и Мерил Стрийп, това е един от любимите ми филми. Майкъл нямаше нищо против, той обича женски филми.

— После?

— После на другия ден отидохме в Лонг Бийч, бяхме в аквариума. Не бях ходила преди.

Мълчание.

— Много е хубаво — каза тя. — В аквариума.

— Какво стана след това, Тениша?

— Нищо.

— В Лонг Бийч ли останахте?

— Аз... това ще прозвучи... просто се забавлявахме.

— Къде отидохте?

Шумна въздишка.

— В друг хотел. „Бест уестърн“, близо до аквариума. На другия ден се прибрахме. Тоест не веднага. Първо вечеряхме в „Сизлър“, след това минахме през Палос Вердес да видим океана. После отидохме в къщата на Майкъл в Гранада Хилс. Беше ми неудобно да ходим там, но беше тъмно и Майкъл каза, че няма проблем. На другата сутрин ме закара на училище. Нямах часове до един, така че закусихме, помотахме се, след това той отиде на работа. Ще имам ли проблеми?

— Не и ако ни казвате истината.

— Така е, кълна ви се.

— Значи определено сте били с господин Браунинг през целия уикенд.

— Повече няма да се срещам с него — каза тя. — Твърде е възрастен за мене. Той загазил ли е?

— Не се безпокойте, Тениша.

— Добре, само че наистина няма да се виждаме. Нали няма да ми се обаждате повече? Понякога баща ми вдига телефона.

— Всичко ще е наред, Тениша.

— Много ви благодаря. Благодаря ви.

— Горкото дете — каза Майло, — толкова го уплашихме, че може би занапред ще остане целомъдрено.

— Ако повече не се вижда с Майкъл, значи сме извършили добрината си за деня — отбелязах аз.

— Отрепка. Жалко, че не е нашият човек.

Той си провери съобщенията. Гордън Бевърли искаше да знае дали има нещо ново. Майло му се обади и прекара няколко мъчителни минути в опит да проведе терапия.

Поредният опит с наблюдаващия офицер на Бродли Мезонет доведе до трети изблик по гласовата поща. Майло остави нервно съобщение и набра телефона на Уилсън Гуд.

— Не отговаря. Майната му на грипа, дай да разтръскаме треньора.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Зад телената порта на къщата на Уилсън Гуд нямаше коли. Никой не отговори на позвъняването ни.

Обаждането в гимназията „Сейнт Ксавиер“ потвърди, че треньор Гуд още е в болнични.

— Може да е отишъл на лекар — казах аз.

Майло огледа разстоянието между къщата и северния ѝ съсед.

— Човекът си е уредил живота... добре, да се връщаме на тръстиката.

Шон Бинчи размаха ключовете от бентлито.

Присъствието му в офиса на Майло водеше до липса на пространство за движение и бързо изчерпване на кислорода.

— Хюбъл лесно ли се предаде? — попита Майло.

— Трябваше малко да го обработя, Лут. Реших, че, ако му кажа за Шонски, това ще свърши работа, но той може да изперка, в смисъл „не ми говорете такива неща“. Не му хареса, че ще се занимаваме с колата му, но му обясних, че е важно.

— Къде е колата?

— На паркинга отсреща — каза Шон. — Няколко униформени ме видяха да влизам с нея, голям майтап беше. То си е изживяване. Всички те гледат.

— Сигурен съм, че е хванала окото на Кат — рекох аз.

— Много момичета биха повярвали на човек с такава кола — отговори Шон.

— Добре, Шон, ще те гледат по целия път до автолабораторията. Ще се обадя да уредя документите.

Бинчи се ухили и завъртя въображаем волан.

— Нещо друго, Лут?

— Това е засега.

— Май съм разбунил кошера, а? Като ти се обадох най-напред.

- Очевидно беше, че тази кола трябва да се отвори, Шон.
— Щом казваш — рече Шон. — Странно, а?
— Ако не беше странно, животът щеше да е скучен, Шон.
— Като стана дума, ако успея да си уредя връщането в отдел „Убийства“, мислиш ли, че е добра идея?
— Мисля, че трябва да си щастлив.
— Значи... нямаш нищо против?
— Защо да имам?
Бинчи кимна и излезе.
— Може би има бъдеще — казах аз.
— Защо мислиш така?
— Сам разбунва кошери.

Прибрах се вкъщи, разходих Бланш, хапнах пица с Робин, проверих си мейла.

Купища спешни съобщения — шест фалшиви борсови предложения, една покана да си удължа пениса, реклами на два вида органична виагра и Джейсън Бласко от DarkVisions.net, който искаше да разбере дали съм научил нещо повече за убийството на Брайт и Тран и да ми съобщи, че е намерил снимки на една от главите, които Джефри Дамър държал в хладилника си („абсолютно истински не ме питай къде ги намерих“).

В края имаше съобщение от шериф Джордж Карденас:

Д-р Делауер, явно Ансел Брайт никога не е притежавал нищо в Калифорния под това име или под името „Дейл“. Последният адрес в талона му е от годината, в която са починали родителите му, а той самият е регистриран в дома им в Сан Франсиско. Утре ще се опитам да ви изпратя сканиран талона му. Къщата е продадена за 980 000 долара малко след смъртта на г-жа Брайт и оттогава два пъти е сменяла собственика си. Успях да открия човека, който я е купил първия път. Сделката е извършена от агент и купувачът не се е срещал с Ансел. Той потвърди, че продавачът е Ансел, така че можем да

приемем, че притежава хубава сума. Може да е напуснал щата и да харчи парите си другаде.

Не успях да получа достъп до регистрите на социалните служби без съдебна заповед, но може би полицията в Лос Анджелис има повече влияние. Единственото друго, за което можах да се сетя, бяха думите на г-жа Уембли, че Лионора ѝ разказвала как Ансел хранел бездомните. Прегледах няколко групи в Сан Франсиско, говорих с няколко души, но никой не си спомня нито Ансел, нито Дейл Брайт.

Поздрави

Джордж Карденас

Деветстотин и осемдесет хиляди бяха сериозен мотив. Ставаха доста повече от един милион, ако родителите на Ансел Брайт бяха оставили акции, облигации, пари в брой или някакво друго имущество.

Тони Манкузи щеше да стане милионер веднага след уточняването на завещанието на майка му.

При такава мотивация наемането на убиец е страхотна инвестиция, ако оставим настрана дребните неудобства като човешко благоприличие.

Как се вписваше убийството на Кат Шонски?

Премислих го от всички възможни гледни точки, за които се сетих, и стигнах до заключението, че не се вписваше. Ако нейният убиец е бил същият, мотивът трябваше да е личен.

Млада жена с нападателен характер се сблъсква с трагедията с много по-страшна тайна от избора на гардероб.

Това ме подсети за женствената маниерност на Тони Манкузи и описанието на Доналд Брейгън, че Брайт „пърхал“ по телефона.

Дейл беше име, което ставаше и за мъж, и за жена.

Наемен убиец с вкус към изтънчени френски дрехи се среща със себеподобни и си търсят работа?

Нюанси...

Ако Тони имаше таен живот, наблюдението на апартамента му можеше да даде плодове. Намирането на Дейл девет години след убийството на сестра му щеше да е много по-трудно.

Върнах се при компютъра и започнах да търся кухни за бедни и благотворителни дружества в Лос Анджелис.

Петнайсет минути по-късно разпечатах три страници. Хубаво е да знаеш, че общината не е само его и данъци. Обадих се на няколко места. Повечето офиси бяха затворени до сутринта. Хората, с които говорих, не бяха чували за Ансел или Дейл Брайт.

Тъкмо се канех да приключвам, когато пристигна нов мейл.

Д-р Делауер, отново е Джордж. Върнах се от фалшиво обаждане за миешца мечка при Мейвис, което ме накара да се замисля за приютите за животни. Лионора казва, че Дейл се отнасял жестоко с животните, но се преструвал, че не бил такъв, а това не е ли типично раздвоение на личността? Както и да е, открих една група, където е помагал, „Лапи и нокти“. Жената, която отговаря за клона в Бъркли, си спомня Брайт, тъй като работела с него, когато била доброволка. Каза, че един ден просто спрял да идва, а когато му се обадила, номерът бил прекъснат. Спомня си ясно този момент отпреди девет години, веднага след Великден, защото някой подхвърлил няколко изоставени зайчета и Брайт се грижил много за тях, а няколко дни по-късно изчезнал без вест. Това е около месец преди Лионора и Вики Тран да бъдат убити, така че може би е напуснал, за да планира престъплението. Или пък Мейвис греши и той е просто един обикновен човек, на когото му е омръзнало да чисти животински изпражнения. Ако се интересувате, името на информатора е Шантий Молоуни. Телефонът ѝ е 415...

— Еха — каза Шантий Молоуни. — Онова измислено ченге каза, че може да се обадите, но това беше доста бързо.

— Благодаря ви за разговора — казах аз.

— Честно казано, не си падам много по полицията. Когато следвах, законът беше сълзотворен газ и палки. Но предполагам, щом

Дейл е направил нещо лошо... наистина ли мислите така? Защото част от мене казва, че това е невъзможно. Дейл беше толкова всеотдаен и чужд на каквото и да било насилие.

— Но — казах аз.

— Какво „но“?

— Част от вас...

— А — каза Шантий Молоуни. — Просто беше странен начинът, по който изчезна, без да каже на никого.

— Какъв беше Дейл?

— Всеотдаен. Както вече ви казах. Твърдеше, че е вегетарианец, даже не носеше нищо от кожа.

— Твърдял?

— Наистина нямам причина да се съмнявам.

— Но все пак се съмнявате.

— Вие да не сте ясновидец?

— Само обикновен смъртен, който се опитва да събере няколко факта — казах аз. — Дейл направил ли е нещо, което да ви накара да се усъмните?

— Не, нищо такова. Даже не съм сигурна дали е вярно.

Изчаках.

— Не съм клюкарка — каза Шантий Молоуни.

— Понякога е трудно да се прецени кое е маловажно и кое — не.

Пълна тишина.

— Госпожице Молоуни...

— Добре, добре. След като Дейл спря да идва, споменах на един друг доброволец, че съм опитвала да му се обадя, че телефонът му е прекъснат и се чудя дали е добре. Другият човек каза: „А, добре е, преди няколко вечери го видях в «Тадич грил».“ Това е един стар ресторант в Сан Франсиско. Аз казах: „Това е хубаво, поне знам, че е добре. Но все още се чудя защо спря да идва в приюта“. А другият човек се засмя и каза: „Според мен Дейл внезапно се е променил“. „Какво искаш да кажеш?“, попитах аз. И той ми разказа, че Дейл бил сам в едно сепаре и ядял грамадна порция — огромна чиния със стриди, коктейл от раци, след това цяла агнешка плешка. Това ме съсипа. Аз съм вегетарианка, но ям яйца и мляко. Дейл твърдеше, че е пълен вегетарианец, говореше за етичните и здравословни предимства от елиминирането на животинските продукти. А сега се тъпче с месо?

— Преструвал се е — казах аз.

— Явно ме е заблуждавал. Ако е вярно. Това, за което не се преструваше, беше отношението му към изоставените животни. Никой не би могъл да се грижи за животинките с повече нежност.

— Зайчетата?

— Нечия тъпа идея за великденски подарък. Говоря ви за новородени, не по-големи от палец. Дейл остана цяла нощ да ги храни с капкомер. Когато си тръгнах, още беше там.

— Защо му е на другия доброволец да си измисля такава история?

— Да кажем, че той и Дейл не бяха особено близки.

— Бихте ли ми казали името на този човек?

— Брайън Лиъри, но няма да ви помогне, вече го няма. СПИН, преди шест години.

— Има ли още някой в приюта, който може да си спомня Дейл?

— Не — рече тя. — Само ние тримата работехме нощна смяна. Аз се занимавам с бродерии, работното ми време е гъвкаво, а Брайън беше санитар в Калифорнийския университет в Сан Франсиско, работеше от три до единайсет, нямаше нужда от много сън, така че идваше след работа.

— Ами Дейл?

— Дейл прекарваше най-много време в приюта от всички. Никога не е споменавал никаква работа. Имах чувството, че семейството му е богато.

— Защо?

— Начинът, по който се обличаше... измачкани дрехи, но с добро качество. Начинът, по който се носеше. Доста точно улавям класовите различия.

— Какъв беше проблемът между него и Брайън?

— Наистина не знам. Брайън работеше основно с котките, той обичаше котки. Дейл и аз вършехме всичко останало.

— Брайън никога ли не е казал защо не харесва Дейл?

— Не, предполагам, че беше просто лоша химия. Аз бях между тях... и двамата ми се струваха добри момчета.

— Брайън случайно ли е бил в „Тадич грил“ онази вечер?

— Дали е преследвал Дейл? Съвсем не. Брайън имаше среща, излизаше с някакъв лекар.

— Помните ли името му?

— Шегувате се — рече тя. — Първо, Брайън никога не ми е казал името му. Второ, това беше преди почти десет години.

— Не се сърдете, че опитвам — казах аз.

— Наистина не мога да си представя Дейл да извърши някакво престъпление. Както и да е, трябва да вървя...

— Дейл как започна работа в приюта?

— Дойде една вечер и си предложи услугите. Бях затънала до шия в изоставени животинки и за мене беше облекчение. Веднага се хвана на работа, чистеше, хранеше, проверяваше за бълхи. Страхотен беше.

— Можете ли да ми го опишете?

— Едър — каза Шантий Молоуни.

— Висок или пълен?

— И двете. Поне метър и осемдесет, може и по-висок. Не беше точно дебел, по-скоро... налят.

— А какъв цвят беше косата му?

— Светъл... мръсноорус, но я боядисваше. Носеше я дълга... рошава над челото. Но винаги изглеждаше чиста и блестяща. Наистина блестеше. Това имам предвид, като ви казвам, че се носеше добре. Ходеше с конопени обувки и колан. Но винаги имаше... май искам да кажа, че винаги успяваше да изглежда нагласен.

— Говореше ли някога за семейството си?

— Не.

— Никакви лични подробности?

— Другото ченге ме пита същото и си дадох сметка, че никога не е ставало дума за семейството на Дейл. Бих го нарекла затворен. Но не и студен. Точно обратното, приятелски настроен. И деен, винаги се стараеше да си върши работата ефективно.

— Да си спомняте някаква друга подробност за външния му вид?

— Брадата му беше по-тъмна от косата... светлокафява.

Първо споменаване на окосмяване по лицето.

— Цяла брада или козя брадичка?

— Напълно покриваше лицето му. Напомняше ми за онзи по телевизията, планинаря... Гризли какъв беше... Адамс. Само че Дейл не беше планинар.

— Твърде нагласен?

Тя се засмя.

— Може и така да се каже.

— Гей?

— Много сме такива. И в какво се е забъркал Дейл?

— Това щеше да е следващият ми въпрос.

— Трябва ли да знам? — попита тя.

— Говорил ли е някога за пътуване?

— Споменавал е, че обича големите градове.

— Кои?

— Париж, Рим, Лондон, Ню Йорк. Може би Мадрид, не си спомням. Помня разговора само защото той и Брайън някак го подеха. Брайън каза, че ако наистина обичаш животните, не можеш да обичаш градовете, градовете унищожават хабитатите, а Дейл започна лекция за котките в Рим, как се адаптирали и množали. Тогава Брайън каза, че цялата тази работа с градовете е клише — април в Париж и така нататък — а Дейл каза, че някои клишета затова са такива, защото са верни, големите градове затова са големи, а ако Брайън си мисли, че Сан Франсиско е изтънчен, значи е наивен. Продължиха малко на тази тема, след това се върнаха към работата.

— Дейл споменавал ли е други места, които харесва?

— Не си спомням.

— Не е като Гризли Адамс, а? — отбелязах аз.

— Ноктите му бяха винаги чисти и с маникюр, слагаше си афтършейв. Не мога да ви кажа марката, но беше нещо хубаво, с цитрусов аромат.

— Нещо друго?

— Това не е ли достатъчно? След всички тези години ми се струва, че бях като енциклопедия.

— Така е. Затова продължавам да прелиствам. Значи Дейл се е отнасял добре с животните?

— Повече от добре — отговори Шантий Молоуни. — Нежно. Особено с малките. Не само с бебетата, с всички дребосъци, много обичаше малките кученца. Можеше да укроти и най-противната малка твар. Струва ми се, че имаше опит с малките.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Снимката от талона на Ансел Денънд Брайт се появи в десет сутринта на следващия ден.

Снимка отпреди тринайсет години, правена, когато Брайт е бил на двайсет и девет.

Един и осемдесет, сто и пет килограма, руса коса и кафява брада, трябват му коригиращи лещи.

Спокойно изражение, нищо заплашително в погледа.

Точно както го описа Шантий Молоуни — провиснали, бледи кичури обрамчваха челото му, закриваха ушите му и се спускаха до раменете.

Брадата му представляваше широка кафява маса, покриваща лицето му от адамовата ябълка почти до очите.

Не се виждаше нищо освен косми.

Изкуството на заблудата.

Дали това обясняваше лъжата на Брайт, че не яде животни? Манипулирал е Шантий Молоуни, но с каква цел? Брайт никога не е получавал и цент за работата си в приюта.

От любов към играта или е имал нужда да се почувства добродетелен?

Или и двете.

Цялата тази окосменост, маскарадният костюм от природата.

Замислих се за облеклото на непознатия в Хай Плейнс. Кариран каскет, походка на възрастен човек, очебийна кола. Всичко навеждаше на мисълта за обмислен театър.

В ситуацията с Кат Шонски бентлитото би било достатъчно да притъпи бдителността ѝ, но се зачудих дали убиецът е отишъл подалеч.

Ядосан мъж, който си пада по рокли и високи токове, все още бесен от насмешката на Кат. Какво по-сладко отмъщение от това да я нападне, облечен в женски дрехи?

Представих си как голямата черна кола минава покрай нея, докато тя се тормози в мустанга си. Прозорецът отдясно се спуска и се вижда шофьор с перука с направена прическа, с дизайнерска рокля, може би с дискретна перлена огърлица.

Малък допълнителен детайл. Красив прозрачен шал.

Шофьорската книжка на Кат — символ на нейната идентичност — беше напъхана в слабините ѝ.

Някои убийци си взимат сувенири, други ги оставят. Винаги става дума за послание.

Посланието, което убиецът на Кат беше оставил, гласеше: „Ти не си жената, за която се мислиш. Подигравай ми се, ако ти стиска“.

Кат. Име на животно.

Твърде съвършено, за да устои.

Майло се обади малко преди два следобед, поздрави с прозявка, последвана от пристъп на кашлица.

— Рокендрол пневмония или буги грип? — попитах аз.

— Човече, много е рано за шеги.

— Следобед е.

— Имам чувството, че е на зазоряване... Господи, прав си. Щях да пукна от скука, докато следях Тони, прибрах се в шест и се тръшнах, преди едно спешно обаждане да ме стресне в седем. Наблюдаващият офицер на Брадли Мезонет. „Звучахте като обезумял, лейтенант, затова реших да ви хвана рано.“ Аз съм на половин мощност, а копелето се подиграва. И каква е голямата новина — Брадли не се бил обаждал от седем седмици. Но нищо тревожно, и преди изчезвал за известно време, след което винаги се връщал.

— Наркомански екскурзии — казах аз.

— Не ми изглежда като човек, който ще обикаля музеите и театрите. Не бил приоритет за служителя, защото той имал дълъг списък на по-буйни хора, които не се появявали. Каза, че Мезонет не „действал“, ако не бил изчерпал легалните си доходи.

— Работи ли?

— Проси, продава си кръвта. Служителят диагностицира основния проблем като „ниско самочувствие“.

— Всички станаха терапевти — рекох аз.

— Най-накрая успях да убедя идиота да се престори, че го търси. Благодарение на мейла от Карденас. Успя ли да поговориш с жената с животните?

Обобщих разговора с Шантий Молоуни.

— Малки кученца — каза той. — Като липсващите кутрета на Лионора ли?

— Ако Дейл е виновен за убийствата в Охо Negro — казах аз, — добре би било да си мислим, че ги е взел за домашни любимци.

— Обича кучетата, мрази сестричката си.

— Носи конопени обувки и яде месо скришом.

Той изпя припева от „Две лица имам аз“ на Лу Кристи.

— Като ръст отговаря на убиеца на Ела, на каубоя и на травестита на Кат — отбелязах аз.

— А размерът има значение... обича големите градове, а? Докопча се до голямо наследство, обикаля света, заселва се в Ел Ей?

— Може да е заради климата.

Разказах му теорията си за жената с шала.

— Дама от висшето общество в кола за двеста хиляди, защо не? Сега само трябва Дейл да се появи и да си признае.

— Извън това, какво ще кажеш за следното — един от градовете, които Брайт е споменал на Молоуни, е Ню Йорк. Бившата територия на шефа. Защо не почнем оттам и не проверим за убийства, свързани с черни коли? Или дали Брайт не е оставил някаква документална следа от Сан Франсиско.

Той не отговори.

— Проблем ли има?

— Не — рече той, — напротив. Една възможност за негово благородие да демонстрира съпричастността си.

— Съмняваш ли се в него?

— До този момент е добродетелен колкото един политик може да бъде, но аз съм като онази лепенка по броните „Не вярвай на властта“. Ню Йорк, Ню Йорк... Мислех си за Рим, но италианският ми е поръждясал. Добре, сканирай снимката на Брайт и ми я прати, а аз ще се свържа с него.

След три часа той цъфна на вратата ми, гладко избръснат, със светлосиня риза под сиво сако рибена кост, зелена вратовръзка на кафяви укулелета^[1], бежов панталон и сиви обувки с връзки с изпъкнали бомбета и червени каучукови подметки.

Обикновено се отправя директно към кухнята. Този път остана на вратата, очите му танцуваха, а устните му се извиха в зловещ сърп, който познавах като усмивка.

— Негова светлост събуди някого и — хоп! — разполагаме с регистрите на жилищния отдел на общината в Ню Йорк. Господин Дейл Брайт никога не е притежавал имот там, но името му излиза в една петиция от преди осем години. За превръщане на една индустриална сграда в жилищна.

— За или против?

— За.

— Една година след като получава наследството — казах аз, — той е в любимия си американски град и се опитва да пробие в бизнеса с недвижими имоти?

Той се метна в кабинета ми, влезе в компютъра и написа „518 западна и 35 улица Ню Йорк 10001“.

Излязоха шест резултата, всичките извадки от вестници, всичките варианти на една и съща тема.

Той избра „Ню Йорк Поуст“.

СЕМЕЙСТВО ИЗЧЕЗВА В МИСТЕРИЯ С БЛОК

Тайнственото изчезване на семейството от Манхатън, въввлечено в дългогодишен спор с наемодателя си, продължава да озадачава жителите на града. Преди три седмици наемателите Пол и Дороти Сафран излезли от апартамента си на Петстотин и осемнайсета западна и Трийсет и пета улица, за да отидат на театър в долен Манхатън, и оттогава никой не ги е виждал.

Пол (47 г.), печатар, и Дороти (44 г.), учителка по заместване, от една година водят борба със своя наемодател заради неспособността му да осигури

отопление и заради плановете да превърне бившия склад, който обитават, в жилищен комплекс.

Триетажната постройка в индустриалния квартал преди 22 години е разделена на студиа, като в Сохо, и семейство Сафран живеят там, защитени от условията на общинските наеми. Скоро след продажбата новият собственик, живеещият в Ингълуд, Ню Джърси предприемач Роланд Корвуц, обявява плановете си за изграждане на жилищен комплекс. По условията на споразумението, сключено между Корвуц и новоизбрания комитет на наемателите, живеещите там ще получат компенсации за преместването си или ще могат първи да избират от новите апартаменти.

Повечето наематели избрали компенсацията, но семейство Сафран заявили, че комитетът е корумпиран, отказали да подпишат и завели дело срещу Корвуц. През последните шест месеца Сафранови отказали да плащат наем и опитали да привлекат още наематели за каузата си.

В ексклузивен репортаж от преди три дни „Ню Йорк Поуст“ съобщи за твърденията на сестрата на Пол Сафран, Марджъри Бел от Елмхърст, че малко преди неотстъпчивата двойка да изчезне, те изразили загриженост за собствената си сигурност заради конфликта с Корвуц. Бел разкритикува и полицията, че не е разследвала по-внимателно, и обвини Корвуц, имигрант от Беларус, че в миналото е заплашвал и други наематели. Когато вестникът се свърза с нея вчера, Бел отказа повече коментари.

В съдебните регистри има единайсет иска срещу фирмата на Корвуц, „РК дивелъпмънт“, като във всички случаи е постигнато споразумение преди процеса. Адвокатът на Корвуц Бърнард Ринг заяви: „Всеки, който се опитва да разхубави града, се сблъсква с такива неща. Наречете го цената да правиш бизнес в общество, което обича съдебните процеси“.

Многобройните обаждания в дома на Корвуц в Ингълуд и в офисите на „РК дивелъпмънт“ в Титърбъро

останаха без отговор. Полицейски източници заявиха, че по издирването на семейство Сафран се водят процесуални действия.

Пет години по-късно следващата статия на същата тема съобщаваше, че случаят не е разкрит.

— Дейл е подписал петицията — казах аз. — Той е живеел в сградата на семейство Сафран, когато са изчезнали.

— Дейл е бил председател на комитета на наемателите.

— Когато той се появява, проблемите на някои хора се разрешават, други престават да дишат.

— Ако има финансов мотив, той не е сделка с недвижими имоти, Алекс; Дейл никога не е купувал апартамент или друго жилище в града.

— Може би му е платено да свърши работата — казах аз. — Чудя се къде ли е следващата му спирка?

— Случайно да ти се пътува? — попита той.

Най-сетне дойде и неизбежният набег до хладилника. Майло намаза половин дузина филии с масло и мармалад, сгъна първата на две, напъха я в устата си и бавно задъвка.

— Ето как стоят нещата — каза той, гълтайки мляко от кутията. — С два неприключени случая и с работата ми по Антоан Бевърли аз не мога да пътувам. Шефът ми предложи Шон или някой друг новобранец, но Шон никога не е ходил по-далеч от Финикс, а с балъци не ми се занимава. Когато споменах името ти на негова важност, той реши, че това е отлична идея, ако не излизаш „извън границите на полицейските процедури и се придържаш към правилата на отдела“.

— Каква е разликата?

— Процедурата е да не те арестуват. Правилата са полет икономична класа с „Джет блу“, метро вместо таксита, ваучери за храна, които може би ще покрият „Тако Бел“ два пъти дневно, и хотел, който е на една далечна галактика разстояние от онова място, където щеше да ходиш преди две години... „Сейнт Реджис“.

Прекъснатата ми отпуска преди две години с жената, с която излизах по време на раздялата. От общ приятел научих, че Алисън се е сгодила...

— Можеш да вземеш Робин, ако плащаш за нея.
— Тя е по средата на голям проект.
Той изяде още една филия.
— Значи кога заминаваш?

[1] Укулеле е струнен музикален инструмент от семейството на китарите и обикновено е с четири единични или двойни струни от найлон или влакна от животински произход. — Бел.Еми ↑

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На следващия ден се качих на нощния полет в девет вечерта от летището в Бърбанк до „Кенеди“. Полетът закъсня с един час поради „причини в Ню Йорк“, а когато машината пристигна, усмихнатата жена на гишето обяви, че ще спираме за зареждане в Солт Лейк Сити заради късите писти на летище „Боб Хоуп“ и „проблеми с вятъра“.

Деветдесет минути по-късно се качихме в самолета и през следващите шест часа и половина седях със свити под странен ъгъл крака, споделяйки редицата с млада татуирана двойка, която се натискаше шумно. Опитах да убия време, гледайки сателитна телевизия на облегалката пред себе си през кратките периоди, когато работеше. Предаванията за градината, готварските състезания и серийните убийци ме унесоха и аз заспивах на пресекулки, събуден от любовен шепот и мляскане на езици.

Последния път, когато се събудих, бяхме на половин час от приземяването и екранът беше на звездички. Прегледах още веднъж съдържанието на плика.

Един-единствен лист хартия с обратно наклонения почерк на Майло.

1. Жилището на Сафран-Брайт: 518 западна и 35-а. Сега Либър Брейд и Трим (м/у 9-а и 10-а).
2. Детектив Самюъл Политоу (пенс.) моб. 917 555 23962. Обяд в 13:30, обади му се за подробности.
3. „РК дивелъпмънт“ нов адрес: „Седмо авеню“ 420 (м/у 32-а и 33-а).
4. Роланд Корвуц нов адрес: „Парк авеню“ 762, 9А (м/у 72-а и 73-а).
5. Любими ресторанти на Корвуц:
 - а. „Лизабет“ (закуска), Лексингтън 966 (м/у 71-а и 72-а)

- б. „Ла Белла“, Медисън 933 (м/у 74-а и 75-а)
- в. „Брасери Медисън“, Медисън 1068 (81-а)
- б. Твоят хотел: „Мидтаун екзекютив“, 152 западна и 48-а (м/у 6-а и „Бродуей“ — да поздравиш...)

В девет сутринта се представих на полузаспалия служител във фойето с размерите на килер на хотел „Мидтаун екзекютив“. Мястото беше ослепително ярко осветено и украсено с щендер с пощенски картички, карти и миниатюрни флагчета с надпис „Аз обичам Ню Йорк“.

Служителят мърдаше устни, докато изучаваше резервацията ми.

— Сметката е платена с някакъв ваучер...

— Полицейското управление на Лос Анджелис.

— Както и да е. — Той провери една бележка. — Не включва непредвидени разходи.

— Имате ли румсървис?

— Не, само телефон. Цените са безбожни, на ваше място бих използвал мобилния.

— Благодаря за съвета.

— Ще ми трябва кредитна карта. Четиристотин и тринайсета. На четвъртия етаж.

Като открянах внимателно вратата, успях да се вмъкна в стаята.

Два на два, тоалетна наполовина на тази площ, очарователна като кабина за ядрено-магнитен резонанс.

Единичният матрак, тънък колкото сгъваемото легло на Тони Манкузи, беше напъхан в ниша, изработена от мистериозен розово-жълт материал. Деветинчовият телевизор, завинтен за стената, се бореше за място с плетеница от кабели. Декорът се допълваше от закована за пода лампа и зацапан акварел на Крайслер билдинг.

Единственият прозорец не се отваряше и беше двоен, с достатъчно дебело стъкло, което заглушаваше шума от Западна 48-а улица и „Бродуей“ до постоянно, сърдито бучене, накъсвано от

клаксони и дрънчене. Пускането на сивкавите завеси превърна стаята в гробница, но не помогна за намаляването на звука.

Съблякох се, пъгнах се под завивките, нагласих алармата на часовника си за след два часа и затворих очи.

Един час по-късно все още бях напълно буден, опитвайки се да синхронизирам мозъчните си вълни с градския шум долу. Някак успях да се унеса, само за да ме стресне алармата в единайсет. Обадих се на детектив Самюъл Политоу (пенс.) и чух механичен женски глас, който ме прикани да оставя съобщение. Докато си взимах душ и се бръснях, телефонът ми регистрира обратно позвъняване.

— Политоу.

— Детектив, обажда се Алекс Делауер...

— Психиатърът, как сте? Имам една среща преди вас. Къде сте? Казах му.

— Там ли? Навремето настанявахме там свидетели, разни типове, които ни трябваха за показания, но нямаше да направят нищо, ако не ги поглезим. Поръчвахме им гигантска пица, платена телевизия и някоя хубавица помощник-детектив да ги обгрижва.

— Нула от три не е зле — казах аз.

— Хотел „Екзекютив“ — рече той. — Навява ми спомени. Вижте, няма да можем да се видим преди един и половина, ако искате късна закуска, излезте сам.

— Щях да си взема сухата паста и овесената каша в самолета, но охраната реши, че могат да избухнат.

— Имате чувство за хумор, а? Ще ви потрябва. Добре, чакайте ме в „Льо пти Гренуи“ в един и половина. Седемдесет и девета между Лекс и Трета, френско е, но е приятно.

По обяд вече бях навън. Въздухът беше хладен и нелогично свеж, а бученето се беше превърнало в нещо богато и мелодично. До срещата ми оставаха деветдесет минути; една трета от тях използвах да отида до последния известен адрес на Пол и Дороти Сафран.

Търговска зона, повече камиони отколкото коли. Триетажната тухлена постройка, подслонила Либър Брейд и Трим, беше опасана с редици малки квадратни прозорчета. По армираните им стъкла беше полепнала мръсотия.

Докато се чудех какво беше накарало Роланд Корвуц да изостави плановете си за жилищен комплекс, се обърнах, ускорих крачка и се отправих към Пето авеню.

Когато съм сам в голям чужд град, мозъкът ми понякога действа по странен начин, изпращайки изблици на еуфория, последвани от меланхолични пристъпи. Обикновено му трябва известно време. Този път стана веднага и докато бързах по оживените улици на Ню Йорк, се почувствах олекнал и анонимен.

На Пето авеню и Четирийсет и втора улица ме погълна тълпата край Градската библиотека, тръгнах на север, заобикаляйки пешеходци, които сякаш бяха на състезание — раздавачи на листовки, зяпачи, ловки джебчии. Прекосих Петдесет и девета улица и се озовах край строежа, който трябваше да бъде хотел „Плаза“. Файтонджии причакваха туристи. Във въздуха се носеше миризма на конски фъшкии. Тръгнах покрай Сентръл парк. Дърветата носеха есенните си цветове с подобаваща арогантност.

В един и дващест и осем седях в едно ъгловато дървено сепаре в „Льо пти Гренуи“, пиех вода и червено вино и ядях горчиви маслини, накуснати в зехтин.

Заведението беше обзаведено с бели покривки, стари реклами на тютюн и стени в ръждив цвят под черен ламаринен таван. Половината сепарета бяха заети от елегантни хора. Прозорец с позлатени букви над него гледаше към уличната енергия. По пътя насам минах покрай къщата от сив камък на кмета на Седемдесет и девета улица. По нищо не се различаваше от жилищата на други милиардери освен по цивилните ченгета със стоманени погледи, които пазеха предното стълбище от любопитни зяпачи.

Усмехнатата келнерка с щръкнала червена коса и тънко телце донесе панер с хлебчета и купичка с масло. Заех се да поработя над кръвната си захар и от време на време поглеждах часовника си.

В един и четирийсет и седем едър шейсетинагодишен мъж с набола брада влезе в ресторанта, каза нещо на келнера и се отправи към мене.

— Сам Политоу.

— Алекс Делауер.

Ръката на Политоу беше здрава и груба. Малкото му останала коса беше бяла и изтъняла. Носеше черно яке, сиво рипсено поло,

черни панталони и черни мокасини със златни катарамии „Гучи“, които може и да бяха истински. Розовите му бузи контрастираха с долната половина на лицето му, която никога нямаше да изглежда избръсната. Дясното му око беше ясно и кафяво. Другарчето му беше тъжен остатък с млечнобяла зеница.

— Ей, Моник — каза Политоу на келнерката, — съомгата прясна ли е днес?

— О, да.

— Донеси ми тогава. С бели аспержи и голяма чаша от онова вино от Медок, шато не знам какво си.

Политоу се поколеба за миг.

— Какво пък, давай. Само по-леко с олиото.

— Бон. Мосю?

— Телешки стек, средно изпечен, салатата, пържени картофи.

Политоу я изгледа как се отдалечава, обръщайки глава по такъв начин, че здравето му око да има максимално покритие.

— Червено месо, а? Нямате проблеми с холестерола?

— Засега не — отвърнах аз.

Окото се обърна към мене.

— При мене е обратното. Всички в семейството ми хвърлят топа на шейсет. Дотук ги бия с три години, на петдесет и осем ми сложиха стент. Докторът каза „Липитор“, да внимавам какво ям, да пия вино и може да подобря рекорда.

— Браво на вас.

— Значи имате някакви връзки — рече той.

— Какви?

— Заместник-шефът ми се обажда вкъщи, тъкмо се каня да тръгвам за Лейк Джордж с жената, и вика: „Сам, искам да се срещнеш с един човек“. Все едно още съм длъжен.

— Съжалявам, че съм ви объркал плановете.

— Хей, изборът си беше мой. Каза ми за какво става дума и с радост ще помогна. — Той грабна едно хлебче от панера, разчупи го на две и се загледа в ронещите се трохи. — Въпреки че тази история не е сред триумфите ми.

— Труден случай.

— Джими Хофа ще го намерят преди Сафранови. Може би на същото място.

— Под същата сграда — казах аз. — Или в Ийст ривър.

— Първото. Ако беше реката, да сме ги намерили. Проклетото нещо тече и в двете посоки, голяма суматоха е, тела изплуват непрекъснато, на достатъчно удавници съм се нагледал. — Той посегна за една маслина и я изгриза около костилката. — Повярвайте ми, ако бяха в реката, досега да сме ги намерили.

Виното му пристигна. Той го помириса, завъртя го и отпи.

— Еликсирът на живота. Това и зехтинът. — Улови погледа на сервитьорката, произнесе безмълвно „зехтин“ и с жест показа наливане.

След като попи половината от златистата локвичка с хляб, той каза:

— Като поживееш по-дълго в този град, развиваш вкус към добрата храна. Разкажете ми сега за тези убийства в Ел Ей.

Описах му ги накратко.

— Това ли е всичко?

— За съжаление.

— Значи този тип Дейл... единствената причина да сте тук е съвсем евентуалната му вина?

— Аха.

— Готини коли, а? Ей това е Ел Ей. И са ви купили самолетен билет заради това? Явно лосанджелиската полиция става модерна, щом праща психолог. Откъде намирате такива връзки?

— „Мидтаун екзекютив“ да не би да е с връзки?

— Тук сте прав.

Храната пристигна.

— Сериозно, докторе — каза Политоу, — любопитна ми е тая работа с психологията. И ние имаме хора, ама те работят с някого, за когото шефовете решат, че се е издънил. Вие правите ли такива работи?

Разказах му кратката версия на моята история и ролята ми.

— Гледате си работата значи — каза той. — Ако можете да си го позволите, така трябва. Както и да е, семейство Сафран. Подозрението веднага падна върху Корвуц, защото той беше единственият, за когото се знаеше, че има сериозни проблеми с тях. Освен това и преди е имал съмнителни ходове, както им казвам аз. Като например да доведе бригада посред нощ и да събори сградата, така че съседите да не могат

да се оплачат. След това, когато всички побеснеят, адвокатите му почват да се извиняват: „Опа, съжالياваме, документите се объркаха, ще ви компенсираме за всички неудобства“. Така минават месеци, докато се установят неудобствата, после още закъснения и накрая всички забравят.

— В статията, която четох, пишеше, че доста са го съдили.

— Това е цената да правиш бизнес.

— И адвокатът му така казва.

— Адвокатът му е прав, докторе. В този град само да кихнеш и си в съда. Синът ми завършва право в Бруклинския колеж. Десет години изкарах в отдел „Кражби“ в Бруклин, видях къде се маже хлябът. — Той се усмихна. — Със зехтин.

Вниманието му се насочи към чинията и започна да яде с видимо удоволствие. Стекът ми беше чудесен, но умът ми беше другаде. Изчаках малко, преди да попитам дали има други заподозрени освен Корвуц.

— Не. А и с Корвуц не стигнахме доникъде, защото не можахме да открием криминални връзки. Въпреки руската история. Имаме райони, докторе, като Брайтън Бийч и разни други, в които се говори повече на руски отколкото на английски. Някои от тези хора не са дошли тук с добри намерения, имаме детективи, които говорят руски и те са доста заети. Никой от тях и никой от информаторите им не са чували за Корвуц. Не е от Москва, Одеса, от местата, откъдето идват повечето от тях.

— Беларус.

— Да, сега е отделна държава — рече Политоу. — Имам предвид, че колкото и да ровим, нищо не излиза за Корвуц. Вярно, често е в съда. Както и всеки друг предприемач. И всеки път, когато заведат дело, постига споразумение.

— Някой от другите му наематели да е изчезвал?

Политоу поклати глава.

— А и никой, който го е съдил, не казва нищо лошо за него, защото такива са условията на споразуменията. Честно казано, докторе, заподозряхме него само защото нямаше друг наоколо. А сега ми казвате за този тип Брайт.

— Помните ли го?

— Смътно и то само защото беше председател на измисления комитет на наемателите.

— Очевидно измислен ли беше?

— Вижте — каза Политоу, — никога няма такъв комитет, преди Корвуц да купи сградата, както и през първите шест месеца след това. В момента, в който подаде документи за преобразуване, изведнъж изникват избори, които никой не помни, и комитет от трима души, всичките наематели, нанесли се след като Корвуц е купил сградата.

— Брайт и още двама — казах аз.

— Далечна братовчедка на Корвуц и синът на водопроводчика, който поддържа сградите на Корвуц в Ню Джърси.

Той извади сгънат лист, същия размер като бележника на Майло.

— Спомних си имената.

— Оценявам го.

— Хей — рече той, — като ми се обади заместник-шефът, какво ми остава? — По устните му бавно плъзна усмивка. — Дори и да ми е баджанак.

На листа беше старателно напечатано:

Членове на наемателския комитет на Петстотин и осемнайсега западна и Трийсет и пета улица

1. Дейл Брайт
2. Соня Глушевич
3. Лино Меркурио

— Корвуц е познавал другите двама, преди да купи сградата — казах аз. — Някаква информация за предишно познанство с Брайт?

— Не. Ето как стоят нещата, докторе. Дори комитетът да е подставен, няма правни последици. Наемодателят не е задължен да има комитет и — точка. А и никой от наемателите не се интересуваше. Освен семейство Сафран. Те заговориха за корупция.

Прибрах листа в джоба си.

— Истината е, докторе — продължи Политоу, — че Сафранови нямаха основание, просто създаваха проблеми. Всички други бяха доволни от сделката, която им предложи Корвуц, защото беше по-добра от дупката, в която живееха. Не ставаше дума за големи

апартаменти като в Сохо. Това беше гадно място, бивша фабрика за обувки, която след това са разделили на малки апартаментчета, много евтина изработка. Говоря ви за едностайни и гарсонieri, нескопосани водопроводни и електрически инсталации, да не споменавам проблемите с гризачите, защото е индустриална зона, има отворени контейнери за боклук и какво ли още не. Корвуц им прави предложение, което не могат да откажат, и никой не отказва.

— Освен семейство Сафран — казах аз.

Политоу остави вилицата си.

— Не обичам да говоря лошо за моите жертви, но мога да ви кажа, че тези двамата създаваха проблеми. Говоря ви за бивши хипита от шейсетте. Мъжът навремето е бил в Сити колидж, радикален тип от СДО^[1]. Тогава бях униформен, занимавах се с контрол над тълпите. Може да е бил някое от разглезените малки копеленца, които ми крещяха в лицето.

— Ами Дороти?

— Същата работа.

— Бунтовници без кауза — рекох аз. — Сестрата на Пол казва, че били заплашвани...

— Марджи Бел — каза той. — Нека да ви кажа нещо за Марджи. Дълга история на депресии и какво ли не. Пиеше всякакви лекарства, освен това на два пъти е била в „Белвью“. Една година по-късно се обеси.

— Категорично самоубийство?

— Собственото й дете я намерило в банята с бележка. Докторе, Сафранови вдигаха буря в чаша вода. Ако се уредиш с евтин общински наем в този град, благодариш на съдбата и даваш напред. Претърсих апартамента им, обърнах всичко в търсене на улики. — Той поклати глава. — И кучето си не бих оставил да живее така. Те обаче го бяха оставили. Кучето де. В един ъгъл бяха постлани мръсни вестници с петна от урина и купчини изсъхнали кучешки изпражнения. Тези хора не бяха подредени домакини... съжалявам, че ви развалих обяда. Имам предвид, че щом живееха като клошари, трябваше да приемат предложението на Корвуц.

— Виждали ли сте кучето?

— Не, само това, което беше оставило след себе си. Защо?

Казах му за липсващите любимци на Лионора Брайт. И за доброволния труд на Дейл Брайт в „Лапи и нокти“.

Той разклати чашата си с вино.

— Този тип си пада по пухкавите твари, но може би не е толкова мил с хората?

— Случвало се е и преди.

— Бас държа — рече той. — Имах един случай, в началото на кариерата си, на „Лъдлоу стрийт“, в Лоуър Ийст Сайд. Един луд наркоман изкорми майка си и я остави подпряна на кухненската маса в продължение на две седмици. Говоря ви за средата на лятото, апартамент под наем, без климатик, можете да си представите. В същото време държи един питбул, всички казваха, че е добро куче, ама не ме търсете да погаля такова нещо. Както и да е, това куче маниакът си го гледа и решава да подсили диетата му с белтъчини. Когато ги намерихме... извинявайте, ако това ви развали апетита.

— Няма проблем. — Продължих да ям, за да му демонстрирам.

— Наистина ви се иска Брайт да е вашият престъпник, а? — попита той.

— Свързан е с два случая на насилствена смърт, единият от които го прави много богат. Ако са му платили да се отърве от семейство Сафран, ето ви още един финансов мотив. А и доколкото знаем, след изчезването на Сафранови изчезва и той.

— Като дим. — Той се усмихна. — Може да означава и друго, докторе.

— И него да са го изчезнали — казах аз.

Политоу сви рамене.

— Може би — казах аз, — но засега няма друг на хоризонта. Всичко, което можете да ми кажете за него, ще е от полза.

— Няма кой знае какво. Дори и след като баджанакът ми ме върза с компютъра на неговия зет, голямата клечка. — Той щракна с пръсти. — Както казахте, този тип го няма. След като сградата е опразнена, не се появява друг адрес. Няма следа да е живял в някой от петте района или изобщо в щата Ню Йорк. Няма данъчни следи, сделки с недвижими имоти, шофьорски книжки, нищо. Мога да ви дам само общо физическо описание от преди осем години и факта, че когато го разпитвах, той съдействаше. И то само защото ако не

съдействаше, щях да си спомня. Говорих с него само веднъж — рутинен разпит, както с всички наематели.

— Как изглеждаше?

— Едър тип, набит, плешив.

— Гладко избръснат ли?

— Гола глава, без коса, точка.

Извадих копието от шофьорската книжка на Ансел Брайт от Калифорния.

Здравото око на Политоу се присви.

— Палто можеш да си направиш от тая козина... може и да е същият човек, но не мога да се закълна.

— Може би там е работата — рекох аз.

— Маскарад ли?

— Гей ли беше?

— Не беше педераст. Вашият човек такъв ли е?

— Някои хора казват, че е.

— Някои хора... да не би да твърдите, че и за това се преструва?

Казах му за каубойския костюм, за стареца с карирания каскет, за евентуалния травеститски епизод и за откраднатите луксозни коли.

— Черни коли — рече той. — Може би са символ на смъртта.

Той побутна чинията си и се хвана за гърдите.

— Добре ли сте?

— Приседна ми. Ако този тип се окаже престъпник, той е бил в ръцете ми, а е извършил още поразии. Не е много приятна мисъл.

— Може и да се окаже чист — казах аз.

— Ако мислехте, че е чист, нямаше да сте тук. — Той разглежда снимката още известно време, след това ми я върна. — Не, не мога да кажа дали е той, или не. А и онзи Дейл Брайт, с когото разговарях, се държеше нормално. Абсолютно нищо нередно нямаше.

Допи виното си.

— Трябва да ви кажа, докторе, че разговорът с вас ме подсеца колко ми се иска да съм на езерото. Нека да ви доразкажа каквото знам и да тръгвам. Най-напред отидох в апартамента на Корвуц сутринта — това беше срещата, която ви споменах. Поприказвах си с портиера, който се оказа бивш полицаи. Не си давайте труд с него, ако се разбере, че приказва за наемателите, с него е свършено. Каза ми, че Корвуц е кротък, не създава проблеми, женен е и има малко дете, дава хубави

бакшиши по Коледа. Два пъти седмично вечеря сам, когато жена му излиза с приятелки, и за ваш късмет днес е една от тези вечери. Човек на навика, ходи на едно и също място, обича италианска кухня.

— „Ла Белла“ — казах аз. — В списъка ми е.

Политоу се усмихна.

— Кой е направил списъка, как мислите? Както и да е, Корвуц вечеря рано, вероятно ще е там в шест, шест и половина. Шансът да ви предложи да споделите порция паста не е голям, но пък ще се върнете в Ел Ей и ще кажете, че сте опитали.

— Има ли бодигардове?

— Това не ви е Тръмп или Маклоу. Този тип е дребна риба. Относително. Още живее в десетстаен апартамент в една кооперация отпреди войната до Сентръл парк, купен преди години.

— С какво се занимава сега?

— С нищо. Събира пари от наеми.

— Пенсионирал се е? Как така?

— Може би по желание, а може и да му се е наложило.

— Какво имате предвид?

— За да си играч в града в момента, ти трябва солидна подплънка. С девет нули, не с шест.

— Ясно — рекох аз. — Как изглежда той?

— Съжالياвам, нямам снимка — отговори той. — Не кара кола. Мога само да ви кажа, че преди осем години беше на петдесет и три. Дребен, с очила, червеникавокафява коса. Общо взето, един руски Уди Алън.

— Благодаря. Минах покрай сградата на Западна трийсет и пета улица. Пак е фабрика.

— Строго погледнато, това е склад, докторе. Въжетата се правят в Куинс и се складират на Трийсет и пета. И как така, след цялата тази галиматия, Корвуц не успява да си построи апартаментите? Чувам, че попаднал в някакъв финансов капан, успял да се измъкне, след това пазарът се срива, наложило му се да продаде куп имоти на загуба, включително и този. Всичко е въпрос на време, докторе. Пазарът отново полудя, скапани жилища в Лоуър Ийст Сайд започват да добиват вид, Хелс Китчън е пълен с юпита, има и ново име — Клинтън.

— Този бум не е стигнал до Западна трийсет и пета.

— Тия сгради струват цяло състояние — рече той. — В момента има смисъл да ги държиш индустриални, трябва им само малко време. Един ден на този остров ще останат само хората, дето се возят в лимузини.

Размахах списъка с членовете на комитета.

— Има ли проблем да се обадя на Глушевич и Меркурио?

— Не и от моя страна — отговори Политоу, — но ще имате проблем и с двамата. Меркурио е мъртъв, забърка се с една жена преди пет години, бившият ѝ съпруг го преби до смърт и изхвърли тялото в Бронкс. Нищо общо с Корвуц, бившият и преди е пребивал гаджета, разбрах го само защото името на Лино излезе в списъка на жертвите. Момчето беше глупак и самохвалко, един от ония зализани с гел типове, на които им се иска да минават за гангстери. Мога да си представя как е ядосал някого много лошо. Него бих взел за заподозрян, виждам го как си въобразява, че може да си изкарва хляба с поръчкови убийства. Проблемът е, че има желязно алиби. На почивка в Аруба с приятелката си през седмицата, в която изчезват Сафранови.

— Удобно.

— Но и вярно, докторе. Проверих хотела и самолетната компания, Лино определено е бил там. Може би е платил пътуването с парите, които Корвуц му е дал за участието му в комитета.

— Корвуц е подкупвал членовете да участват?

— Не мога да го докажа, но защо иначе ще се занимават?

— А вторият ми проблем е Соня Глушевич, която е далечна братовчедка на Корвуц — защо да ни сътрудничи?

Той вдигна ръце.

— Просто за всеки случай, имате ли някаква идея къде може да е? — попитах аз.

— Я да видим дали можем да разберем. — Той извади мобилния си телефон, набра номера за справки, попита за Соня Глушевич, нямаше нищо, след това опита с буквата „С“.

Ръката му направи знака на победата.

— Източна деветдесет и трета, номер триста четирийсет и пет. Ако искате да пробвате първо със Соня, заповядайте, но според мене би било грешка. По-добре да използвате елемента на изненадата при Корвуц, не рискувайте Соня да го предупреди.

— Съгласен съм. Как изглеждаше Соня?

— Млада, хубава, със силен акцент — каза Политоу. —
Блондинка, но готина.

Оформи с жест големи въображаеми гърди. Сервитьорката
Моник видя пантомимата му и се намръщи. Политоу ѝ махна.

— Много беше вкусна съомгата. Той ще плати сметката.

Тя ми хвърли един поглед и се оттегли.

— На ваше място, докторе — рече Политоу, — бих оставил на
Моник щедър бакшиш. От време на време идвам тук.

[1] Студентско демократично общество, лява студентска
организация в САЩ през 60-те години на ХХ век. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато Политоу си тръгна в два и четирийсет и пет, ресторантът се беше опразнил.

Моник пиеше кафе на бара. Платих сметката и ѝ оставих трийсет процента отгоре. Тя ми благодари с широко отворени очи и хубави зъби.

— Имате ли нещо против да поседя малко тук?

— Ще ви донеса още вино.

Имах три часа, докато Роланд Корвуц разгъне салфетката си в „Ла Белла“. Убих част от тях, пиейки по-хубаво бордо от това с обяда и разсъждавайки над разговора със стария детектив.

Политоу се тормозеше от вероятността основният заподозрян да е седял срещу него, а той да е изпуснал нещо съществено. Само че промушването на Дейл под радара не омаловажаваше способностите на Политоу; ако Брайт беше активно действащ психопат, той щеше да изглежда свръхнормален.

Маскарад.

Ако трупът на Брайт не е зазидан в основите на някой небостъргач в Манхатън, вероятно живее под ново име и самоличност в Ел Ей, на границата на половата идентичност, наслаждавайки се на изкуството на заблудата, че и по-лошо.

Проверих си съобщенията, имах три — Робин, Майло и един адвокат, хронично закъсняващ с плащанията на сметките си и силно заблуден, че искам да говоря с него.

— Липсваш ми, но големият проблем с раздялата е при Бланш — каза Робин. — Нито една усмивка и непрекъснато души из кабинета ти. След това иска да ходи при езерцето и да седи на пейката точно там, където сядаш ти. Когато и това не помогне, скача долу и гледа рибките, докато не ги нахраня. Ако не им хвърля достатъчно, надава онзи писклив, женствен лай. Повтарям ѝ, че татко скоро ще се върне, но ме гледа така, сякаш не ми вярва особено.

— Кажй ѝ, че ще ѝ донеса подарък.

— Тя не е материалист, но ще ѝ кажа, разбира се. Как върви?
— Дотук нищо.
— Проверих времето по интернет. Хубаво е.
— Страхотно — рекох аз. — Трябва да дойдем някой ден.
— Определено. Хотелът хубав ли е?
Описах ѝ „Мидтаун екзекютив“.
— Хубавото е, че ще се блъскаме един в друг — рече тя.
— Връщам се утре и ще можем да се блъскаме до насита. Как върви работата?
— Имам няколко нови поръчки — лесни поправки. — Кратка пауза. — Обади се тази сутрин, искаше да се увери, че ще бъда в града, когато дойде. Звучеше по-различно.
— Как?
— Дистанциран... не преливаше от ентузиазъм както обикновено. Твърдеше, че се интересува много от проекта, но тонът му не съответстваше на думите.
— Отчаянието на купувача? — попитах аз.
— Може би е разбрал, че са страшно много пари, когато не можеш да изспириш и една нота.
— В най-лошия случай ще ги продадеш на някой друг.
— Чудя се дали е схванал, че всяко любовно намерение ще остане неосъществено. Избягвах общите приказки.
— Ако е имал задни мисли и се откаже, имаш късмет.
— Определено — каза тя.
Тонът ѝ не съответстваше на думите.
— Вложи много усилия в това и сега стана сложно — рекох аз.
— Може би само си въобразявам.
— Инстинктите ти са добри, Роб.
— Невинаги... май е по-добре да си прочистя главата, преди да включа банцига. До утре, любими.

Разказах на Майло за срещата си с Политоу.

— Баджанак на заместник-комисаря, а? И тъкмо този заместник се оказва бивш шофьор на Негово Светейшество.
— Сговорна дружина планина повдига — казах аз.
— И го прави. Значи Брайт не се е сторил гей на Политоу?

— Добави драматичните промени във външния вид, преструвката, че е вегетарианец, поведението тип „д-р Джекил и мистър Хайд“, описано от сестра му, и вече не можем да сме сигурни в нищо за него.

— Целият свят е сцена.

— Кървава сцена. Да видим какво ще ни каже Роланд Корвуц за него.

— Смяташ да попиташ Корвуц направо ли?

— Не ми ли даде затова адреса му и любимите му заведения?

— Да, ама тая сутрин се събудих с други идеи. Защо Корвуц въобще ще говори с тебе?

— Ако успея да задържа фокуса върху Дейл Брайт, а не върху него, може би ще си помисли, че самият той е манипулатор и може да изтърве нещо интересно.

— Ако е платил на Брайт да се отърве от Сафранови, ще те изрита или още по-лошо.

— Защо да сме песимисти, когато можем да сме фаталисти?

— Чел си дневника ми. Този тип може да се окаже голям проблем, амиго, и не виждам никаква полза да го изнервяме. Върни се в хотела, пусни монета в масажното легло и се наспи.

— О, благодаря ти, мамо.

— Сериозно ти говоря.

— Как вървят нещата у дома?

— Промяната на темата не променя реалността.

— Ще внимавам. Нещо ново?

— У дома всичко е горе-долу — рече той. — Защо да съм фаталист, когато съм безсилен? Къде смяташе да се видиш с Корвуц?

— Все още смятам. В „Ла Белла“.

— Италианският ресторант.

— Ъпър Ийст Сайд, това не са ти яки момчета, които пият еспreso в някое кафене.

— В най-добрия случай ще забуксуваш, Алекс. Защо мислиш, че Корвуц ще мигне първи?

— Нима на всеки не му се иска да е звезда понякога? — Вратът ми се напрегна. — Сетих се нещо. Ако Дейл иска да е Лорънс Оливие, може би именно това го е довело в Ню Йорк.

— Зовът на сцената — рече той.

— Сафранови са се били запътили на театър в нощта, в която са изчезнали. Някаква второкласна постановка в центъра. Ами ако Брайт ги е подмамил, предлагайки им маслинова клонка? „Имам представление, приготвил съм ви покани, за мен ще е чест, ако дойдете да ме гледате. След това ще пийнем по нещо и ще заровим томаховката за апартаментите.“

— И в същото време носи истинска томаховка... студено. Проблемът е, че пуснахме всяко търсене на Брайт, за което се сетихме, и името му не излиза в никаква постановка. Или където и да е другаде.

— Може да е било нещо временно или малко известно — казах аз. — Или да е използвал псевдоним. По пътя от хотела минах покрай главната библиотека. Може би е било карма. Имам време, преди да се пробвам с Корвуц. Да видим какво пише в старите вестници.

— Добра идея. Ако намериш нещо, зарежи господин Корвуц и се прибирай у дома.

— Сега вече се вманиачаваш — казах аз.

— Търкулнало се гърнето и си намерило похлупака.

Върнах се бързо на Пето авеню, проправяйки си път през следобедната блъсканица, и се изкачих по стълбите на библиотеката.

Читалнята за микрофилми беше оборудвана с дузина машини за четене, два пъти повече многоформатни четци и два апарата за микрофишове. Много старателни изследователи чакаха ред, включително един бездомник, който си проправи път напред, седна и започна да превърта ленти наслуки.

Намерих театралните рубрики за седмицата преди изчезването на Сафранови в „Ню Йорк Таймс“, „Вашингтон Поуст“, „Дейли Нюз“ и „Вилидж Войс“, изчаках да се освободи една машина и се захванах за работа.

Един час по-късно бях пресял дългия списък до девет постановки в града, които изглеждаха достатъчно забутани. След петнайсетминутно чакане се уредих с компютър с връзка към интернет. Пет от представленията не се споменаваха изобщо. От останалите четири намерих списъци на изпълнителите за три. Ансел/ Дейл Брайт не фигурираше в нито един от тях, но ги разпечатах и излязох от библиотеката.

Небето беше синьо-черно. Пето авеню блестеше с мед, бронз и сребро в отразената слава на витрините. Автомобилното движение приличаше на кошер от жълти таксита и черни лимузини. Тълпата пешеходци се беше състила до нещо целеустремено и полиморфно и аз се чувствах като малко колелце на прекрасна машина.

За разнообразие тръгнах по „Медисън авеню“ на север, хвърляйки погледи на облените в лунна светлина небостъргачи. Строителите може и да са хищници, но построеният от хората Ню Йорк беше красив като творение на природата.

Когато прекосих улиците с номера от шейсетте и навлязох в седемдесетте, мегадизайнерските магазини отстъпиха място на бутици и уютни заведения, зад чиито витрини се виждаха красиви хора.

Остерия „Ла Белла“ беше различна, с тухлена фасада, боядисана в бяло, с малки бежови букви, нашепващи името на ресторанта над стъклена врата, толкова окичена със златни украси, че изглеждаше почти непрозрачна.

Зад стъклото — мрак. Едно от онези места, които трябва да знаеш.

Погледнах нагоре по улицата, но не забелязах никого, който да отговаря на описанието на Роланд Корвуц. Шест и двацет вечерта. Ако вече беше там, исках да се впусне в кулинарната си рутина. Закрачих отново и изминах цялото разстояние до Източна деветдесета улица, ускорявайки ход, за да се възползвам аеробно от леката стръмнина на Карнеги Хил. В седем и десет се върнах в „Ла Белла“ с освежени дробове и бръмнала нервна система.

Стъклената врата водеше към вестибюл в лъскаво тъмнозелено с втора масивна врата от черен орех в дъното. От другата страна на вътрешния вход имаше бронзова табела, на която бяха гравирани думите „Внимание, стълби“.

Три стъпала по-надолу и един остър завой наляво ме отведоха до катедрата на управителя от бял мрамор. Висок, мускулест мъж в смокинг изучаваше книгата с резервациите на кехлибарената светлина на настолната лампа „Тифани“. Озвучаването беше тиха оперна музика, някакъв тенор стенеше тъжна история. Ноздрите ми се изпълниха с редуващи се ленти зряло сирене, печено месо, чесън, балсамов оцет.

Зад Смокинга до грубо измазания таван се издигаше винен стелаж, закривайки напълно цялата лява част на помещението. Стената вдясно беше покрита със стенопис. Щастливи селяни, мъкнещи реколта от грозде. Трите маси, които се виждаха, бяха кръгли, с червени покривки и абсолютно празни. Иззад стелажа се носеше подрънкване на чаши и приглушени разговори.

— Мога ли да ви помогна, сър?

— Нямам резервация, ако можете да намерите едно място за вечеря.

— Едно — каза той, сякаш никога не беше чувал тази дума.

— Реших да направя нещо спонтанно.

— Обичаме спонтанността, сър.

Той ме отведе до една от празните маси, връчи ми винения лист и едно меню и ми разказа за специалитета особуко от телешко от свободни върмонтски телета, оставени да се наслаждават на краткия си живот, необременени от клетки.

Туловището му закриваше гледката към моите сътрапезници. Докато описваше разнообразието от „занаятчийски зеленчуци“, се престорих на заинтересуван и погледнах менюто. Вина от търгове, бели трюфели, уловени на ръка риби от езера, които не бях чувал. Балсамовият оцет беше по-стар от повечето бракове.

Съответстващи цени.

— Нещо за пиене, сър?

— Бутилка газирана вода.

— Много добре.

Той се отдръпна, разкривайки две групи в другата половина на залата без прозорци.

Първата представляваше великолепно облечена двойка на трийсетина години, стиснали чаши и наведени един към друг като двама боксьори.

Стиснати челюсти, разтворени устни и унесени погледи. Страст почти като при сношение или зле прикрита свада.

Вдясно от тях мъж с дете — дебело момиченце с руса коса. Тя беше с гръб към мене, надвесена над чинията си. На вид беше трийсет и шести или трийсет и седми размер. Мъжът се наведе ниско, за да установи визуален контакт, а лицето му се стопи в сенките. Той докосна бузата ѝ. Тя се дръпна и продължи да яде. Беше с бял пуловер,

розова карирана пола, бели чорапи и червени лачени обувки. Приличаше на училищна униформа, с изключение на обувките. Сивото спортно сако на мъжа и кафявата му риза изглеждаха вежди в сравнение с нейните дрехи.

Виждах достатъчно, за да различа дребната му фигура. Съвпаднаше с описанието на Роланд Корвуц, направено от Политоу. Също и възрастта му — около шейсетте — и детето.

Той отчупи парче хляб и се изправи, за да го сдъвче, така че можах да видя по-добре лицето му. Високи плоски скули, месест нос, тясна брадичка, очила със стоманени рамки. Ако това беше жертвата ми, червеникавокафявата коса беше избледняла до рехава и сива, сресана назад.

Той се пресегна за вилицата си, нави на нея паста и я предложи на момиченцето. Тя поклати категорично глава.

Той каза нещо. Ако момичето отговори, не можах да я чуя.

Черен шевиот изпълни отново зрителното ми поле. Голяма бутилка „Акуа минерале прямо Фиорентина“ и изстудена чаша бяха положени внимателно на масата.

— Готов ли сте с поръчката, сър?

Все още сит от късния обяд, избрах най-леката храна, салата от миди за четирийсет долара. Преди Смокинга да отнесе менюто, погледнах цената на водата. Само тя беше доста повече от парите за храна, отпуснати от полицейското управление на Лос Анджелис. Може би е добита на ръка от артезиански извори от високообразовани медицински освидетелствани весталки.

Отпих. Имаше вкус на вода.

Момиченцето в другия край на стаята каза нещо, което накара мъжа със сивото спортно сако да вдигне вежди.

Той отново заговори. Тя поклати глава. Стана от стола си. Полата ѝ се беше набръчкала и той се пресегна да я оправи. Нейната ръка стигна първа. Тя стъпи здраво на краката си и разроши косата си. Обърна се.

Светла кожа, сини очи, чип нос. Непогрешимият образ на синдрома на Даун. По-голяма, отколкото я бях преценил — на десет или единайсет.

Тя ме забеляза. Усмихна се. Помаха. Каза „здрости“ достатъчно силно, за да заглуши операта.

— Здравей.

— Отивам до тоалетната.

— Елена... — започна мъжът.

Момичето размаха укорително пръст.

— Говоря с човека, татко.

— Мила, ако ти се ходи...

Момичето тропна с крак.

— Говоря, татко.

— Знам, мила. Само че...

— Татко — рече тя, тропвайки с крак. След това: — Татко тъжен ли е?

Тя хвана лицето му с две ръце, целуна го по бузата и заподскача весело към вратата в дъното на ресторанта.

Необозначена врата — детето беше ветеран на стодоларовите вечери.

Мъжът сви рамене и изрече безмълвно:

— Извинявайте.

— Прекрасна е.

Той се върна към навиването на пастата. Хвърли поглед на часовник с диаманти. Остави вилицата и отново провери часа. Смокингът се появи.

— Всичко наред ли е, господин Корвуц?

— Да, да, благодаря, Джо.

— Радвам се да видя Елена. Настинката ѝ по-добре ли е?

— Най-сетне.

— Умно дете, господин Кей. Харесва ли ѝ в училище?

Корвуц кимна вяло.

— Малко вино с диетичната кола, господин Кей?

— Не, ще пиша домашно по-късно, главата ми трябва да е бистра.

— Деца — рече Джо.

Лицето на Корвуц придоби тъжно изражение.

— Струва си.

Елена се върна, играейки с ластика на пуловера си. Спря се край масата ми и посочи с пръст.

— Той е много самотен.

— Остави господина на спокойствие — каза Роланд Корвуц.

— Той е самотен, татко.
— Сигурен съм, че просто иска...
— Ти си самотен. Можеш да ядеш с нас.
— Елена...

Момичето ме дръпна за ръкава.

— Яж с нас!
— Ако баща ти няма нищо против — казах аз.
Лицето на Корвуц стана строго.

— Дааа! — запляска с ръце Елена.
— Елена, престани. Остави господина да...
Станах и пренесох чашата си на тяхната маса.

— Дааа!
— Сър, не е необходимо — каза Корвуц.
— Нямам нищо против за няколко минути...
— Дааа!

Напрегнатата двойка погледна към нас. Жената прошепна нещо на кавалера си. Той сви рамене.

— Наистина не е необходимо — рече Корвуц.
— Неходимо е, татко!

Двамата с огнените погледи се захилиха.

— Елена...
— Неходимо!
— Шшт, шшшт...
— Нехо...
— Елена! Шшт! Какво правим в „Ла Белла“?

Детето се нацупи.

— В „Ла Белла“ трябва да... — започна Корвуц, — кажи го, мила.

От дясното око на Елена потече сълза.

Роланд Корвуц я избърса и я целуна по бузата.

— Мила, в „Ла Белла“ трябва да пазим тишина.
— Мила, мила — рече Елена. — Това е мама.
— И ти си ми мила.
— Не!

Корвуц почервеня.

— Съжалявам, че ви ангажирам, сър, можете да се върнете...

— Той е самотен! Госпожица Прайс казва, че трябва да сме добри със самотните хора.

— Това е в училище, Елена.

— Госпожица Прайс казва винаги да сме добри.

— Мога да поседна, докато пристигне поръчката ми — казах аз.

— Елена, остави човека на мира.

Корвуц повиши тон. Лицето на Елена се изкриви. Той промърмори нещо, което звучеше като руски, и се пресегна към нея. Тя скочи от стола си, хлипайки. Младата жена на съседната маса извъртя очи.

— Елена...

Детето хукна към задната врата.

— Пак отивам!

— Сър, моля за извинение — каза Корвуц. — Тя е много общителна.

— Мисля, че е очарователна — опитах се да не прозвуча снизходително.

Погледът на Корвуц ми показва, че не се справих.

— Работа с деца — казах аз.

— С какво се занимавате?

— Детски психолог съм.

— Добре — рече той абсолютно незаинтересовано. — Приятна вечеря — добави, като хвърли поглед към моята маса.

Извадих чисто новата значка на консултант към полицейското управление на Лос Анджелис, която шефът достави експресно у дома снощи, и я сложих на масата пред него.

— Когато имате време, господин Корвуц.

Челюстта му увисна. Сивите очи зад дебелия нос се облешиха. Въпреки оскъдната светлина зениците му се свиха до точки.

— Какво, по дяволите...

Прибрах значката в джоба си.

— Трябва да поговорим. Не става дума за вас, а за Дейл Брайт.

Той започна да става от стола си, но размисли. Ръцете му се свиха, но останаха на масата.

— Разкарайте се оттук...

— Изминах пет хиляди километра, за да говоря с вас. Дейл Брайт може да е убил други хора. Изключително мръсни убийства.

— Не знам за какво говорите, дявол да го вземе.

Изправих се, закривайки го от интереса на съседната двойка или на Джо. Запазих усмивката на лицето си, имитирайки приятелски разговор.

— Дейл Брайт. Бивш председател на комитета на наемателите на Западна трийсет и пета улица.

Раменете на Корвуц се събраха около врата му. Пръстите му докоснаха ножа за масло.

— Вие не сте заподозрян, но Брайт е. Трябват ми подробности, всяко нещо, което да ни помогне да го намерим.

В ъглите на устата на Корвуц се събра слюнка.

— Нищо не знам.

— Само един кратък разговор в удобно за вас време...

— Отново ме тормозят.

— Ако сътрудничите и ни помогнете да открием Брайт, ще сложа край на...

— Нищо не знам. — Думите се процедиха през стиснати устни.

— Даже и впечатления. Как е изглеждал, навиците му.

— Сухо оченце! — обяви един глас зад нас.

Елена заподскача към мене със смачкана салфетка в ръка.

— Този човек трябва да си върви — каза Корвуц.

— Не, тат...

— Да!

— Татко ме натъжава!

Корвуц се пресегна рязко и я хвана за ръката.

— Животът е тъжен. Даже и ти ще го разбереш.

Той повлече плачещото дете навън от ресторанта. Объркан, Джо гледаше как се затръшва вратата. Тенорът от уредбата стенеше.

Младата жена каза:

— Как може да водиш дете на такова място?!

Младият мъж оправи ръчно подшития си ревер.

— Особено такова дете. Давай да поръчваме.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Еlegantни хора разхождаха префинени кучета по „Парк авеню“.

Сградата на Роланд Корвуц, от западната страна на улицата, беше на десет етажа, от сив камък, с по един апартамент на етаж.

Блестящи месингови колони подпираха безупречна червеникавокафява тента. Килим от някакъв устойчив на атмосферните условия материал, който изглеждаше достатъчно добър за у дома, водеше до плътно затворена стъклена врата с месингов обков. Табелата „Всички посетители се регистрират“ беше от същия лъскав метал. Както и звънецът.

Вътре във фойето облечен в червена ливрея портиер си почиваше в кресло с извити крака и ме наблюдаваше как го наблюдавам. Латино, с мустаци и твърде млад, за да е пенсионираното ченге, за което спомена Политоу.

Докато приближавах, той остана на мястото си. Светлина от кристален полилей хвърляше кехлибарен отънък върху пода на черни и бели квадрати на фойето. Ламперията от тъмно дърво блестеше като разтопен шоколад.

Портиерът не помръдна, докато не натиснах копчето. Дори и тогава движенията му бяха лениви.

Открехна вратата няколко сантиметра.

— Какво обичате?

— Идвам при господин Корвуц.

— Очаква ли ви?

— Много се надявам.

— Име?

— Д-р Делауер.

Той затвори вратата и взе телефона. Поспрях се на сянка под тентата и се подготвих за отказ, даже може би и за предупреждение да престана да досаждам. Почувствах вина, че развалих вечерята на Елена, след това се сетих за семейство Сафран и потиснах гнева си.

Портиерът затвори телефона и пак открехна вратата.

— Слиза.

След няколко минути се появи Роланд Корвуц в кафява риза с къс ръкав, провиснали сиви панталони и бели гуменки, гушнал малък бял померански шпиц.

Приготвих се за гневен изблик. Лицето му беше безизразно.

Портиерът изпълни основната функция от длъжностната си характеристика и Корвуц излезе на улицата. Той посочи в движение на юг, все още с кучето на ръце.

Дребен мъж, но крачеше бързо. Настигнах го. Померанският шпиц джафна радостно. Близна ме по ръката.

— Всички смятат, че сте страхотен — каза Корвуц.

Дребен мъж със силен баритон. В относителната тишина акцентът му беше по-отчетлив.

— Деца и кучета — рекох аз. — Понякога са добри познавачи на човешкия характер.

— Глупости — отвърна Корвуц. — Имах ротвайлер, обичаше всички, даже и най-долните отрепки.

— Може би това куче е по-умно.

— Джиджи — каза Корвуц. — Така се казва.

Той закачи розова каишка на нашийника ѝ с кристали и я сложи на земята.

— Като във филма ли?

— Жена ми харесва филма — поклати глава той.

Джиджи се затича. Изминахме една пресечка. Корвуц почака, докато Джиджи проучи една улична лампа.

— Благодаря ви за срещата — казах аз.

Без отговор.

— Съжалявам, че ви провалих вечерята.

— Ако не бяхте вие, щеше да е нещо друго. Дъщеря ми. Обича това място, но не е готова за него.

— Натискът да пази тишина е твърде силен.

— Понякога Елена е свръхстимулирана, както го наричат.

— Говорех сериозно, сладко дете е според всякакви критерии.

Корвуц ме изгледа.

— Наистина ли сте психолог?

— Искате ли да ви покажа свидетелството си?

Той се засмя.

— Тя ми е единственото дете. Късно се ожених.

Кучето задърпа розовата каишка.

— Добре, добре — каза Корвуц и й позволи тя да го води.

Десет крачки по-късно.

— Този тип Брайт наистина ли е убил човек?

— Може би дори няколко души.

— Шантава работа.

— Никога ли не сте го подозирали за семейство Сафран?

Той вдигна ръка.

— Ей, ей, за тях няма да говоря, по никой начин. Само проблеми са ми донесли.

— Интересува ме единствено Брайт...

— С Брайт съм се срещал само два пъти, нали разбирате? Помня само, че беше голям подмазвач. Господин Кей това, господин Кей онова. По онова време в сградите ми имаше четиристотин и петдесет, четиристотин седемдесет и пет наематели. Какво ми пука за „господин Кей“?

— За какво ви се подмазваше?

— Опитваше се да стане най-добрият ми приятел, сякаш не разбирам кога ми лижат задника.

Корвуц забави крачка, наблюдавайки как кучето души поредната улична лампа. Намести очилата си. Джиджи си промени намеренията и отново тръгнахме.

— Доста време й трябва да си свърши работата. Хайде, куче. Имам да пиша домашно.

Повторих въпроса си.

— Брайт имаше идеи — каза Корвуц. — В моя полза. „Направете комитет на наемателите, господин Кей, това ще улесни нещата.“ Смятах, че са глупости.

— Но сте се съгласили.

— Някой има нужда от помощ, без да ми дера две кожи от гърба. Мислех си, че Брайт ще поиска нещо и ако не ми изнася, ще му откажа. Оказа се, че няма такова нещо.

— Никога ли не ви е искал нищо?

— Представете си.

— Даже и сваляне на наема?

— Е — рече Корвуц, — това беше по-рано.

— Каква отстъпка му направихте?

— Кой да помни... може би няколко хиляди общо.

— От добро сърце — отбелязах аз.

Корвуц се обърна към мене.

— Както казах, срещал съм се с него два пъти. Иска да помага, защо не? Накрая не помогна. Тъп комитет на наемателите.

— Не ви е помогнал с преобразуването на апартаментите?

Той се намръщи и забърза.

— Тази сграда ме прецака. Финансирах я с други имоти, по-добре да не бях инвестирал в тая гадост. Останах без пари, лихвите растат, банките не ти дават освен ако не те хванат за... страшна бюрокрация... сума време отива, за да свършиш нещо в този проклет град. Какво ви интересува това? Искате да знаете за Дейл Подлизуркото? Това е всичко. Точка.

— Как се нанесе под наем при вас? — попитах аз.

— Препоръка.

— От кого?

— Какво значение има?

Повървахме, докато Джиджи не се захласна по ароматите, носещи се от едно кошче за боклук на ъгъла на Шейсет и девета.

— Хайде, давай — рече Корвуц, — куче.

— Кой ви препоръча Брайт? — попитах аз.

— Пак ли?

— Каква е тайната?

— Даже не ми трябваха нови наематели. Ако ще преобразуваш, не ти трябва изобщо. Брайт го препоръчаха като безпроблемен и си казах добре тогава. Това ми е проблемът. Добродушен съм.

Джиджи се отлепи от кошчето за боклук. Изминахме още половин пряка, преди да кажа:

— Кой го препоръча?

— Май ви е много важно, а?

— Соня Глушевич ли?

Корвуц облиза устни.

— Познавате ли Соня?

— Знам, че е ваша братовчедка и че е била в комитета заедно с Дейл.

— Братовчедка — повтори той, сякаш научаваше нова дума. — Вторият мъж на майка ѝ е племенник на една от доведените ми сестри.

— Тя е познавала Дейл и го е препоръчала?

Неохотно кимване.

— Имала ли е връзка с него?

— Соня беше омъжена.

— Повтарям въпроса — казах аз.

— Не си пъхам носа в чуждите работи.

— Приемам това за „да“.

— Вижте — каза Корвуц, — Соня дойде при мене и ми каза, че един приятел има нужда от жилище. Казах ѝ шест месеца, не повече.

— Това би било напълно достатъчно за Дейл Брайт.

— Какво искате да кажете?

— Той се мести — отвърнах аз.

— Браво на него.

— Следите му се губят, след като е напуснал вашата сграда. Имате ли идея къде може да е отишъл?

— Трябва ли да знам?

— Соня къде се е запознала с него?

— Това го знам — рече Корвуц. — На едно представление.

— Какво представление?

— Соня искаше да стане актриса. Тогава английският ѝ беше ужасен, сега е малко по-добре. Една година след като дойдох от Беларус, говорех идеално. След две години говоря испански като пуерториканец, след пет години разговарям с китайците. Аста луего ин чан чун.

— Соня няма дарба за езици, така ли?

— Соня ли? — засмя се той. — Умът ѝ не е като бръснач, както се казва.

— Но е смятала, че може да играе.

— Искаше да е голяма звезда.

— В театъра или в киното?

— Даже и сега — каза Корвуц — ходи на уроци в „Ню скуул“. Рисува, прави грънци, пепелници, свещници.

— Артистична натура.

— Като живееш с пари от развод, имаш време да ходиш на уроци.

— Богат бивш.

— Пластичен хирург. Направи ѝ цици, хареса си производението, ожени се за нея и можеше непрекъснато да си ги гледа.

— Как се казва?

— Кой да ти помни?

— Жени се за братовчедка ви и не помните?

— Евреин — рече той. — Ожениха се в Ангуила, не поканиха никого. Пет години, премести се в голяма къща в Лорънс, след това се разведе.

— Още ли получава издръжка?

— Добре си живее.

— Къде е кабинетът на този лекар?

— Пак във Файв Таунс.

— Къде точно?

— Може би в Лорънс, може би в Грейт Нек.

— Не помните как се казва?

— Еврейско име, нещо на „-виц“, може би Марковиц или Лейбовиц... не, не, Лефковиц. Боб Лефковиц. Играе тенис. — Изимитира широк удар.

— Значи Соня се е срещала с Дейл Брайт, докато е била омъжена за д-р Лефковиц?

Мълчание.

— Вече ми казахте, че го е правила — рекох аз.

— Казах, че тя ми се обади, че на Брайт му трябва апартамент.

— Живеела е при съпруга си, но е имала апартамент на Западна трийсет и пета улица?

Корвуц погледна настрани. Жилите на врата му бяха като миниатюрни въжета на мост.

— Дадох ѝ апартамент и какво от това?

Джиджи опъна каишката към поредното кошче.

— Хайде пак — рече Корвуц.

— В коя пиеса е играела Соня, когато се е запознала с Дейл Брайт?

— Кой да помни?

— Гледахте ли я?

— Непрекъснато ме канеше. Безплатно. Накрая трябваше да отида. Някакво тъпо място.

— В центъра ли?

— Ийст Вилидж, не беше театър. Стая над някакъв мексикански ресторант, бяха сложили столове, пиано, черни завеси. Всички бяха в черно, черни хавлии, черни качулки. През цялото време обикаляха и пееха. Накрая някой повърна. Тогава ръкопляскахме.

— Как се казваше представлението?

— Може би „Черни хавлии и повръщане“? — изкиска се на собственото си остроумие.

Извадих списъка, който бях направил от вестниците, и започнах да чета заглавията.

— Да — рече Корвуц, — това е, „Празник на черния нос“. Какво, по дяволите, означава „черен нос“? Попитах Соня. Тя каза, че е изкачване в мозъка на човек. Като тунел. — Зачовърка в носа си. — Тук е истината. — Смях. — Апчих! Няма вече истина.

Джиджи провери сандъчето с цветя на една висока тухлена сграда. Прегледах рецензиите за „Празник на черния нос“. „Таймс“ беше единственият вестник, който бегло споменаваше пиесата. „Неоабсурдистка драма, изследваща мистични метамотивации.“ Не се споменаваха автори и актьори.

— Колко души участваха в представлението? — попитах аз.

— Има ли значение?

— Може би.

— Колко ли? Четирима? Не знам. Не бяха много.

— Дейл Брайт беше ли сред актьорите?

— Може би.

— Как така може би?

— Казах ви, качулки, лицата не се виждаха, може да е бил той, а може да е бил и Мики Маус.

— Соня със сигурност ли каза, че са се запознали на постановката?

— Да, да.

— Какво още знаете за него?

— Нищо.

— Когато семейство Сафран изчезнаха...

— Ааа, не, не, казах ви, за това не говорим. Едва не ми съсипаха живота.

— Сафранови ли?

— Ченгетата. Тормозеха ме, опитвам се да правя бизнес, те идват в офиса със значки — чао, бизнес. Онзи италианец, прилича на гангстер. Тормози ме, защото съм беларусин, пита ме за контрабанда, за мафията в Москва. Глупак.

— Предубеден — отбелязах аз.

— Непрекъснато му повтарях: „Виж, нищо няма да намериш, защото няма нищо за намиране“.

Джиджи изприпка до един изхвърлен кашон и вдигна краче.

Корвуц поздрави въздуха над главата си.

— Най-сетне, куче.

— Сафранови ме интересуват само защото... — започнах аз.

— Приятна вечер и успех. Единствената причина изобщо да разговарям с вас е, защото не искам да безпокоите детето ми. А и нямам какво да крия. Скоро ли се връщате в Ел Ей?

— Съвсем скоро.

— Много здраве на палмите.

— Разговорът за Сафранови доста ви тревожи.

Той издиша със затворена уста, което изду кожата около устните му.

— Ако нямате какво да криете... — казах аз.

Въздухът излезе със съскане.

— Може да са отлетели на луната. Може Подлизурко да им е направил нещо. Дали ми пука? Никак, ама съвсем никак.

— Удобно отървяване от неудобни съседи — казах аз.

— Ей — рече той, — не ми приписвайте разни работи. Трябва ли да плача за тях? Караха се с мене само заради караницата. Отървах се от всичко това.

— От караницата ли?

— От комунизма... малко бавно куче, хайде свършвай, свършвай.

— Сафранови комунисти ли бяха?

— Досаждайте на някой друг, господине.

— Соня в града ли е?

— Трябва ли да знам?

— Обадете ѝ се. Ако може да се срещне с мене веднага, приключвам с вас.

— И без друго приключвате.

— Обадете ѝ се.

— Защо да ви правя услуга?

— Детето ви и кучето ви ме харесват.

Той ме стрелна гневно с очи и се засмя.

— Защо не, Соня ми препоръча глупавия подлизурко, аз ще ѝ препоръчам вас.

Той ме остави да чакам пред своята сграда, връчи померанския шпиц на портиера и използва вътрешния телефон. Кратък разговор, последван от жест, че всичко е наред.

Безмълвно казах: „Благодаря“. Корвуц не даде знак да е забелязал, докато прекосяваше фойето.

Портиерът го последва. Безучастен, докато кучето ближеше лицето му.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Соня Глушевич живееше в крепост от жълти тухли, която заемаше една трета от разстоянието между две пресечки на Източна деветдесет и трета улица.

Вратите на това фоайе бяха широко отворени. Огледални стени се редуваха с плоскости, покрити със златисто кадифе. Повехнали палми жадуваха за нещо повече от изкуствена светлина.

Двама портиери без шапки седяха зад пластмасовия плот и не обръщаха внимание на охранителните монитори. Името на Соня Глушевич предизвика раздвижване, докато продължаваха да разглеждат някаква брошура за конни залагания.

— Кой апартамент?

Мъчително дълга проверка в тетрадка с черна пластмасова подвързия.

— Двайсет и шест — единайсет.

Облицованият в метал асансьор се довлече до двайсет и шестия етаж. Коридорите бяха покрити с блестяща мед на петна, които трябваше да приличат на патина. Килимът в ръждив цвят отдавна беше изгубил чара си.

Почуках на вратата на Соня Глушевич. Жената, която отвори, носеше кимоно в яркозелено и оранжево и златни сандали на висок ток.

В началото на четирийсетте, сочна и хубава, с твърде черна коса, огромни мигли и яркочервени устни. Лицето ѝ беше покрито с току-що нанесена пудра. Парфюм с аромат на ванилия изпълни коридора.

— Госпожа Глушевич? Алекс Делауер.

— Соня. — Две меки ръце хванаха моята. Още ванилия, докато месеше кокалчетата ми. — Моля заповядайте.

Дневната ѝ беше квадратна, светлосиня, обзаведена с черни кадифени кресла, бели килими, барокови масички от злато и стъкло. Улични сцени от Париж с твърде много боя и недостатъчно пропорция

висяха по стените. Черен лакиран бюфет съхраняваше колекция от безформени керамични изделия.

Тя се настани на крайчеца на едно диванче и ми посочи стол, поставен така, че коленете ни се оказаха на сантиметри едно от друго. Прозорци без завеси гледаха към Ийст Ривър и нощните светлини на Куинс.

— Благодаря ви за срещата.

Прошумоля коприна, докато кръстосваше краката си. Златна верижка обвиваше меката бяла шия. Допълнителен отблясък хвърляха огромни халки на ушите, голям пръстен с масивен аметист и дамски „Ролекс“ със злато и диаманти.

— Алекс — рече тя. — Това е популярно руско име. Да нямате руска кръв?

— Не, доколкото зная.

— Заповядайте. — Тя посочи към малката масичка, на която бяха подредени бисквити, парченца сирене, забучени с клечки за зъби, отворена бутилка ризлинг и две кристални чаши. Приглушената светлина подчертаваше гледката към реката и беше благоприятна за външния ѝ вид.

Налях вино и за двама ни. Първата ѝ глътка не намали нивото на течността. Аз отпих още по-малко.

И двамата се усмихвахме и се преструвахме, че компанията на другия ни доставя удоволствие. Също като несполучлива сляпа среща.

Беше използвала петнайсетте минути, които ми трябваха да стигна пеша от дома на Корвуц до „Парк авеню“, да си сложи грим и да подготви малкото угощение.

— Господин Корвуц разказа ли ви нещо? — попитах аз.

— О да, разбира се. — Звънтящ глас, славянски оттенък. Демонстрация на малки бели зъби, докато кривата усмивка намекваше за момичешка палавост. — Роланд каза, че сте много любопитен. Не спомена обаче, че сте много хубав.

Тя сложи сирене на една бисквита и отхапа. Заигра се с клечката за зъби.

— Мислите, че Дейл е убил някого?

— Възможно е.

— Добре.

— Това не ви ли изненадва?

— Разбира се, че ме изненадва. Сирене? Хубаво е.

Бях платил четирийсетте долара за салатата в „Ла Белла“, но си тръгнах, преди да я донесат. Въпреки това нямах апетит за нищо друго освен информация.

Взех си една бисквита.

— Разкажете ми за Дейл моля.

— Какво да ви разкажа?

— Какъв беше той?

— Мил. Услужлив — каза Соня Глушевич. — Обичаше да помага на хората.

— На вас помагал ли е?

— О, да.

— С какво?

— С репликите ми, как да говоря, как да се гримирам. Това е различно.

— Кое?

— Театралният грим. Трябва да е категоричен.

— Дейл ли ви го каза?

Кимване.

— Дейл има ли опит с театралния грим? — попитах аз.

— За опит не знам. Той е много, много добър. Артистичен е.

— По време на „Празник на черния нос“ ли се запознахте?

— О да. Аз бях Неврона, пътешественичка в мозъка, а Дейл беше сър Аксон. Той ми показва как да използвам светлината и мрака. — Докосна единия си клепах. — Как да изглеждам тайнствено на сцената. Как да направя лицето драматично.

Роланд Корвуц описа актьорите като напълно скрити от тъмни роби.

— Значи вие двамата сте станали приятели — казах аз.

Соня Глушевич отпи вино.

— Дейл наистина беше много дружелюбен.

— Не изглеждате много изненадана, че е заподозрян в убийство.

— Всичко може да е изненада. Или нищо, зависи.

— От какво?

Тя наклони глава на една страна.

— Ако вярваш на хората, те те изненадват.

— Вие не вярвате ли?

— Вече не — отвърна тя. — Всеки ден мъжът ми казваше, че ме обича. Всеки божи ден, в шест и половина, първото нещо, когато се събуди, даже преди да си измие зъбите. „Обичам те, Сони.“ Прикриваше уста, за да не ми пречи с дъха си. — Ръката ѝ се премести на корема ѝ, след това се спусна към коляното. — Той беше хирург. Всеки петък ми носеше цветя, всички жени завиждаха. Работеше толкова много, пластичен хирург беше моят Стиви. Дълги часове. Дълги, дълги, дълги часове. — Зъбите ѝ блеснаха. — Наемаше малки, сладки пуерторикански сестри. Сега е женен за една от тях.

— Аха.

Тя прекръстоса крака. Платът се размести, разкривайки част от месесто бяло бедро. Един от сандалите ѝ се размърда.

— Познавахте ли Дейл, докато бяхте омъжена? — попитах аз.

— О, да.

— Каква беше връзката ви?

Крива усмивка.

— Искате да знаете дали спях с него? Малко, да, случваше се. Стиви се забавляваше със сестрите си. Щом може за петела, защо да не може и за кокошката?

— Само малко ли? — попитах аз.

— Харесваше ми да го правя. На Дейл не толкова.

— Без ентузиазъм?

— Имаше ентузиазъм — каза тя. — Когато го правеше. А той беше способен. Проблемът не беше в способностите, а в честотата.

— Някакъв признак да е бил гей?

— Каза ми, че не е.

— Вие сте го питали?

— Беше тъжен момент за мене. — Раменете ѝ се отпуснаха. — Намерих бележка от платинената карта „Американ експрес“ в джоба на самото на Стиви. Много скъпа вечеря в един ресторант в Хемптънс, в който бях помолила Стиви да ме заведе. Той така и не го направи.

— Какъв негодник — казах аз.

— О, да, Алекс. Голям негодник. Затова се натъжих. Разплаках се пред Дейл, казах му моля те отнеси се с мене като с жена. Вместо това той беше мил.

— Мил ли?

— Като приятелка.

— Добър слушател?
— Държане за ръка, слушане, прегръдки. Малка целувчица тук.
— Докосна върха на носа си. — Нещо по същество? Не.
Тя премести тежестта си, разкривайки още бедро.
— Не мога да повярвам, че ви е отхвърлил — казах аз.
Очите ѝ се навлажниха.
— Сигурно ме лъжете, но въпреки това ми харесва.
Тя отпи от виното и погледна към тавана. Брадичката ѝ потрепери. Тя прикри бедрото си.
— Значи вие сте го попитали дали не е гей и той е отрекъл.
— Веднага, да.
— Въпросът притесни ли го?
— Съвсем не — рече тя. — Засмя се и промени темата.
— На какво?
— „Толкова си хубава, Сони.“ — Дълбока въздишка.
— Женствен ли беше?
— Не — рече тя. — Не бих казала.
— Не сте сигурна.
— Не, сигурна съм, определено не беше. Дейл не беше женствен, а просто чувствителен.
— Услужлив?
Тя намигна.
— За разлика от истинските мъже, а?
Засмях се.
— Още нещо, по което се различаваше — рече тя. — Много спретнат и чист, винаги ухаеше на чисто. И без играчки. Нямам предвид секс играчки, а бързи коли, големи часовници, големи телевизори, уредби. Стиви обича тези играчки.
— А Дейл не е имал нищо такова.
— Дейл нямаше нищо. Един диван за спане, джинси и пуловери в килера, нямаше нормална храна в хладилника, само сок и вода, една раница и едно сандъче.
— Сандъче ли?
— Зелено сандъче. От армията.
— Дейл ви е казал, че е ветеран?
— Капитан, пет години.
— Къде е служил?

— В Германия. Поправял е танкове.
— Механик значи?
— Много беше сръчен — каза тя. — Веднъж ми оправи печката, лампичката не светеше. И тоалетната. Тоалетната два пъти.
— Говорим за апартамента ви на Западна трийсет и пета улица?
Тя перна чашата си с червен нокът.
— Алекс, аз бях много, много самотна в голямата къща, Стиви работеше по цял ден с малките сестри. Роланд имаше нова сграда, аз работех върху пиесата, защо да се прибирам в Лонг Айлънд всяка вечер?
— Обзавели сте се с апартамент, после сте намерили и на Дейл.
— И аз обичам да помагам. — Усмивка. — Разговарям с вас.
— Оценявам го. Значи...
— Колко време ще останете в града, Алекс?
— Утре си тръгвам.
Тя цъкна с език.
— Често ли идвате?
— От време на време.
— Хубав град е — рече тя. — Винаги е вълнуващ.
— Къде живееше Дейл, преди да се премести в сградата на Роланд?
— На хотел.
— Спомняте ли си името му?
— Никога не съм го знаела — рече тя. — Дейл ми каза, че не е хубав. Тогава му казах: „Знаеш ли какво, имам вариант за тебе“. Говорих с Роланд и Дейл се премести при мене.
— Какво още ви е разказвал за себе си?
— Това е всичко.
— Нещо за семейството си?
— Каза, че няма семейство.
— Защо?
— Родителите му починали. Затова се преместил в града.
— От Калифорния.
— От Калифорния ли? — рече тя. — От Вашингтон.
— От там ли ви каза, че е?
— Говореше за столицата, за политиците, които лъжат през цялото време. Може и той да е бил политик, а?

— Преди да се премести тук, той е живял в Сан Франсиско.

— Никога не е споменавал Калифорния.

— Да е споменавал за сестри или братя?

— Каза, че е единствено дете. — Усмивка. — Поредната легенда?

Кимнах.

— Дейл, Дейл, Дейл — рече Соня Глушевич. — Сега разбрахте ли какво имам предвид за доверието?

— Какво още ви е казвал?

— Вече ви казах — нищо, Алекс. Не опитахте от сиренето, хубаво е.

Отхапах от крайчеца на едно кубче. Гумено и твърдо по ръбовете.

— Нищо друго ли не можете да ми разкажете за Дейл?

— През повечето време аз говорех, а Дейл слушаше. Беше добър приятел, когато имах нужда от добър приятел. А сега може би е убил някого? Кого?

— Може да са няколко души.

Тя трепна.

— Толкова пъти съм била сама с него. Винаги е бил добър.

— Услужлив — казах аз.

— Много услужлив. Най-услужливият човек, когото съм срещала.

Тя стана да отиде до тоалетната и когато се върна след няколко минути, беше без бижута, с по-малко грим и косата ѝ беше вдигната.

Изглеждаше по-обикновена, но и по-млада.

— Не сте помръднали — рече тя, оставайки права. — Нито на сантиметър.

— Да не сте се притеснявали, че ще открадна сребърните лъжички?

Тя се разсмя.

— Утре ли си тръгвате? Сутринта или вечерта?

— Полетът ми е рано сутринта.

Клепките ѝ трепнаха.

— Приятен път, Алекс.

Протегна ръка.

— Ако нямате нищо против, само още няколко въпроса.

Тя въздъхна и седна.

— Сега искате да говорим за семейство Сафран, нали? Роланд каза, че според вас Дейл ги е убил.

— Това изненадва ли ви?

— Тези двамата — рече тя, — кой знае за такива хора...

— Какви хора?

— Такива едни. — Тя направи кисела физиономия. — Немарливи, мръсни, все едно не се къпят. Дейл казваше, че са като хлебарки.

— Паразити — казах аз.

— Мърсяха имота на Роланд, не бяха честни с него. Как само се отнасяха с кучето.

— Били са жестоки с кучето си?

— Дейл каза, че никога не го разхождали, цапало вкъщи.

— Дейл е ходил у тях?

Устата ѝ се отпусна, но погледът ѝ стана твърд.

— Сега за пръв път се замислям за това.

— Дейл и Сафранови не са се разбирали — казах аз. — Не е имало причина да ходи у тях.

— Както и да е — рече тя. — Роланд никога не е молил Дейл да му помага, никога.

— Роланд със сигурност е искал да ми кажете това.

— Роланд не е някакъв гангстер. В Беларус беше чиновник в една болница, помагаше на старите хора да си получат лекарствата.

— Вечерта, когато са изчезнали Сафранови, те са ходили на театър в центъра. „Празник на черния нос“ още ли се играеше?

— Играеше — засмя се тя. — По-скоро куцукаше. Имахме четири представления.

— Семейство Сафран идваха ли?

Бавно кимване.

— Дейл ги е поканил — казах аз.

— Попитах го защо, защо да не сме любезни, отговори той.

— Хареса ли им пиесата?

— Не знам.

— Видяхте ли Дейл заедно с тях след представлението?

— Не знам — повтори тя. — Свалях си грима. Това отнема време.

— И Дейл вече си е бил тръгнал.

— Да.

— Видяхте ли Сафранови повече след това?

Дълго мълчание. Поклащане на глава.

— Боже мой. Дейл.

— След този случай Дейл участвал ли е в други продукции?

— Не.

— Как прекарваше времето си?

— През повечето време бях в Лонг Айленд. Използвах апартамента, когато не исках да карам обратно.

— Дейл имаше ли работа?

— Каза, че ще си потърси, но не сега, имал пари. От родителите му, не много... това също е било лъжа, нали?

— Наследил е доста голяма сума — отвърнах аз. — След като е напуснал сградата на Роланд, не е известно да е работил някъде. Каква работа каза, че си търси?

— Не спомена... а, сетих се още нещо. Каза, че смята да пътува.

— Къде?

— По света. Сякаш е едно място. Казах му: „Дейл, повярвай ми, светът не е едно място, това са малки кутийки от хора, които се мразят и убиват един друг, и никой не обича нищо различно. Искаш ли да отидеш в Беларус и да видиш защо я напуснах?“. Той рече: „Не, Сони, имам предвид големите градове. Париж, Лондон, Рим“. Попитах го защо не е ходил в големите градове, когато е бил капитан в Германия. Каза, че е бил много зает в армията. Но може и да не е бил в Германия, нали?

— И аз така мисля — рекох.

— Само лъжи — каза тя. — Добре, какво друго?

— Имате ли някакви негови снимки?

— Не пазя сувенири.

Попитах я за физическо описание. Картината, която нарисува — висок, едър, плешив — отговаряше на всичко, казано от Корвуц.

— Кафяви очи — добави тя. — Меки очи. Понякога носеше очила, понякога лещи.

— Може да ви прозвучи странно, но обличал ли се е някога в женски дрехи?

— Не и на улицата.

— Не сте изненадана от въпроса.

— В „Черния нос“ едно от момичетата — играеше Система — беше едро, четирийсет и четвърти или четирийсет и шести размер. От време на време Дейл се шегуваше.

— С размера й?

— Не, не, с дрехите. Обличаше ги, слагаше си перука, говореше с тънък глас. Много смешно.

— Майтапел се е.

— Какво, да не би да има някакви странности в тази насока?

Свих рамене.

— Да не би да е шантаво секс убийство? — попита тя.

— Трудно е да се каже какво е.

— Леле... май съм извадила късмет. Дейл винаги е бил добър с мене, но откъде да знам? Уморих се вече, Алекс. Много приказки.

Тя ме изпрати до вратата, наклони се към мене и ме целуна по бузата в облак от ванилия.

Благодарих й отново.

— Защо пък не? — рече тя. — Може би някой ден ще видя Калифорния.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Шефът получи ли това, за което беше платил? — попитах Майло.

— Ще ти кажа, след като говоря с него.

— Кога ще стане това?

— Когато дворецът ни призове.

Пет следобед, мрачно небе, тежък въздух в Лос Анджелис. Бяхме в едно кафене на „Санта Моника булевард“, прочуто с омлетите си с размер на капак на улична шахта. Кафе за мене, кафе и порция канелени бухтички за него. Преди два часа беше приключил късния си обяд в „Могоул“. Дрехите му ухаеха на интересна смес от кимион и следобедната му пурета.

Преди да си легна снощи, му оставих съобщение, преразказващо накратко какво бях научил в Ню Йорк. Не получих обратно обаждане, защото наблюдавал Тони Манкузи до изгрев-слънце.

Той потърка очи.

— Дейл е очистил Сафранови... добре, изкара си парите, дай да ти платя недоядената порция маруля за сто долара.

— Четирийсет — казах аз. — Маруля и миди.

— Ох, леле.

Върнах се на обяд. Той беше неоткриваем до четири следобед. Ходил пак при Гилбърт Шакоун на паркинга на „Престиж“ и успял да накара Шакоун да признае, че закъснял за работа, намерил веригата на мястото й, но катинарът липсвал, изтичал до една железария на „Канън“ и купил евтината версия, която бяхме видели.

— Мислиш ли, че има още нещо? — попитах аз.

— Някой да го е подкупил да остави отключено ли? Не смятам, предложи да мине на полиграф, повече се страхуваше да не загуби работата си, отколкото от обвинение в съучастничество.

— Както и да е станало, който и да е взел катинара, го е запазил.

— За спомен.

След като си тръгнал от Шакоун, участвал в конферентен разговор с властите в Тексас и с детективи от шестте града, в които Къз Джаксън твърдял, че е извършвал престъпления. Три задънени улици, една малко вероятна, две възможни.

Плюс Антоан Бевърли, голямата въпросителна.

Хората със смъртоносните инжекции в щата на самотната звезда очакваха развитие на положението. Офисът на шефа поиска от Майло напредък по Антоан, но нямаше никаква следа, по която да се тръгне, освен да се намерят приятелите от детинството на Антоан.

От двамата нямаше и помен.

— Цивилни коли от участъка в Холивуд обикалят около къщата на Уилсън Гуд през последните четирийсет и осем часа. Определено няма никого, а и в „Сейнт Ксавиер“ започват да се тревожат.

— Може да се е разболял сериозно и да е влязъл в болница.

— Проверихме и това. Нищо.

— Треньорът напуска игрището — рекох аз.

— Тъпа работа, а? Както казах, на глупака му трябваше само да сътрудничи. Да не вземе случаят с Антоан да се окаже някаква гадна детска история.

Мисълта за това ме умори. А можеше и да е от безсънието в подобната на килия хотелска стая, последвано от смазващ шестчасов полет.

Отпих голяма глътка кафе. Майло отвори едно пакетче подсладител, но не го използва.

— Гуд е бил връстник на Антоан. Смяташ ли, че петнайсетгодишно хлапе е способно на такова нещо?

— Те не са миелинирани.

— Не са какво?

— Миелин — казах аз. — Това е вещество, което покрива нервните клетки и играе роля в логическите разсъждения. Тийнейджърите го нямат в същото количество, колкото възрастните. Според някои това е основателна причина да не се екзекутират млади престъпници.

— На каква възраст става нормално?

— Различно при различните хора. При някои чак на средна възраст.

— За вредите от химията — рече той. — Само че тук не става дума за глупаво импулсивно убийство. Малолетните гангстерчета ги вършат непрекъснато. Ако Гуд е виновен за Антоан, имаме тийнейджър, достатъчно коварен да убие най-добрия си приятел, ловко да покрие всичко и да си живее като порядъчен гражданин. Носил е ковчега и си е изплакал малките очички.

— Да се възприемаш като морален човек и да живееш с такова зло, е страховито бреме, но хората го правят. Или пък Гуд е един от онези крайно функционални психопати, успял да избегне проблемите.

— А сега проблемите идват у тях — каза Майло — и той се разтреперва и изчезва.

— Или пък смъртта на Антоан не е била планирано престъпление. Няколко хлапета си играят и се случва нещо адски лошо. Гуд се паникьосва и скрива тялото на Антоан. Сега е ужасен.

— Хлапетата може да са били три. Другото приятелче на Антоан е наркоман и престъпник от кариерата. Може да е самонаказание.

— Гордън Бевърли каза, че Мезонет имал проблеми в семейството, бил свидетел на убийство на улицата. Може би няма възможностите на Гуд.

— Брадли се обрича на долен живот, Уилсън се сдобива с къща в хубав квартал. Може би тъкмо Гуд е хладнокръвният... по дяволите, може и да е имало умисъл. Семейство Гуд ни каза, че Антоан е продавал най-много абонаменти. Ами ако малките копелета са искали да му вземат печалбата, а той не се е давал?

— Обикновено при тези фирми децата предават формулярите и си получават парите по-късно.

— Добре, но надушвам, че между трите момчета се е случило нещо. Трябва да намеря господин Гуд и да започна да руша илюзиите му, но не мога да оставя Манкузи и Шонски. Като стана дума, Тони се е обадил вчера на Джийн Бароун, искал да разбере кога ще влезе в сила завещанието на мама.

— Какво му е казала?

— Каквото ѝ поръчах: машината на правосъдието е бавна. Нашият затворил, без да се сбогува. Може натрупаното напрежение да го накара да извърши някоя глупост. Като например да се срещне с онзи, на когото се преструва Дейл Брайт.

Той грабна една бухтичка, ухапа я здраво и посипа дъжд от трохи.

— Благодаря ти, че отиде дотам, Алекс. Вярваш ли на Корвуц, че не е поръчал Сафранови?

— Не е имал причина, сградата е щяла да бъде опразнена, със съгласието на Сафранови или без него.

— Тогава какъв е бил мотивът на Брайт?

— Забавно е да убиваш, когато можеш да го оформиш като алтруизъм. Соня Глушевич каза, че Брайт бил най-услужливият човек, когото е срещала.

— Мъжът — жена — рече той. — Вярваш ли го?

— Така мисля.

— Способен, но не иска много често — рече той. — Обаче не е гей.

— Този човек се изплъзва от класификациите.

Той довърши бухтичката и си взе още една.

— Лудува в рокли, добър е в гримирането. Няма сведения да е живял във Вашингтон, Мериленд или Вирджиния. Същата работа с военната служба в Германия.

— Каква изненада — казах аз.

— Преоткрий себе си. Забавлението на новото хилядолетие. Защо просто не се кандидатира и не ни спести главоболията.

— Политиката няма да свърши работа — рекох аз. — Той наистина обича да помага на хората.

Той се разсмя толкова силно, че трохите заподскачаха по корема му.

— Дейл и Тони може да са се запознали на някое травеститско събиране — казах аз. — Тони се оплаква от проблеми с парите, как майка му живее в хубава къща в Уестууд, докато той е принуден да се премести в някаква дупка, защото тя е спряла кранчето. Дейл решава да оправи работата. Може би Тони няма идея какво е направил, но след като научава подробностите — убиец в костюм — започва да подозира нещо.

— Кариерният каскет — рече Майло. — Спомена, че баща му е носил същия. Ако това е една от малките шеги на Дейл, как е разбрал за модните навици на Тони старши?

— Тони дрънка, а Дейл е добър слушател. Ако Тони знае, че в някаква степен е отговорен за това, че Дейл е заклал майка му, това обяснява емоциите, които видяхме.

— Повръща. Но не предава Дейл от страх да не бъде обвинен в съучастничество.

— Интересно е, че Дейл действа, без да се притеснява, че Тони ще го предаде. Разбира психиката на Тони.

— Или чака да му дойде времето.

— Тони да е в опасност? Допускам, че е възможно. Във всеки случай, ако наблюдението скоро не даде резултат, мисля да подхожда директно към него.

Той се зае с втората бухтичка.

— Наистина ли мислиш, че това е зъл алтруизъм и Дейл не взима пари за ударите си?

— Ако сме прави за убийствата в Охо Негро, той е убил сестра си и Вики Тран и е забогатял. Но ако парите са единствената причина да елиминира Лионора, можеше просто да си седи в гората и да я очисти с пушка. Вместо това облича костюм, показва се, краде кола и извършва нечувана жестокост. За мен това означава, че има психосексуален мотив. А това съвпада с казаното от Лионора на Мейвис Уембли за Дейл — скрита жестокост в детството.

— Измъчва животни и става доброволец в приют. Всичко с ирония, нали?

— Ирония и театър — казах аз. — Помисли си какво е необходимо за убийството на Кат Шонски: да открадне биеща на очи кола, да причака жертвата си, после да я отвлече, може би насила. След това да върне колата на място, където със сигурност ще бъде намерена, и да остави кървава следа на седалката. Оставя и шала, така че да бъде видян веднага, ако се разрови гробът на Кат.

— Този гроб определено е щял да бъде разровен — рече той. — Разрешението за басейна на сестрите току-що е излязло.

— Интересно дали Дейл е знаел?

Веждите му се извиха.

— Познат на сестрите... чудя се дали са се върнали от екскурзията.

Той махна на сервитьорката и ѝ връчи няколко банкноти.

— Това е прекалено много, лейтенант.

— Хващаш ме в момент на слабост, Мариса.

— Наистина, лейте...

Той сложи голямата си ръка върху нейните.

— Заведи децата на кино.

— Толкова сте мил.

Тя заситни да го целуне по бузата, като едва не пропусна.

— Случайни жестове на доброта — отбелязах аз.

— Така сме двамата с Дейл.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Той изсипа бележките в подноса с непрочетените записки и започна да търси в досието на Кат Шонски имената на сестрите, притежаващи имота с гроба.

— Сюзън Апъл и Барбара Бруно... да почнем по азбучен ред.

Толкова бързо натискаше бутоните, че сбърка и трябваше да почне отначало.

— Госпожо Апъл? Лейтенант Стърджис... аз... да, знам, че е тежко, госпожо, много съжалявам, че е вашият... не се налага да се разкопава повече, не се обаждам за... разбира се, госпожо Апъл, оценяваме го, но трябва да ви задам още един въпрос.

Той затвори и потърка лицето си.

— Не познава никого на име Брайт, Дейл, Ансел или нещо такова. Изобщо не познава никого, който би могъл да извърши нещо толкова ужасно, същото важи и за сестра ѝ, защото социалният им кръг бил един и същ.

— Много близки — казах аз.

— Притежават общ имот и не са се съдили. Може да са сиамски близнаци. Все едно, ще опитам Бруно... не, гласова поща, няма смисъл да оставям съобщение, Апъл ще я намери преди това. Благодаря за закуската, отивам да си купя „Ред бул“ и провизии и да се подготвя за чудесата на „Родни драйв“.

— Ти плати закуската.

— Имах предвид умствената стимулация.

— Искаш ли компания?

— Робин още ли е заета с проекта си?

— Ще вечеряме в седем, след това отново се захваща за работа.

— Поиграй си с кучето тогава... благодаря ти за предложението, Алекс, но пътуването до Ню Йорк за четирийсет и осем часа е предостатъчно. Освен това изобщо не съм забавна компания, когато съм в мозъчна смърт. И само не казвай, че вече си го виждал.

Вечерята беше агнешки котлети, салатата и бира. В девет вечерта Робин се беше върнала към дърворезбата, а аз се бях излегнал на дивана в кабинета си и четях вестник. Бланш се сви до мене, преструвайки се, че се интересува от събитията на деня. В десет и половина се събудих рязко, чувствайки сърбеж по цялото тяло, сякаш кожата ми беше отесняла. Бланш хъркаше блажено. Сложих я в леглото и отидох до ателието.

Робин седеше на пейката си, изрязваше и дълбаеше.

— О, не. Бедничкият.

— Какво?

— Заспал си и сега си бодър.

— Толкова ли е очевидно?

Тя остави длетото и докосна лицето ми.

— Коженият диван. Имаш следи от шевовете.

— Същински Шерлок Холмс си — казах аз.

— Искаш ли да дойда с тебе?

— Къде?

— Където ще ходиш.

— Нямам намерение да ходя никъде.

— Не? — рече тя. — Добре, тогава ще оставя работата и можем да играем скрабъл.

Покритият с фладер кленов гръб на мандолината на интернет бизнесмена лежеше на безупречно чистата пейка. На пода имаше малка купчинка стърготини.

— Не преча на гениите.

— Почти — каза тя. — Какво смяташ да правиш?

— Може да се присъединя към Майло. Той следи Тони Манкузи, може да го привика на разпит.

Тя се усмихна.

— Сега вече съм сигурна, че си ти, а не някой извънземен клонинг. Целуни ме и изчезвай.

Обадих се от улицата.

— Миелинът ти ще залинее — рече той.

— И без друго имам прекалено.

- Олицетворение на зрелостта.
- Не по мое желание.

Беше взел един очукан кафяв шевролет „Камаро“ от полицейския паркинг, паркиран на десетина метра северно от сградата на Тони Манкузи, обърнат по такъв начин, че светлината от улицата да осветява задната му част, а не шофьорското място.

Той ме видя и отключи колата.

Вътре миришеше на пот, тютюн и свинско. Три кутии от ребърца, оглозгани до кокал, деляха задната седалка с купичка от пържен ориз, няколко малки пластмасови чашки, в които е имало кисело-сладък сос, омазнени салфетки, използвани влажни кърпички и чифт счупени клечки за хранене. Три кутийки „Ред бул“ бяха смачкани до дискове. В скута на Майло имаше термос с дизайн на карета.

Лицето и тялото му се сливаха в обща тъмна маса. Когато очите ми привикнаха, видях, че се е преоблякъл в черни велурени панталони, найлонов кобур през рамото с деветмилиметровия му пистолет и нови на вид гуменки.

— Изтупал си се.

Той извади слушалките на айпода от ушите си и го спря.

— Каза ли нещо?

— Само здрасти.

— Бих ти предложил кльопачка, ама на.

— Ял съм.

— Поредната салата в горната граница на доходите ли?

— Готвихме си сами.

— Човек от народа.

— Какво слушаш?

— Противно на стереотипа, не е Джуди, Бет, Лайза или Барбара.

Познай.

— Джаз.

— Бетовен. „Ероика“.

— Колко си изискан — казах аз.

— Айподът е на Рик. Взех го погрешка.

Седяхме един час. Обади се холивудският патрул. От Уилсън Гуд нямаше и следа.

В един и половина през нощта досадата от следенето стана нетърпима. Реших, че ще му посветя още един час, след това ще се прибера да си легна и да си оправя часовите зони.

— Ще дремна, докато си тук — каза Майло. — Ощипи ме, ако стане нещо.

Той издърпа седалката си назад докрай и положи глава на облегалката. Двайсет минути по-късно се събуди с ужасяващ гърлен звук и облещени очи.

— Колко е часът?

— Два без десет.

— Искаш ли да дремнеш и ти?

— Не, мерси.

— Искаш ли да си ходиш?

— Може би след малко.

— Досадно е, нали ти казах — рече той. — Лека нощ.

— Сигурно е хубаво да си прав понякога — казах аз. — Ударението е на „поякога“.

— Олеле, липсата на сън изважда на показ лошите черти... — Нещо вляво го накара да се обърне рязко.

Проследих погледа му, но не видях нищо. След това входната врата на сградата на Тони Манкузи се отвори. Майло сякаш го беше надушил.

Някакъв човек излезе на улицата. Прегърбен, шишков, с провлачена походка.

Тони Манкузи тръгна на юг към тойотата си, качи се и подкара към „Сънсет булевард“.

Майло свали шофьорския прозорец и го проследи с поглед. По-голямата част от гледката ми беше закрыта от паркираните коли, но успях да видя двете точки на стоповете му двајсетина метра по-нататък.

Манкузи измина една пресечка и не спря на стоп.

— Първо нарушение — рече Майло, включвайки двигателя. — Да се надяваме, че ще има и други.

Тойотата се отправи на запад по „Сънсет“, подмина Западния педиатричен медицински център и продължи през болничния комплекс. В този час булевардът беше пуст до Вайн, където нощният пейзаж беше изпъстрен със скитници, наркомани и общи работници, чакащи автобуса.

Липсата на движение принуждаваше Майло да се държи на разстояние от тойотата, но пък по този начин стоповете на Манкузи се превърнаха в пътеводни светлини. Емблемата на голям магазин за офис материали освети петно от червен сос в крайчеца на устата му. Като добавим черната коса и сивата кожа, имаме готов Дракула с предпочитания към трансмазнини.

На Хайленд Манкузи попадна на червен светофар, даде неправилно на заден и навлезе в лентата за ляв завой.

— Тони, Тони — промърмори Майло и запази разстоянието от половин пресечка.

Зелената светлина проблесна, Манкузи зави и сви в един тъмен паркинг от източната страна на авенюто. Стоповете изгаснаха, когато спря до една сергия за хранене със спуснати щори.

Майло загаси фаровете на камарото и започнахме да го наблюдаваме от другата страна на Хайленд.

Голям изрисуван постер на покрива на сергията изобразяваше весело прасе със сомбреро и шарено наметало. „Такос при Гордито“.

Манкузи остана в колата си. Минута и половина по-късно от сенките се появиха три жени.

Големи прически, микроскопични поли, високи токчета, чантички на верижки.

С полюляващи се бедра и плавна походка те се приближиха до отворения шофьорски прозорец на Манкузи.

Приглушен разговор, отметнати със смях назад глави.

Две от жените си тръгнаха. Онази, която остана, беше с тупирана платиненоруса коса, голям бюст и кльоцави крака. Червено потниче разкриваше плосък корем над миниатюрна яркорозова пола — не, по-скоро шорти.

Блондинката се понесе към седалката до шофьора, оправи си косата, подръпна потничето си и се настани в тойотата.

— Явно Тони не е гей — казах аз.

Майло се усмихна.

Манкузи подкара по-бързо по Хайленд на юг към Шеста улица, зави наляво и профуча покрай Хенкок парк, през Уиндзър скуеър с неговите стари дървета, широки морави и забележителни сгради.

Един внезапен завой го изведе на север на „Ардън булевард“, по който измина една пресечка, спря и паркира пред една мини тара.

Тиха, тъмна улица. Широк изглед и един процеп, където едно улично дърво беше поддало.

Стоповете на тойотата продължаваха да светят. Десет секунди по-късно тя потегли, измина още една пресечка на север и паркира отново, този път пред един джорджиански шедьовър, почти закрит от три огромни хималайски кедъра.

Също толкова голям чинар на алеята закриваше колата.

Светлините изгаснаха.

Тойотата остана на място десет минути, след което потегли отново и се върна до „Такосите“ на Гордито.

Манкузи се приближи до бордюра, за да слезе блондинката. Тя се заигра с колана на шортите си, наведе се навътре и каза нещо през шофьорския прозорец. Извади цигара и я запали, докато тойотата се отдалечаваше.

Майло притича през улицата и извади значката си. Блондинката се плесна по бедрото. Майло каза нещо. Блондинката се разсмя по същия начин, както когато приближаваше Манкузи. Майло посочи цигарата ѝ. Тя я загаси. Той я стъпка и взе чантичката ѝ.

Като я държеше за лакътя, той я поведе през Хайленд направо към камарото.

Лицето му беше безизразно. Нейните очи бяха широко отворени от любопитство.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Майло извади бръснач със стоманена дръжка от чантичката на проститутката.

— Ръцете на колата.

— Това е за самозащита, сър.

Дрезгав глас.

— На колата.

Прибра ножа в джоба си, пъкна чантата в багажника, сложи проститутката на задната седалка и се намести до нея.

— Твой ред е да караш, партньоре.

Седнах зад волана.

— Обичам компания — рече проститутката.

Седнала до Майло, тя изглеждаше дребна и крехка. Към края на трийсетте, твърда и рошава коса, платиненоруса в корените, медноруса по върховете. Лице с остри черти, изпъстрено от пъпки, блестеше под кора от бронзов грим. Жив нос, плътни устни, лъщящо деколте, големи халки на ушите.

Кобалтови очи под твърди мигли, дълги повече от сантиметър, се бореха да не шават.

Под всичко това — мускулест врат. Ясно очертана адамова ябълка.

Тя видя, че гледам прекалено едрите ѝ ръце, и побърза да ги скрие.

— Това е Таша ла Бел — каза Майло.

— Здравей, Таша.

— Много ми е приятно, сър.

— Да вървим — рече Майло.

— Къде отиваме? — попита Таша.

— Никъде конкретно.

— След няколко часа отваря Дисниленд.

— А в Дисниленд за възрастни не искаш ли? — попита Майло.

Отговор не последва.

Излязох на Хайленд и уцелих една дупка, от която колата се раздрънча.

— Ох — рече Таша. — Такава малка кола за толкова големи мъже.

Като подминах „Сънсет“ и „Холивуд булевард“, се отправих на изток по „Франклин“, минах покрай тъмни жилищни сгради и стари дървета. По улиците нямаше хора. Самотно куче ровеше край един жив плет.

— Какво съм направила, къде ме карате? — попита Таша.

— Обичаме компания — отвърна Майло. — Като ти проверим отпечатъците, какво име ще излезе?

— Отпечатъци ли? Нищо не съм направила. — Напрежението повиши гласа ѝ с няколко тона.

— Името ти за протокола?

— Какъв протокол?

Оттенък на агресия понижи тембъра. Вече чувах носовия изговор на гамен, притиснат в ъгъла и готов да се бие или да бяга.

— На нашето разследване. Освен това разполагаме и с малкото ти джобно ножче.

— Това е антика, сър. Купих си го от eBay.

— Какво е рожденото ти име?

Подсмърчане.

— Аз съм си аз.

— Няма съмнение — рече Майло. — Дай да не го правим на по-голям въпрос, отколкото е необходимо.

— Не разбирате, сър.

— Разбирам. Миналото си е минало — каза Майло. — Нали така?

Приглушено „да, сър“.

— Но понякога историята е от значение.

— Какво съм направила, защо ме качихте в тая кола?

— Освен ножа забелязана си да участваш в склоняване към проституция и проституиране. Само че можеш да се озовеш обратно при Гордите след петнайсет минути, вместо в ареста. Ти решаващ.

— Какво разследвате, сър?

Майло щракна с химикалката.

— Първо рожденото ти име. Не някой от прякорите, които използваш, когато те пипнат.

— Сър, не са ме арестували от... трийсет и... осем... седем дни. Освен това беше в Бърбенк. А и беше само за кражба от магазин. А и обвиненията отпаднаха.

— Срещу кого бяха обвиненията?

Пауза.

— Мери Елън Смитфилд.

— Също като шунката — каза Майло.

— А?

— Какво пише на кръщелното ти, Таша?

— Нали няма да ме арестувате?

— От тебе зависи.

Дълга въздишка. Почти прошепна:

— Робърт Гилалой.

Чух химикалката на Майло да дращи.

— На колко години си, Таша?

— На двавет и две.

Майло се изкашля.

— На двавет и девет, сър. — Смях с придихание. — Това е последната ми оферта.

— Адрес?

— „Кенмор авеню“, но е временно.

— Докога?

— Докато си купя имение в Бел Еър.

— Откога си в Ел Ей?

— Родена съм в Калифорния, сър.

— Къде?

— Във Фонтана. Родителите ми работеха в птицефабриката. — Кикот. — Не се шегувам. Писна ми от перушината и вонята.

— Кога?

— Преди около тринайсет години, сър.

Представих си объркания тийнейджър, който си проправя път от окръг Сан Бернардино към Холивуд.

— Телефон? — попита Майло.

— В момента го сменям.

— Предплатени карти ли използваш?

Без отговор.

— Как те откриват, Таша?

— Приятелите знаят къде да ме намерят.

— Приятели като Тони Манкузи?

Мълчание.

— Разкажи ни за Тони, Таша.

— Ама това за Тони Неиталианеца ли е?

— Какво искаш да кажеш?

— Не прилича на италианец. По-скоро на пудинг... онова с яйцата... тапиока.

— Редовен клиент ли е, Таша?

— Да не искате да кажете, че Тони е лош?

В гласа се появи ново вибрато. Отново стана момичешки и изплашен.

— Това изненадва ли те?

— Никога не е бил лош с мене.

— Но?

— Нищо — рече Таша.

— Колко често се виждате?

— Няма график — каза Таша. — Не е редовен... нередовен е.

— Тони сменя ли ви?

— Не, харесва мене или въобще не излиза. Трябва да си с парите напред, миличък.

— А Тони е скъсан?

— Така казва.

— Много ли се оплаква?

— Не се ли оплакват мъжете непрекъснато, сър? Жената, простатата, времето. — Смях. — „Доджърс“^[1]. А при Тони и дискът му.

— Кое?

— Гръбначният диск. Тук боли, там боли. Вижте ме какво бебе съм. Ама масажи не правя, той френски маникюр е чуплив.

— Както се оправяш с това вайкане — рече Майло, — можеш да си намериш и съпруг.

— Вие сте готин и забавен човек, сър. Вие от какво се оплаквате?

— От лошите, които се измъкват — каза Майло. — Къде се запознахте с Тони? Само не ми казвай „тука някъде“.

— Тук някъде. Хи-хи... добре де, добре, не ме гледайте така страшно, запознахме се на един купон. На едно уанабу парти нагоре из хълмовете.

— Какво е уанабу?

— Господин, който се преструва, че се преструва.

— Че е момиче — рече Майло. — За разлика от твоите приятелки при Гордито.

— Моите приятелки са си момичета, независимо какво казват властите. Приятелките ми са жени в мозъка си, което е най-важното.

— Уанабута...

— Уанабутата дори не се и опитват. При тях всичко е грозно. Грозни перуки, грозни рокли, грозни, грозни избръснати задници, квадратни обувки. Няма я сърцевината. Деликатността. За уанабутата всичко е карнавал, после пак костюм и вратовръзка за понеделник.

— Маскарад — рече Майло.

— Даже и това не е, сър. Дори не се опитват.

— Къде из хълмовете беше този купон?

— Някъде близо до надписа на Холивуд.

— Над Бийчуд ли?

— Не познавам улиците. Отдавна беше.

— Колко отдавна?

— Шест месеца може би — отвърна Таша. — Може да са и пет. Говорих с Тони, но си тръгнах с един адвокат. Вижте, това беше една къща, навътре в Окснард, близо до водата, докато стигнем до нея, пътувахме ли, пътувахме, а въздухът беше солен. Няма да ви кажа името му, каквото и да ми направите, защото беше сладур. Сладък, стар и самотен, жена му беше в болницата. На сутринта направи гофрети с банани и гледах как слънцето изгрява над водата.

— И той ли беше уанабу?

— Не, беше си нормален.

— И нормални ли имаше на купона?

— Момичета, уанабута, нормални. — Кикот. — Може би кенгура.

— Тони какъв беше?

— Нормален. Взех го за градинар или водопроводчик, нещо такова. Все едно е дошъл да оправи клозета.

— С униформа ли беше?

— Мърляв — каза Таша, сякаш това беше престъпление. — Смачкани панталони и блуза с надпис „Алоха“. Много евтино.

— Ти как се озова на купона?

— Едно момиче ме покани. Джърмания, само това име знам. Голяма работа, ама бяла, прибра се у дома преди няколко месеца. Разправяше, че баща ѝ имал две жени в Юга, с мащехата се разбирали много добре, но собствената ѝ май...

— Колко души имаше на купона?

— Трийсет? Петдесет? Имаше хора из цялата къща. Момичетата изглеждаха жестоко, уанабутата бяха като бабички, нормалните се опитваха да решат какво да правят.

— На кого беше къщата?

— Така и не разбрах.

— Как се хвана с Тони?

— Беше тъжен.

— И?...

— Всички купонясваха, а той седеше и се оплакваше на едно уанабу. Уанабуто го слуша известно време, след това си тръгна и остави Тони самичък. Изглеждаше ми тъжен, а аз съм си грижовна, така че седнах при горкия човечец. Започна да ми се оплаква, станахме да се разходим. Тръгнахме нагоре по улицата, но чухме койоти, аз се уплаших и се върнахме.

— Нямате ли койоти във Фонтана? — попита Майло.

— Много койоти имаме, затова се уплаших, сър. Виждала съм какво правят с кокошките.

— Тони се оплакваше за...

— Както ви казах, сър. За кинти. Живеел на готино място, след това гръбначният му диск прецакал работата, майка му не му помагала повече, наричала го нехранимайко.

— Разказал е всичко това на другото уанабу, така ли?

— Чух думата „пари“, преди да седна. Тази дума винаги ме кара да наостря уши. Докато се разхождахме, започна да ми разправя колко лошо се отнасяла майка му с него. Каза, че му спряла кранчето, бил единствено дете, защо ѝ трябвало да го прави.

— Ядосан ли беше?

— По-скоро тъжен. Даже депресиран. Казах му да вземе прозак или нещо такова. Не ми отговори.

— Когато той се оплакваше на уанабуто, уанабуто слушаше ли го?

— Май да... да, гледаше Тони право в очите и кимаше, все едно даваше да разбере, че го чува. След това изведнъж стана, сякаш не искаше да слуша повече.

— Омръзна ли му?

— Не, не, по-скоро... все едно беше много тъжно.

— Опиши уанабуто.

— По-висок от Тони, но не колкото вас, сър.

— Едър ли беше?

— Трудно е да се каже, с тези дрехи. За туид ви говоря, а беше топло. Също като... като някоя баба от филмите, от ония, студентите бели кучки. Чорапогащник с ръб по средата.

— Колко стара?

— Опитваше се да се изкара по-стар, с целия тоя грим, сивата перука. Може да беше на трийсет, може и на петдесет. Много от тях го правят, номерът „ела при баба“. Търсят комфорт, нали разбирате? Ако баба, която не си бръсне краката и в лицето прилича на тоалетна чиния, може да ви осигури комфорт... къде сме, никога не съм стигала толкова далече.

Бяхме се отдалечили на три километра на изток от нейното място.

Когато приближихме „Родни“, Майло каза:

— Защо не завиеш, партньоре?

Минах покрай сградата на Тони Манкузи. Майло наблюдаваше лицето на Таша. Тя изглеждаше заспала.

Като завих наляво по „Сънсет“, рекох:

— Интересна работа, Таша. Тони се оплаква от майка си на някакъв тип, който се опитва да прилича на майка.

— Ей — рече Таша, — не се бях замисляла за това.

— Как се казва онзи? — попита Майло.

— Ако знаех, щях да ви кажа, сър, честна дума.

— Едър, между трийсет и петдесет. Дай ми повече подробности.

— Грозен, сър. Подпухнало лице, червен лъщящ нос, все едно е пил цял ден и цяла нощ... ъъ... очила. Розови пластмасови очила. С кристали. Женски очила... а, да, и лак за нокти естествено.

— Цвят на очите?

— Не знам, сър. Толкова време мина, че помня само колко бе грозен. Беше се постарал, разбирате ли? Сива перука като парцал, костюм от туид, развлечен и тежък... със зелен кадифен шев. — Издаде звук като че ли щеше да повърне. — Обувки, с които можете да стъпите в кал и никой да не забележи. Все едно шалът можеше да помогне...

— Носел е шал, така ли? — попита Майло.

— Единственото хубаво нещо в този ансамбъл — рече Таша. — Пурпурен, разкошен. Луи Вюитон. На свинче — звънче.

Докато карах през Източен Холивуд към Силвър лейк и Екоу парк, Майло я притискаше за още подробности за душеприказчика на Тони Манкузи, но не изкопчи нищо. Светлините на центъра се показаха пред нас.

Таша се прозя.

— Ето снимка на един човек, когото познаваме — рече Майло.

— Космат тип — каза Таша.

— Може ли той да е уанабуто?

— Подстрижете го и ще ви кажа.

— Опитай се да го разгледаш през косата.

— Съжалявам, сър, не искам да ви лъжа. Твърде много коса.

— Имаше ли усещането, че Тони и Туида се познават от преди купона?

— Туида, ха, да, така трябва да му викаме. Никога преди това не съм виждала нито него, нито Тони, а него и след това. Не съм ходила и на други купони там. Защото сладкият ми стар адвокат ми каза да не го правя. Искаше ме само за себе си, когато идваше в града. И го подплатяваше с пари. Все още го прави.

— Но още намираш време за Тони.

— Много свободно време не е на хубаво, сър. Нищо не е без пари.

— Какво обича Тони?

— Да съжалява.

— Себе си ли?

— И себе си, но имах предвид, че се извинява.

— За какво?

— За всичко — отговори Таша. — Губи ми времето. Идва да си получи каквото иска, а след това изпада в депресия, начумерва се, казва, че не трябвало да го прави, че изобщо не бил такъв.

— Не си признава, че е гей?

— В главата си Тони въобще не е гей. Ако му кажеш, че е такъв, се нервира. Мисли си, че ме харесва, щото съм момиче, той харесва само момичета. Много са като него. Искат хем да го изядат, хем да им остане. — Смях.

— Колко често се виждате?

— Обикновено беше веднъж месечно, сър. После спря. Тази вечер беше за пръв път от... три месеца може би? Може ли да се връщам? Моля ви. Не познавам тази част на града, не обичам да ходя на места, които не знам.

— Разбира се — каза Майло.

Намерих една пресечка и направих обратен завой.

— Благодаря ви, сър. Ще ми върнете ли малкия помощник?

— Не прекалявай — рече Майло. — Значи Тони е противоречив.

— Както искате го наричайте, сър. Преди да получат каквото искат, всички са гладни. След това — раз-прас, всичко свършва и все едно някаква светлина ги осветява отвътре и те виждат нещо, което не им харесва. С ония, на които им е за пръв път, никога не знаеш как ще реагират на светлината. Затова ми трябва моят помощник.

— Ето докъде водят преструвките — каза Майло.

— Ами това е Дисниленд за възрастни. Тони наистина ли е лош?

— Още не знаем.

— Уанабуто ли е лошият? Толкова ме разпитвахте за него.

— Просто събираме информация, Таша.

— Убит ли е някой? На улицата съм и трябва да знам, сър.

— Майката на Тони.

— О, не! Забелязах, че Тони е малко изнервен тая вечер. Но нищо не каза.

— В какъв смисъл изнервен?

— Оглеждаше се, сякаш наоколо е пълно с врагове. Първо паркира на едно хубаво място, после изведнъж го хвана параноята, че може да се вижда, паркира другаде, но пак си беше изнервен. Може ли той да го е направил? На майка си?

— Ти как мислиш?

— Ми... нямам думи, сър.

— Майка му е убита, а той изобщо не го споменава — отбеляза Майло.

— Нищичко — рече Таша. — Изнервен, както ви казах, но всичко друго си беше наред.

— Тоест?

— Раз-прас, после мълчание. После почват извиненията.

[1] Dodgers — бейзболен отбор от Бруклин. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато стигнахме на две пресечки от Гордито, Таша каза:

— Оставете ме тук, сър.

Майло ѝ върна чантичката и се загледахме след нея как се отдалечава по Хайленд. Друг травестит, мотаещ се около един уличен телефон, ѝ помахаша. Таша му отвърна с едва забележимо кимване и продължи.

— Уанабу — казах аз, карайки нататък. — Явно съм го пропуснал.

— Нищо не си пропуснал — отвърна Майло. — Тя си го измисли. На колко от разказа ѝ вярваш?

— Ако е искала да излъже, нямаше нужда да си измисля тези работи.

— Туид — рече той. — Просто един услужлив човек.

— Ако Корвуц ми е казал истината, той се е видял два пъти с Брайт и Брайт по собствено желание е извършил двойно убийство, без някой да го моли. Добрият принц, който обича да оправя кусурите на хората.

— Тони е слаб. Трябва да измислим как да го притиснем. Как да го накарам да дойде в участъка?

— Ела е събирала визитки на разни майстори. Кажу ми, че си свързал убийството ѝ с банда строителни измамници, които дебнат възрастни хора, покажи ми няколко снимки. В един момент можеш даже да му покажеш снимката от шофьорската книжка на Брайт, спомени името му и виж как ще реагира.

— Нестандартно... добре, дай да направим една планьорка в девет... нека да е девет и половина. След като уточним сценария, ще се обадя на Тони и ще го помоля да се отбие в участъка. Човекът никога не излиза преди три следобед, ако сме готови до обяд, ще го пипнем.

В девет и петнайсет на следващата сутрин пиех силно кафе в офиса на Майло, докато той ровеше в нова купчина бележки със съобщения.

Наблюдаващият офицер не можеше да открие Брадли Мезонет и „задействаше разследване“.

От Уилсън Гуд все още нямаше следа и в гимназията „Сейнт Ксавиер“ бяха „изключително притеснени“. Помощник-треньорът на Гуд, мъж на име Пат Кроухън, беше опитал да се свърже с Андреа Гуд на служебния ѝ телефон в едно дизайн студио. Госпожа Гуд напуснала внезапно преди четири дни.

— Мъжленцето и женичката са го ударили на бягство — рече Майло.

— Имат куче — казах аз. — Ако са заминали за дълго, трябва да са го взели със себе си. Ако са се скрили някъде само временно, докато обмислят вариантите, може да са го оставили в някой приют. Искаш ли да го потърся?

— Да, да... проклет случай, шестнайсет години... има две съобщения от Гордън Бевърли, само проверявал... от офиса на шефа искат среща след три дни по всички висящи въпроси.

Той извади една пура.

— Дай да поговорим за Тони.

Телефонът иззвъня.

— Какво? Зает съм... кой? Имат ли уговорена среща... добре, добре, няма значение, доведи ги... какво? Хубаво. Аз ще сляза.

Той се изстреля от стола си, тръгна решително към вратата и я отвори със замах.

— Не мърдай оттука.

Пет минути по-късно все още го нямаше. Използвах времето да потърся кучешки приюти в района на Холивуд, намерих осем. Като се представях за ветеринар на име „д-р Дихтър“, тръгнах по списъка, разпитвайки за състоянието на мой пациент, „Инди Гуд“, дакел акробат.

На четвъртия опит, „Критърланд пет хотел“, една приятна жена каза:

— О, той е добре. Анди притеснява ли се от нещо?

— Обади се в кабинета ми да провери ваксинациите. — Каквото и да означаваше това.

— Аха. Ами Инди е палав както винаги и не се спогажда с останалите. Анди каза ли кога смята да го вземе?

— Не и на мене. Без краен срок ли го е оставила?

— О, не се притеснявайте за това, докторе, всичко ще е наред. Имате ли представа как е съпругът ѝ?

— Проблеми ли има?

— Затова настани Инди при нас. За да се грижи за господин Гуд, някакъв тежък грип. А нали го знаете Инди какъв е.

— Палав — рекох аз.

— Непрекъснато иска внимание.

— Предполагам, че са на почивка. Сега като се замисля, Анди не звучеше спокойно. Както и да е, Инди явно е в добри ръце.

— Чудесно. Анди е толкова мила. Не познавам съпруга ѝ, но е голям късметлия, че е с нея.

Тъкмо затварях, когато един полицаи почука на отворената врата.

— Лейтенантът е в пета, каза да отидете при него.

Отидох в стаята за разпит. Майло беше преместил масата и седеше срещу две жени.

— Дами, това е доктор Делауер, нашият консултант психолог. Докторе, госпожа Апъл и госпожа Бруно.

Едната брюнетка, другата блондинка. Нервни усмивки и от двете.

И двете бяха над четирийсетте и носеха кашмирени блузи, поръчкови джинси, големи диамантени пръстени, гривни и обици. Всички бижута бяха с чисти бели диаманти.

Брюнетката подръпна лилавата си блуза. Имаше чисто овално лице, стройно тяло, сини очи, тъмна коса с момчешка прическа.

Светлокосата ѝ спътничка беше по-закръглена, малко по-млада, с изрисувани вежди и пронизателни кафяви очи. Оранжева блуза, изрусени кичури. Тя първа протегна ръка.

— Барб Бруно.

— Сюзън Апъл — каза брюнетката, няколко децибела по-тихо.

— Ние сме сестри.

— Сюзън и Барб са собственички на имота, в който Кат Шонски... — започна Майло.

— Катастрофа — рече Барб Бруно. — Обадиха ни се на кораба. Още сме травмирани.

— Имахме намерение да направим олимпийски басейн за двете семейства — каза Сюзън Апъл. — Като си помисля само...

— Не че сме си променили плановете, не можем да допуснем нещо толкова отвратително да ни провали живота. Винаги сме държали на семействата си, родителите ни възпитаха по този начин. Някой от вас помни ли пазара на ранчото Съркъл Еф в Brentud? Беше на баща ни, Рубен Флайшър.

— Аха. — Никога не бях чувал за това място.

Сюзън Апъл посегна зад ухото си и завъртя кичур къса черна коса. Един поглед от по-малката ѝ сестра накара ръката ѝ да падне и си представих недоволния детски глас.

„Престани да се чоплиш.“

— Още не сме убедени дали постъпихме правилно, като дойдохме — каза Барб Бруно. — Обадихте се на Сюзън, тя ми се обади и двете решихме, че най-вероятно няма нищо. След това размислихме... аз размислих, обадих се на Сюзън и го обсъдихме още веднъж. Стигнахме до извода, че, без значение от случилото се, наш дълг е да ви се обадим.

— Наистина сме ви благодарни — каза Майло. — Сега, ако можете да ни кажете...

— Което не означава, че съпрузите ни са доволни, напротив — рече Сюзън Апъл, усуквайки отново косата си, като избягваше погледа на сестра си.

— И двамата са адвокати, имат собствени кантори — каза Барб Бруно.

— Корпоративно право — рече Сюзън Апъл. — И Хол, и Майк ще ви кажат, че нямат опит с криминалното право, но искат да са сигурни, че сме защитени.

— Номер едно са — каза Барб.

От велурената ѝ плетена чанта изникна лист хартия, сгънат на две.

Майло го прочете и остави на масата.

— Искате гаранция за конфиденциалност.

— Мисля, че не искаме много, особено като се има предвид, че дойдохме доброволно — рече Барб.

— Дори не сме сигурни дали знаем нещо полезно — каза Сюзън.
— Честно казано, надяваме се да не знаем. Просто за всеки случай.

— Може да сме в опасност — добави Барб. — Ако все пак сме се натъкнали на нещо.

— Да познаваме извършителя — рече Сю — и да го издадем.

— Дами — каза Майло, — подобно гражданско съзнание е изключително важно. Но дори и да подпиша този документ, ще е безполезно, защото нямам правото да давам...

— Кой има тогава? — попита Барб.

— Наистина не знам, госпожо. Никога не се е налагало.

— О, я стига. Непрекъснато го гледам. „Закон и ред“, „Среща с Джордан“.

— Понякога — каза Майло — при федерални случаи се осигурява конфи...

— Видя ли? — Барб се обърна рязко и потупа сестра си по коляното. — Същото каза и Майк.

— Въпреки това Хол смята, че може да се приложи и за нефедерален случай — рече Сюзън.

Барб извъртя очи.

— Дами — рече Майло, — обещавам, че ще направя всичко възможно да осигуря абсолютната ви сигурност. Имената ви няма да фигурират в никакви официални документи, освен ако няма процес и адвокатите на защитата не поискат...

— Точно това каза Майк.

— Хол не отрича, че...

— Дами, ако се стигне дотам — а това е едно голямо „ако“, — заподозреният ще бъде в ареста.

— Ами ако излезе под гаранция? — попита Сюзън.

— За разлика от телевизионните сериали, убийците не излизат под гаранция, госпожо.

— Убийци — рече Барб Бруно. — Не е за вярване, че се случи с нашия имот, толкова е... унижително... значи няма да подпишете, лейтенант, така ли?

— Мога да подпиша, но така ще ви заблудя, госпожо. А ако имате съществена информация, наистина трябва да ми кажете.

Мълчание.

— Дами, много добре знаете, че това е ваше задължение.

— Изглежда, сякаш ни наказват, че изпълняваме гражданския си дълг — каза Барб. — Ако не бяхме дошли сами, нямаше да сме в това положение.

— Това важи за всички герои — отвърна Майло.

Барб се изчерви. Цветът плъзна и по лицето на Сюзън сякаш чрез някаква сестринска осмоза.

— Не се опитваме да бъдем герои, но... — започна Сюзън.

— В известен смисъл предполагам, че сме — довърши Барб.

Майло сгъна листа и го прибра в джоба на самото си.

— Моля ви. Кажете ми защо сте тук.

Сега беше ред на Барб да се заиграе с косата си. Сюзън я наблюдаваше прехласнато.

Двете сестри се спогледаха.

— Ако не можете да го подпишете — каза Барб, — какво ще кажете за следното: след като цялата тази бъркотия приключи, ще си построим басейна. Това е очевидно според фън шуй — пречистващата сила на водата. Градските правила са станали абсолютно ненормални, комисията по кадастъра ни прави на луди, понеже не могат да схванат идеята за обща собственост и споделена отговорност. Искат да наложат смехотворни ограничения на размера и дълбочината, искат и смехотворни огради наоколо, въпреки че всичките ни деца са отлични плувци, а и цялата идея е да направим басейн с олимпийски размери. Което няма да навреди на квартала, защото имаме фантастични озеленителни планове, а оградата ни е взета направо от една дзен градина в Ниигата, Япония.

— Където отглеждат японските шарани — казах аз.

Тя грейна.

— Да, точно така. Имаме фантастично езеро, направо за изложба.

— Дъщеря ми е в отбора по плуване на училище „Арчър“ — каза Сюзън — и има нужда от пълната дължина, за да тренира.

— Всички отдавна са надраснали възрастта, в която може да става дума за удавяне — добави Барб. — Съгласни сме даже с изискването парцелът да е неделим, макар да не смятаме, че е необходимо. Само че бихме искали да окажете някакво влияние и да улесните процеса.

— С комисията по кадастъра ли? — рече Майло.

— Една служба общува с друга — отвърна Сюзън. — Така казва Хол.

Барб добави:

— Нека някой шеф от вашия отдел или още по-добре от пожарната, защото и те правят проблеми... нека някой да се обади на шефа на архитектурния отдел и да оправи нещата. Това е най-малкото, което можете да направите.

— Това е възможно — каза Майло.

— Така ли? — попита Сюзън.

Сестра ѝ и хвърли бърз поглед.

— Разбира се, че е. Стига да искат.

— Лично ще говоря с шефа на полицията — каза Майло. — След малко имаме среща.

— Фантастично — каза Барб, премествайки тяло по-близо до него.

— Продължавайте моля — рече Майло.

— Добре — каза Барб. — Когато се обадохте на Сю и я питахте за този Брайт, тя ви каза, че не го познава. Защото наистина не го познава. И двете не го познаваме. След това обаче се разговорихме и си дадохме сметка, че имаше една случка, която ни се стори малко зловеща.

Тя протегна ръка към Сюзън. Сюзън каза:

— Имаше един човек, който се опитваше да накара съпрузите ни да инвестират при него. Заведе ни на вечеря в „Кът“ — това е новият ресторант на Волфганг в Бевърли Уилшър. Похарчи много за вино, всичко беше тип-топ.

— „Фор Сийзънс“ в Бевърли Уилшър — каза Барб. — Сега имаме два „Фор Сийзънс“, на километър и половина един от друг, сигурно е много объркващо за туристите.

— Този човек наистина беше много усърден в опитите си — продължи Сюзън. — Дойде вкъщи. У нас, защото Барб прави нова кухня и тя, Майк и Лейси се хранеха у дома. Съпрузите ни все още обмисляха предложението му, така че го поканихме, когато организирахме коктейла.

— В помощ на музея за съвременно изкуство в Лос Анджелис — добави Барб. — Двете със сестра ми планирахме цялото събитие. На поляната имаше тента и оркестър, хората се забавляваха.

— Всичко беше приготвено в моята кухня — каза Сюзън. — Разместихме мебелите и хората можеха да се качат на втория етаж и да се порадват на гледката от дневната.

— Много хубаво парти — продължи Барб. — Говореха за него седмици наред. Единственият неприятен момент беше той. Каза нещо и на двете ни, а най-странното е, че не го бяхме разбрали, докато не го обсъдихме вчера.

— Значи очевидно не е била случайна реплика — каза Сюзън.

— Очевидно — повтори Майло.

Барб каза:

— Първо попита за имота, изглеждаше истински заинтригуван. Много хора се интересуват, защото къде днес ще намерите незастроена земя наред Бел Еър? И никой не може да разбере как Сю и аз си я поделяме така безпроблемно. Така че само това не би направило впечатление. После обаче, след като научи подробностите...

— За басейна — намеси се Сюзън. — Въпреки че вече му бях казала, той е провел същия разговор и с Барб...

— Играеше ни номера, все едно не си говорим помежду си — рече Барб.

— Май така си беше — рече Сюзън.

— Както и да е. Работата е там, че след разговора за басейна той се усмихна по един странен и зловец начин.

— Перверзен, ако искате да знаете — каза Барб. — Имах чувството, че цяла вечер ме сваля.

— И аз — добави Сюзън.

— Нищо заслужаващо вашето внимание, лейтенант, но нали се сещате — твърде дълго ръкостискане? Целувка по бузата, която е малко прекалено близко до устата?

— Не беше особено умно от негова страна, като се има предвид как преследваше Хол и Майк да инвестират при него. Какво си е въобразявал, че ние ще се запалим и ще почнем да обработваме момчетата ли?

— За момент си помислих, че наистина ще ме целуне — рече Барб. — Вместо това прошепна в ухото ми: „Може да стане прекрасен семеен парцел“. „Моля?“, казах аз. А той продължи: „Погребален парцел. Много богати семейства в Европа имат такива, белег за аристократичност е“.

— Като че ли такава нещо може да ни впечатли — рече Сюзън. Сините ѝ очи се разшириха. — Каза ми съвсем същото, дума по дума.

— И двете не му обърнахме внимание и не казахме на никого — рече Барб. — Нямаше нужда, защото Хол и Майк решиха да не инвестират. Провериха миналото му и не намериха нищо.

— Никакво минало? — попита Майло.

— Точно така. Обяснението му беше, че бил живял в Европа и затова всичките му проекти били там. Майк каза, че това са пълни глупости.

— Хол също. Така че нямаше причина да се замисляме над думите му. Изтрихме го от списъка си.

Барб каза:

— Но сега, като видяхме бедното момиче как е...

— Как се казваше този човек? — попита Майло.

— Самоличностите ни нали ще бъдат запазени в тайна, освен ако няма процес? — попита Сюзън.

— Сто процента.

Поредното мълчаливо сестринско съвещание.

— Много е мазен — каза Барб Бруно. — Кара бентли, носи хубави костюми. Даже не сме сигурни дали това е истинското му име.

Майло чакаше.

Сюзън Апъл рече:

— Кажи им.

— Представя се като Ник — каза Барб Бруно. — Никълъс Сейнт Хюбъл.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Майло крачеше из стаята за разпити.

Сестрите току-що си бяха тръгнали, напомняйки му да не забравя „нашия проблем с кадастъра“.

Той ги натисна за подробности за мъжа, когото познаваха като Никълъс Сейнт Хюбъл. Барб Бруно смяташе, че невъзпитаният ѝ гостенин играе тенис. Сюзън Апъл беше убедена, че предпочита голф. И двете жени се възхищаваха на дрехите му, но смятаха, че е „прекалено издокаран“.

И двете бяха изхвърлили адреса и телефона му.

Майло им каза улицата в Brentwood, на която бяхме видели Хюбъл и бентлитото му, и те в унисон заявиха: „Това е“.

Той поиска служебните телефони на съпрузите им.

— Майк не иска да има нищо общо с тази работа.

— Хол също.

— Благодаря ви, дами, вие наистина сте герои.

— Хюбъл — разкърши рамене той и разроши косата си.

— Съвпада по възраст и височина — казах аз. — По-слаб е от описанието, което имаме на Брайт, но не толкова, че да не може да го постигне с диета.

— Успял е да се опази. — Поглади колана си с една ръка. — Това стига да го броим за проклет престъпник.

— Таша каза, че Туида е имал подпухнало лице, а Хюбъл има нацупени устни, сякаш някой му е стиснал бузите.

— Преси си целувчица — рече Майло.

— Или праща целувка на света — казах аз.

Той плесна стената с ръка толкова силно, че чак подът завибрира.

— Копелето се е обадило за бентлитото, за да се изправим лице в лице. Толкова е убеден, че ченгетата са тъпи.

— Измъквал се е от сериозни бели още от детинство, смята, че е неуязвим.

— Вече не е Сейнт Хюбъл... това какво е, поредната игричка? Всъщност не съм толкова чист.

— Всичко е заради игрите — казах аз. — Играе си със съзнанието на сестрите, а месеци по-късно се връща и заравя труп под носа им. Образът на багер, изравящ костите на Кат, силно го е развеселявал.

— Преструваше се на уплашен гражданин, а аз го успокоявах — намръщи се той. — Притеснявах се, че може да познава кмета.

— Възможно е. Розалин Картър^[1] е ходела на купони с Джон Гейси^[2].

— Уф — рече той.

Още три обиколки.

— Негодникът отвлича Кат със собствената си кола, измисля си история за кражба и намиране, оставя кръв. И всичко това само за да ни разиграва.

— Използването на собствена кола е идеалното прикритие — отбелязах аз. — Бентлито е кола, която бие на очи, даже и в тези часове някой може да го види. Но какво от това? Той е последният човек, когото ще заподозрат. Ако не беше изнервил сестрите, никога нямаше да го свържат с нищо.

— Вярно е — каза той. — Каква беше тая история със семейния парцел?

— Наглост.

— Защо му е да плаши сестрите, ако е искал съпругите им да инвестират при него, Алекс?

— Вероятно вече е знаел, че мъжете няма да клъвнат, и тормозът над съпругите им е бил скрита форма на агресия. Или пък просто му се е искало да е още по-нагъл. Това, което го прави трудна плячка, е, че е трудно да се определи какво иска. Не съм сигурен дали самият той винаги знае.

— Какво искаш да кажеш?

— Според мене мозъкът му е бойно поле, на което логиката и импулсите непрекъснато се сблъскват. Начинът му на живот — способността му да се адаптира, да живее семпло, когато се налага —

показва, че логиката доминира. След това идват периоди, когато трябва да освободи малко енергия, и тогава умират хора.

— Този начин на живот е бил подпомогнат от насилственото сдобиване с наследство от над един милион.

— Повечето психопати биха изхарчили парите сравнително бързо. Той е успял да ги превърне в състояние. Не бих се изненадал, ако действително търгува на борсата. Това е самотна работа с възможности за силни вълнения.

Той потърка лицето си.

— Осем години между Сафранови и Кат са прекалено много.

— Съгласен съм. Със сигурност ще изникнат още трупове.

— Засега няма други убийства, в които да са замесени черни коли, но това нищо не значи — каза той. — Много неща изобщо не стигат до новините.

— Колите са реквизит — отвърнах аз, — а не запазената му марка. Използва ги на места, на които всички шофират. Той е приспособим. Никога не е регистрирал кола в Ню Йорк.

— Извел е Сафранови някъде и ги е очистил... после какво, заминал за Европа ли? Едно нещо, за което да не е излъгал?

— Добрите лъжци смесват нещата. Използвал е собственото си име в Ню Йорк, но е променил самоличността си, когато се е върнал в Калифорния. Това може да е за покриване на следите от престъпленията, които е извършил междуременно.

— Нико Сейнт Хюбъл, нахалното момче от континента... чудя се откъде се е сдобил с това име.

— Може да е по старомодния начин.

Той пробва „Хюбъл“ в криминалната база данни, но нищо не излезе. Търсенето в интернет не се оказа по-ползотворно.

— Добре — рече Майло, — по древния начин.

Секретарката на шефа каза, че бил в Сакраменто, пушел пури с губернатора, щяла да предаде съобщението.

Обадих се на Сам Политоу, който улесни достъпа до баджанака си, заместник-шефа на полицията в Манхатън. Неговата секретарка си записа информацията и десет минути по-късно се обади един служител от Олбъни.

Никълъс Хюбъл, роден в Йонкърс същата година, в която и Ансел Брайт — Дейл, починал от менингит на крехката възраст от пет години. Номер на социална осигуровка бил издаден едва преди двайсет и пет месеца.

Майло се бори с данъчните половин час, за да научи, че Хюбъл е подавал данъчни декларации през последните две години.

— Шест години не живее в страната. След това се връща и почва да съблюдава закона.

— Ще запитам Интерпол, но с техния фокус върху тероризма ще отнеме време. Междувременно Ники Хитреца ще си закусва на спокойствие в „Кънтри Март“ в Брентуд.

Той стана, грабна самото си, провери затвора на пистолета и го пъкна в кобура.

Поиска от дежурния офицер шестима цивилни полицаи и три коли без опознавателни знаци. Това отне още четирийсет и пет минути и стана почти два следобед, когато конвоят ни се отправи към Брентуд.

Нямаше специален екип, защото щеше много да бие на очи в спокойния зелен квартал на Ник Хюбъл. Само че всички бяха с бронижилетки, а пистолетите и пушките бяха готови.

Майло накара другите коли да останат на една пресечка разстояние, паркира на десет къщи от ванилената къща, каза ми да остана на място и тръгна пеша.

Вървеше небрежно, сякаш беше случайно посещение.

Измина шест къщи. Спря. Посочи.

На поляната на ванилената къща имаше табела „Продава се“.

Извади пистолета си, държейки го близо до панталона. Беше с тъмни панталони и пистолетът едва се виждаше. За момент се спря до входната врата и натисна звънеца.

Неизбежната тишина. Той мина отстрани на къщата. Подобен набег миналата година завърши със среща с една пушка.

Седях в колата.

Той се появи, клатейки глава. Оръжието се скри обратно в кобура.

В ръката му имаше мобилен телефон. Той набра със сила, достатъчна да го строши.

Десет минути по-късно пред къщата спря бял ягуар и от него слезе ниска тъмнокоса жена в тъмносин костюм.

Майло я поздрави:

— Госпожа Хамидпур?

— Аз съм Сорая. Вие ли сте лейтенантът? — Оправи табелата „Продава се“.

— Лейтенант Стърджис, госпожо. Благодаря ви, че дойдохте.

— Казахте ми, че има проблем с къщата, и доход. Какъв е проблемът?

— От колко време е обявена за продажба?

— От два дни.

— От колко време е необитаема?

— Собственикът не знае точно. Какъв е проблемът?

— Кога за последно собственикът е разговарял с наемателя?

— Собственикът не разговаря с наемателя. Всичко става чрез посредник.

— Вашата фирма?

— Сега е нашата.

— Кой е бил преди това?

Тя назова конкурента.

— Собственикът не е бил доволен от тях ли? — попита Майло.

— Съвсем не. Наемателят напусна без предупреждение. Неплатен наем за два месеца. Поне остави чисто след себе си.

Майло потърка лицето си.

— Чистили ли сте след това?

— Вчера — отговори Сорая Хамидпур. — Както обикновено.

— Прахосмукачка?

— Пране на килимите, за да изглежда по-добре. Хубаво е изчистена. Повечето от стаите изглеждат, сякаш никой не е живял в тях.

— Кой е собственикът, госпожо?

— Живее във Флорида.

Появи се бележник.

— Името му моля.

Сорая Хамидпур сви устни.

— Малко е... сложно.

— Как така?

— Собственикът иска да остане неизвестен.

— Отшелник?

— Не точно. — Тя се обърна към табелата и изчегърта нещо от крайчеца.

— Госпожо...

— Трябва ли да стигаме дотам?

— Наистина трябва, госпожо.

— Проблемът с къщата е, че...

— Наемателят е лош човек.

— Разбирам... моят проблем е собственикът... той харесва определен вид внимание. Само че...

— Лу?

Един едър рус полицай с риза от деним над джинсите размаха ръка на три метра от тях. Когато се приближи, ризата му се изду от вятъра и се видя пистолетът му.

Сорая Хамидпур беше като омагьосана от оръжието.

— Какво има, Грег? — попита Майло.

— Съжалявам, че ви притеснявам, но обаяданията се увеличават и дежурният пита още колко време ще ви трябваме.

— Едната кола да остане засега, другите вървете. Извикай оперативната група. Ще обърнем това място нагоре с краката.

— Ще го обърнете? — попита Хамидпур.

— Заповедта... — започна Грег.

— Е подписана, подпечатана и доставена. — Намигване, скрито от погледа на агента по недвижими имоти.

Грег се ухили.

— Готово, Лу. — Той забърза обратно към конвоя.

Сорая Хамидпур каза:

— Не можете да го обърнете с краката нагоре.

— Това може да е местопрестъпление, госпожо.

— О, не, не е възможно, толкова е чисто...

— Имаме химикали, които проникват под повърхността.

— Но вече имам запитвания...

— Ще бъдем максимално бързи, госпожо.

Сорая Хамидпур вдигна отчаяно ръце.

— Това е катастрофа.

— Вижте какво — рече Майло, — ако можем да говорим със собственика, да научим някакви подробности за наемателя, може и да не е толкова...

— Собственикът е... Мога да ви разкажа подробности, но собственикът не обича... — Тя си пое дълбоко дъх и назова името на голяма холивудска звезда.

— Той познава ли господин Хюбъл? — попита Майло.

— Не, не, съвсем не. Всичко става чрез посредник. Той живее във Флорида. — Тя прикри уста с ръка. — Заради брачното имущество. Последният развод. А има и къде да паркира самолета си.

[1] Розалин Картър — съпруга на бившия президент на САЩ Джими Картър. — Б.пр. ↑

[2] Джон Гейси — американски сериен убиец. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Обаждане във фирмата, дала къщата под наем на Никълъс Хюбъл, потвърди подробностите.

Филмовата звезда притежавал къщата от пет години, купувайки я като част от споразумението за развод с четвъртата си жена. Планът бил съпругата да живее в нея, но тя променила решението си и се преместила в Колорадо с по-млад актьор, където звездата ѝ купил ранчо. По съвет на бизнес мениджъра му къщата била дадена под наем. Оттогава трима наематели бяха живели в нея. Две млади семейства с „връзки в индустрията“ и, през последните два месеца, Хюбъл.

Хюбъл се обадил неочаквано във фирмата, представил се за индивидуален инвеститор и показал банкова сметка, „предостатъчна да го приемем“. Платил наема за първия и последния месец и оставил депозит за щети под формата на запис на заповед за двама и четири хиляди долара.

Брокерката, все още кисела, че могат да я уволнят, обеща да изпрати по факса заявлението за наем на Хюбъл и всички останали документи в досието му.

— Време е да поговорим с Тони Манкузи — каза Майло.

Когато потеглихме към Холивуд, той се обади на Шон Бинчи.

— Забрави за дреболиите. Ето ти една истинска работа.

Той му продиктува подробно заповедта за ванилената къща и му каза името на един съдия, който да ускори нещата.

— Виж дали можеш да намериш скорошна снимка на Хюбъл. Мръсникът си променя външността, но може би ще открием някаква прилика... да, странно е. И за всичко си виновен ти, Шон... шегувам се. Добре се справи.

Тойотата на Тони Манкузи беше на същото място, където я видяхме за последно.

Никой не отговори на позвъняването.

Проправихме си път през тясната пътека, допълнително заклещена от подивели растения, и заобиколихме къщата отзад. Малка задна вратичка гледаше към алея с контейнери за боклук. Боклукът преливаше и асфалтът беше покрит с отпадъци.

— Напомня ми на нещо — казах аз. — Задния вход на салона на Лионора Брайт.

— Така ли? — рече Майло.

Огледа алеята и пристъпи към вратата.

Масивна, с дебело резе.

Надпис „Моля винаги заключвайте“ висеше точно по средата.

Дръжката се завъртя с лекота. Вратата се отвори.

Мексиканската музика, носеща се някъде от горните етажи, беше достатъчно силна, за да озвучи цялото стълбище. Ярkobял коридор, небрежно боядисани сини врати.

Когато стигнахме до апартамента на Тони Манкузи, една жена излезе от съседна врата с две прозрачни найлонови торби в ръце. Хвърли ни един поглед и продължи към входната врата.

— Госпожо?

Тя се спря.

Видът на значката я накара да се намръщи. Петдесетинагодишна, ниска и набита, с шоколадова кожа и черна коса, прибрана в стегнат кок. В торбите имаше парти аксесоари и сладкиши.

— Senior está aquí?^[1] — посочи Майло към вратата.

Тя поклати глава и забързано се отдалечи.

Чукането на Майло по вратата на Манкузи се опита да надвие музиката. Без отговор. По-силното тропане, последвано от: „Господин Манкузи, аз съм лейтенант Стърджис“, имаше ефекта на хартиен чук.

Той долепи ухо до вратата.

— Ако е вътре, пази тишина.

Вратата на входа се отвори и жената с торбите влезе отново.

— Señora?^[2] — обърна се към нея Майло.

— Говоря английски — каза тя. — Извинете, че не ви отговорих, но ме изплашихте. Как влязохте?

— Задната врата не беше заключена, госпожо.

— Пак ли? Само това ни липсва.

— Проблеми с взломаджии ли сте имали?

— Преди няколко седмици имаше обир на горния етаж. Според мене там живеят наркодильри, защото не извикаха полиция и веднага след това се изнесоха. Преди това имаше още няколко случая. Всеки път, когато видя вратата отворена, я заключвам. Но другите не си правят труда.

Майло я попита как се казва.

— Ирма Дюран.

— Май че тука има купон.

— Съучениците на внук ми. Празнуват минатия материал. Аз съм помощник-учител в неговото училище, тъкмо бях тръгнала натам. Върнах се, защото още някой се интересуваше от този човек. Майка му, изглеждаше притеснена.

— Майка му? — попита Майло. — Кога е идвала?

— Когато излязохме с внука ми за училище — около шест и половина. Реймънд ходи на физиотерапия в долината, трябваше да излезем рано. Попита ме същото, което и вие — дали съм го виждала. Каза, че е майка му, а той не се е обадил, когато е трябвало. Отговорих й, че не съм го виждала, тя се притесни и си тръгна. Добре ли е той?

— Познавате ли господин Манкузи?

— Срецам го от време на време, поздравяваме се и толкова. Обикновено е доста затворен.

— Как изглеждаше майка му, госпожо?

— Не можах да я разгледам много добре, защото бях заета с Реймънд и раницата му, опитвах се да го накарам да си изяде закуската и да си изпие млякото. Звучеше ми разтревожена, стана ми жал за нея. Затова се върнах. За да можете да й се обадите.

— Благодаря ви, госпожо Дюран. Случайно да ви е оставила телефонен номер?

— Не, съжалявам.

— Спомняте ли си нещо от външния й вид?

— Хм... висока. И беше с хубава кола. Бял лексус, видях я да си тръгва с него. Това беше малко изненадващо.

— Кое именно?

— Това, че има пари. Защото той изглежда като човек, който пазарува в магазини втора ръка. Сега като се замисля, тя изглеждаше

като пълната му противоположност.

— Добре облечена?

— Изтънчена — каза Ирма Дюран. — По един старомоден начин. Като героиня от стар филм, от главата до петите. Костюм, чорапи, обувки, голяма кожена чанта. Като жената детектив на Агата Кристи.

— Мис Марпъл — рече той.

— Много обичам тези книги — каза Ирма Дюран. — Точно като нея, консервативна... благоразумна. Освен шала ѝ, той беше различен... много шарен. Голям като наметка, всевъзможни пъстри цветове. Синът ѝ да не би да е наркодилър?

— Защо го подозирате?

— Не прави нищо по цял ден. Никога не съм виждала някой да го посещава... а, предполагам, това означава, че не е дилър. Поне не продава от апартамента си.

— Първият му посетител е била майка му, така ли? — попита Майло.

— Майките се тревожат — рече Ирма Дюран. — Тя изглеждаше толкова... все едно го е търпяла доста време.

Майло ритна силно вратата. Трясъкът на дърво заглуши тромпетите и китарите, но тя остана затворена. Вторият му опит я откачи от пантите.

Отстъпихме назад.

Сгъваемото легло на Манкузи стърчеше от стената под остър ъгъл, подпряно от нощното шкафче. Чифт ръце стърчаха от двете страни на матрака.

Сив матрак, с изключение на местата, на които беше червеникавокафяв. По-голямата част беше червеникавокафява.

Петна със същия цвят красяха нощното шкафче, стичаха се по чекмеджетата и се разпълзяваха по пода.

На една от ръцете липсваха два пръста. Отрязаните пръсти лежаха в собствена локва кръв, свити и побелели, изсъхнали чуқанчета. Кървава следа водеше към мърлявата кухничка.

Майло се приближи до прага, остана в коридора и пъкна глава в апартамента.

Чух рязко поемане на дъх. Надникнах край него.

На барплота, до една опаковка „Адвил“, се мъдреше празна двулитрова бутилка диетичен тоник. Вляво от бутилката в една чиния имаше сферичен предмет.

Предмет с провиснала руса коса.

Очите на Тони Манкузи бяха отворени, а устата му — затворена.

Чинията беше най-ужасното. Той е бил сервиран. Канибалски аперитив.

— Боже мой — каза Майло.

Нямах какво да добавя.

[1] Тук ли е господинът? (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Госпожо? (исп.). — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Майло си сложи ръкавици, подпря вратата на Манкузи на мястото ѝ, излезе от сградата, запали цигара и се посъвзе. Извади жълтата лента от багажника.

Слънцето се показва иззад един облак. „Родни драйв“ изглеждаше почти красива.

Седях на бордюра и се опитвах да си прочистя главата. Пълна загуба на време, нито един от триковете ми не вършеше работа.

Тони Манкузи беше първото убийство в Холивуд за годината и Майло се обади на детектив Петра Конър. Тя беше на почивка в Гърция и партньорът ѝ, Раул Байроу, извика оперативната група и съдебния лекар.

Байроу беше млад, ветеран от Афганистан, умен, внимателен и дяволски издръжлив. Той излезе от апартамента на Манкузи с безизразно лице, водеше си бележки, докато Майло разказваше, подръпвайки светлосинята си брокатена вратовръзка, която нямаше нужда от оправяне. Гъстата му черна коса, започнала преждевременно да посивява, беше фиксирана на мястото си с лак. Носеше безупречен тъмносин костюм, шит по поръчка. Хартиени калъфи предпазваха излъсканите му до блясък мокасини.

Когато Майло приключи, той каза:

— Нека да си го представя... Смятате, че Брайт, Хюбъл или както там го наричате, е бил тук и преди и е знаел, че задната врата обикновено е отключена. Или пък я е отключил, защото знае как се прави. Същата работа с достъпа до апартамента на Манкузи. Веднъж влязъл, прави това. На излизане среща съседката, преструва се, че търси Манкузи, и се измъква... звучи логично.

— Но?

— Мисля, че може да има и друго обяснение, Лу. След като Манкузи е оставил травестита, той се е срещнал с Брайт и са дошли тук заедно.

Майло се почеса по носа.

— Възможно е. Макар че Манкузи може да се е пазел от него.

— Ако Брайт и Манкузи са били наистина близки преди, Манкузи може да е дал ключ на Брайт. Може Брайт да е идвал тук, без да е преоблечен. Като се върна, ще потърся скорошна снимка и ще разпитам съседите.

— Както и да е влязъл Брайт, можем доста точно да определим времето. Видяхме Манкузи да си тръгва от Гордито около три без петнайсет, съседката е видяла фалшивата майка тук в шест и половина. Почти четири часа са достатъчно време да си свърши работата и да се изчисти.

— Прибира инструментите си в голямата кожена чанта, която съседката описа, и се измъква посред бял ден. Не се притеснява, защото прикритието му е идеално.

Байроу затвори бележника си.

— Старомоден костюм, с изключение на шала. Вътре имаше много кръв, но не забелязах петна от удари. А вие?

Майло поклати глава.

— Затова си мисля, че Манкузи най-вероятно е бил мъртъв, когато са го нарязали, Лу. Брайт може да го е удушил с шала и така да си е осигурил неподвижен труп за дисекция.

— При Шонски е използвал шала като реквизит. Намушкал я е до смърт. При всички жертви, за които знаем, оръжието е нож. Само че той променя самоличността си, така че може да променя и методите си.

— Внезапно удушаване на Манкузи не е лишено от смисъл — казах аз. — Тони беше едър мъж, което го прави труден за справяне. Освен това е внимавал, защото е знаел или подозирал на какво е способен Брайт.

Байроу каза:

— Промъкнал се е зад него, омотал е шала около врата му, избегнал е ожесточена борба. Всичко е станало тихо около три-четири сутринта.

Той пак се заигра с вратовръзката си.

— Първо мама, сега и сина. Зъб ли има на това семейство?

— Де да беше толкова просто, Раул.

— Психопатът, който върши добри дела, а? Той си въобразява, че помага, след това нещо в него се пречупва?

— Правенето на добрини е демонстрация на сила — казах аз. — Бил е жестоко дете, убил е собствената си сестра за финансова изгода, харесало му е да се прави на господ.

— Да създава правилата — рече Байроу. — Той решава кой, къде и кога. Но Манкузи си е отишъл, защото Брайт се е страхувал да не се разприказва.

— Така смятаме — рече Майло.

— Сервиран на чиния. Това е цяла нова вселена от зло.

Майло запали още една пурета. Вдиша дълго и издуха дим към небето.

— Ако ме е проследил, докато наблюдавах Тони, и ме е видял да вкарвам Таша в колата, това може да е подписало смъртната присъда на Тони. Защото Брайт е знаел, че Таша е била на купона, на който Тони се е оплаквал от майка си, и тази близост му се е сторила неудобна.

— Ако Брайт е следял Тони — казах аз, — вече е планирал как да се отърве от него.

Той изръмжа.

— Как ще си поделим работата? — попита Байроу.

— Манкузи е твой, останалото е моя грижа.

— Имаш ли проблем с разширяването?

— На кое?

Поредното подръпване на вратовръзката.

— Толкова много трупове за тия години и заподозрян, който е психопат. Ако някой предложи работна група, не виждам как ще го спрем.

— Ще направим каквото трябва, Раул — каза Майло.

— Междувременно работим с каквото разполагаме — рече Байроу. — Първо трябва да намерим травестита. Искаш ли да пратя хора при Гордите довечера?

— Нека аз да се заема с това, ти действай тук.

Байроу прехвърли няколко страници от бележника си.

— Значи знаем кой го е направил и може би поне отчасти защо го е направил и как го е направил. Остава ни само да намерим този алтруист.

По гладкото му лице бавно плъзна усмивка.

— Богата възрастна дама. Може би трябва да започна от женските клубове — бридж, бинго, чай, такива неща.

— Отминало поколение, Раул.

— Всъщност, Лу, в Пасадина и Сан Марино все още се занимават с чай.

— Там ли си израснал?

— Не, в източен Ел Ей — рече Байроу. — Майка ми чистеше по домовете в „Хънтингтън“.

От апартамента излезе един лаборант в защитен костюм, без маска и избърса потта от лицето си.

— Затъмнихме банята за изследване с луминесцентна светлина, детективи. Много следи от бърсане, а някой е използвал и абразивен препарат. Останал е много хемоглобин обаче. Във ваната, по пода, в мивката, купища под душа.

— Купища? — попита Майло.

— Това е технически термин — отвърна лаборантът. — Този тип си го бива, а? Имате ли една цигара?

В три и половина напуснахме местопрестъплението и подкарахме към Гордито. Две дългнести проститутки, които даже не изглеждаха женствени, дъвчеха, пиеха и дърдореха. На съседната маса седяха трима строителни работници, всеки зает със собствените си мисли.

— Карай още малко и се върни пак — рече Майло, — ще опитаме още веднъж. Щом Таша разбере, че Тони е накълцан, веднага ще я хване шубето.

Мобилният му телефон изписука.

— Какво има, Шон?... Някаква прилика?... По-добре от нищо, изпрати копие на Раул Байроу... отвореният, дето работи с Петра... да, той. Нещо друго? Добре, връщай се в къщата и поемай нещата, докато лаборантите си свършат работата... Не ме интересува, Шон, ако някой от ония автоспециалисти има проблем, нека да ми се обади. Сега ми прочети всичко, което имаш, бавно и отчетливо. Аз съм стар човек.

Той слуша няколко минути, помърда устни и затвори.

— Намерил е снимката от шофьорската книжка на Николас Хюбъл отпреди две години. За съжаление на нея е със сива брада и обръсната глава, а адресът му е пощенска кутия в Брентуд, която е наел същия месец, когато подал документи за наемане на къщата. Посочил е трима поръчители — Ансел Д. Брайт от Сан Франсиско, Роланд Корвуц от Ню Йорк и някой си Мел Дабсън тук, в Ел Ей.

— Правиш си фалшива самоличност и я поддържаш с истинското си име — отбелязах аз.

— Умник, а? Фирмата за недвижими имоти каза, че препоръките му са „блестящи“. Номерът, на който са се свързвали с него, е предплатена карта. Корвуц така и не отговорил на запитването. За разлика от този тип Дабсън, който казал, че познавал Хюбъл от години, Ники бил порядъчен, честен и отговорен. Двама от трима плюс двайсет и четири хиляди в брой са се оказали достатъчни за сключване на сделката.

— Къде живее Дабсън в Ел Ей? — попитах аз.

Той провери бележките си.

— „Олтер терас“, пощенският код изглежда като... недалеч от тук, в Холивуд Хилс.

— Чудя се дали надписът се вижда оттам — казах аз.

Минах няколко пъти нагоре-надолу по Хайленд и отидох до Санта Моника, където травестити и мъжки проститутки се разхождат в различна степен на разбирателство.

Майло се оглеждаше за Таша, докато ровичкаше в телефона си. Търсеше нещо за „Мелвин“, след това „Мел Дабсън“.

Нямаше такова лице.

— Може да е поредното алтер его — казах аз.

Той прегледа криминалните търсачки за „Мелфърд“, „Мелроуз“, „Мелдрим“ и „Мелник“, след което се облегна назад и изпсува.

Запитването в щатската данъчна служба за Дабсън не даде резултат. Краткият разговор с услужливия чиновник в имотния регистър обаче предизвика усмивка на лицето му.

— Трамел Дабсън. Плаща данък имот за „Олтер терас“ от двайсет и един месеца.

Още едно търсене в Националния център за криминална информация не даде резултат.

— „Трамел“ означава „спъвам“.

— Научавам нова дума всеки ден.

Той звънна на Шон да провери какво става с къщата в Брентуд.

Празна, чиста, без коли в гаража.

Щом затвори очи и се облегна, нещо привлече вниманието ми на ъгъла на един търговски център край „Ориндж драйв“.

— Я гледай — посочих аз.

Той се изправи рязко.

— Спри тук.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Този път Таша хукна да бяга.

— Ох, браво — рече Майло, когато тя сви от „Санта Моника“ по „Ориндж“ и се шмугна в една алея.

Той изскочи от колата, а аз заобиколих откъм Мансфийлд. Когато стигнах до края на алеята, Таша тичаше към мене, спринтирайки на кльощавите си крака и надбягвайки с лекота препускащия тежко с отворена уста Майло.

С обувки в ръка и разкъсан чорапогащник.

Ръцете на Майло се размахваха във въздуха. Лицето му беше аленочервено.

Таша хвърли поглед назад към него и набра скорост. Видя ме. Погледна пак назад. Спъна се.

Просна се силно по гръб, а чантата ѝ отхвърча на сантиметри от протегнатата ѝ ръка.

Докато се изправи, Майло я достигна, гълтайки въздух. Обърна я по корем, претърси я набързо и я закопча, изръмжавайки ѝ да не мърда. Грабна чантата и изсипа съдържанието ѝ. Кърпички, презервативи, козметика и пакетче бисквити се посипаха по асфалта. Накрая се чу и издрънчаване, когато изпадна един бърснач със седефена дръжка.

Като все още дишаше тежко, Майло настъпи оръжието с все сила, разтрошавайки седефа в прахта. Рязко дръпна Таша и я изправи на крака.

— Идиот — каза той.

Тя се отпусна в хватката му. Лицето ѝ се белеше. По дебелия слой грим бяха полепнали малки камъчета.

Тя започна да оформя нещо като усмивка.

Изръмжаването на Майло прекъсна това. Той я сложи на задната седалка на колата и използва колана да я ограничи допълнително.

Този път седна отпред.

Таша раздрънка белезниците.

— Можете да ги махнете. Няма да избягам, сър. Честна дума, сър.

— Ако още веднъж си отвориш устата... — тежко поемане на дъх, — ... ще ти вържа и краката. — Към мене: — Участъка в Холивуд.

— Сър, няма нужда!

Майло толкова се напрегна за кислород, че тялото му се надигна от седалката.

Подкарах.

Таша каза:

— Поне ще се повозя. Обичам ги тия стари кадилаци. Какво, да не сте го конфискували от някой...

— Млъкни.

— Съжалявам. Сър?

— Ти глуха ли си?

На пет пресечки от „Уилкокс авеню“:

— Сър, не се ядосвайте, ама още дишате тежко. Сигурен ли сте, че сте добре?

— Защо хукна да бягаш, дявол те взел?

— Уплаших се.

— Миналия път направихме ли ти нещо?

— Не, но...

— Но какво?

Мълчание.

Майло каза:

— Само и само да не изтървеш нещо. Идиот.

— Момиче като мене трябва да живее от нещо.

— Изобщо няма да живееш, ако не спреш да се държиш като глупачка. Познай кого са заклали веднага след като си е тръгнал от тебе?

— Заклали са някого?

— Ти наистина си тъпа.

Дълго мълчание.

— Не е Тони, нали?

— Ама ти си готова за „Стани богат“ бе!

— Заклали са Тони? Боже мой, добре ли е?

— Тъкмо обратното — рече Майло.

— Искате да кажете...

— Искам да кажа, че повече няма да си имаш работа с него.

— Божичко, олеле, боже мой...

— Станало е веднага след като е бил с тебе — каза Майло. —

Предполагаме, че още някой е наблюдавал освен нас.

— Кой, кой, кой?

— Какво, кокошката ли кудкудяка така?

— Кой, сър? Моля ви!

— Грозен костюм и чорапи с ръб.

— Той? Олеле, боже, не!

— Знаеш ли нещо за него, което ние не знаем?

— Не, сър, не...

— Но?

— Просто никога не съм познавала някой, който... ще направи
такова нещо.

— Всичките тия години на улицата? — каза Майло. — Не ми се
прави на невинна.

— Виждала съм да се бият, сър. Виждала съм да пребиват човек
до смърт само защото е погледнал лошо. Виждала съм дрогирани,
които са умирали, защото... много лоши хора съм виждала, сър, но не
и такова нещо, нищо подобно...

— Какво нещо?

— Нещо... толкова овладяно.

— Откъде знаеш, че е било овладяно?

— Уанабуга — каза Таша. — Всичко е заради играта. Тони на
никого нищо не е направил, нали?

— Защо не?

— Тони беше слаб, нямаше гняв в него, само тъга.

— За едно си права — рече Майло. — Наистина е било овладяно.

— Не искам да знам, сър, моля ви, не ми разказвайте
подробности.

— Добре, ама ние си падаме по подробностите. Дай да чуем
всичко, което знаеш за Туида.

— Нищо повече, заклевам се, нищо.

Майло се обърна към мене.

— Не върви на добре работата, партньоре.

Таша каза:

— Само каквото ви казах, сър, това е всичко, което знам!

— На колко купона си ходила с Туида?

— Само на този.

— Защо не на повече?

Мълчание.

— Какъв е проблемът? — попита Майло.

— Не е място, на което да ходя пак.

— Това не е отговор.

Таша каза:

— Защото... честно казано, никой не ме покани.

Когато стигнахме до задния вход на участъка в Холивуд, тя каза:

— Няма нужда да ме затваряте, обещавам ви.

— Да бе, да — каза Майло.

— Сър, има проблем, истински проблем, обикновено има само една женска килия, защото всички бандити са момчета, и ако женската килия е заета, слагат те при момчетата, а това е опасно.

— Оборудвана ли си за женската килия?

Мълчание.

— Оборудвана ли си?

Едвам чуто:

— Още не, събирам пари.

— Нищо не мога да направя в такъв случай. Знаеш правилата.

— Аз съм човек, сър, не съм дърво.

— Какво да ти кажа. — Суров тон, но един мускул на бузата му трепна.

— Моля ви, сър. Другите полицаи се държат добре с мене, не правя проблеми и те ме слагат в женската килия. Момчетата там ме харесват, питайте всеки, няма да създавам проблеми, проверете си документите.

— Кога за последен път беше тук?

— Преди една година, сър. Може и по-отдавна. Заклевам се. Сложете ме където трябва и ще направя всичко...

— Виж какво — каза Майло. — Ако ни сътрудничиш, няма да те закачам за ножа, макар че веднъж беше предупредена. Нито за

съпротива, въпреки че ме поизпоти.

— Да, разбира се, със сигурност... какво значи да сътруднича?

— Ти си важен свидетел. Мога даже да ти донеса закуска.

— Толкова сте внимателен, сър... нали изгубихте моите бисквити.

Участъкът в Холивуд ни послужи с една празна стая за разпит, в която Майло напъха Таша. Той ѝ донесе донат и кола и се обади на Раул Байроу на местопрестъплението на „Родни“.

Байроу още чакаше достъп до апартамента и междувременно сподели няколко съдебномедицински предположения.

Главата на Тони Манкузи беше отрязана точно под брадичката, оставяйки непокътната по-голямата част от вътрешната структура на шията. Прешлените бяха внимателно прерязани, без да са счупени.

Чиста работа, предположението на асистента на съдебния лекар беше за голямо, изключително остро, гладко острие, сходно с оръжието, използвано при убийството на Ела Манкузи. Същото оръжие вероятно е било използвано и за пръстите на Тони. Пробни порязвания по другата ръка предполагаха намерения за двустранна ампутация.

— Може да му е доскучало — каза Байроу. — Или не му е останало време.

Окончателното становище беше в прерогативите на патоанатома, но асистентът му, дипломиран фелдшер с дваисетгодишен опит, призна извън протокола, че хрущялите на гръкляна изглеждат разкъсани. Точковидните кръвоизливи в очите биха могли да се дължат на ред причини, но в комбинация с травмата на врата удущаването беше „прилична версия, да видим какво ще каже докторът“.

Майло потърси адреса на „Олтер терас“ в един пътеводител „Томас гайд“ и намери само една пресечка, извиваща и завършваща без изход на североизток от „Бийчуд драйв“. Недалеч от едно ранчо за коне под наем, където понякога яздех, докато работех в Западния педиатричен комплекс. Съвсем близо до „Франклин авеню“, но гъсто залесено и влудяващо тихо. Спомних си как криволичетата пътека внезапно разкриваше сухото плоско плато. Вулгарното послание на холивудския надпис.

— Умирам от глад — каза Майло и поръча четири сандвича с телешко на скара от един ресторант на „Уестърн“. Изядох един, той — два, а последния даде на Таша, която каза:

— Обикновено избягвам червено месо, но мирише толкова вкусно.

В седем без двајсет небето беше плътно сиво, потъмняващо до черно, и ние я сложихме обратно в кадилака.

— Още усещам вкуса на хубавия сос — рече тя.

— Ако слушаш, ще има и десерт — каза Майло.

— Толкова сте мил, сър. Обичам тази кола.

Подкарах нагоре към Бийчуд и паркирах на две преки южно от „Олтер терас“.

Майло откопча колана си.

— Време е да се поразходим.

— Сър, стръмно е, сигурен ли сте, че сте добре?

— Загрижеността ти е трогателна. Да вървим.

— Сигурността ни гарантирана ли е?

— От какво се страхуваш?

— Той може да ме види.

— Защо мислиш, че той е тук?

— Ами вие ме водите тук.

— За да ти опресним паметта.

— Вече ви казах, със сигурност това е мястото.

— Още не сме стигнали до улицата.

— Това е, чувствам го.

— Шесто чувство?

— Усещам го — каза тя. — В косата ми, когато корените ме засърбят, получавам послание.

— Излизай от колата.

Една пресечка по-нататък.

— Може ли поне да вървим по-бавно, сър? Нещастните ми краченца се израниха.

— Предложих ти маратонки.

— С тази рокля? Как ли пък не. Не може ли просто по-бавно?
Майло издиша шумно и намали крачка.

Таша ми смигна.

Абаносова нощ, без тротоари и улично осветление, широките пространства между постройките бяха превзети от буйна растителност и стари дървета.

Свят на силуети.

Таша каза:

— Това е къщата на купона, сигурна съм. Да влезем. —
Шепнешком: — Съжалявам. Това е къщата...

— Чух те. Коя точно?

— Ами... още не сме стигнали.

— Напред.

Деветдесет секунди по-късно.

— Това е! Ей там, горе!

— Говори шепнешком, по дяволите!

— Съжалявам, съжалявам. Това е. Със сигурност.

Пръст с дълъг нокът посочи един нисък белезникав куб, кацнал в най-горната част на задънената улица.

Майло ни направи знак да останем на място и мина покрай три къщи, след това още четири. Спря точно пред целта. Почака. Рисува едно бързо осветяване на фасадата с фенерчето.

Гладка, с изключение на един прозорец със спуснати щори. Отляво имаше гараж с алуминиева врата.

Лъчът на фенерчето се спусна до циментовата пътека. Борове и евкалипти се извисяваха над плоския покрив. Растителността отпред беше оскъдна — една източена юка и една закърняла палма.

Майло се върна при нас.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно, сър — отговори Таша. — Тая бодлива гадост ми пусна бримка на чорапа. Там отзад, ако излезете навън, се вижда надписът, а тук се разхождахме с Тони, лека му пръст.

Тя очерта извивката на задънената улица.

— Всичко ми се връща... ето оттам се чу воят на койотите, толкова се уплаших, сър, беше много тъмно, като сега. Мразя тъмното, може ли да си вървим?

— Стой при партньора ми.

Той се изкатери обратно и този път стигна по-близо до белезникавата къща.

— Това катерене няма да му се отрази добре — рече Таша.

Не отговорих.

— Трябва да тренира... не сте много приказлив, сър... много е странно тук, спокойно и страховито, нали разбирате, все едно нещо ще изскочи отнякъде. Все едно нещо... спокойствието е лошо нещо. Дяволът обича спокойствието. Дяволът обича да си мислиш, че всичко е хубаво и спокойно, и тогава изскача и те сграбчва. Това е лошо спокойствие. Даже във Фонтана имаше по-хубаво спокойствие от това тука. Когато пилците спяха, можеше да се чуе влакът. Обичах да си лежа в леглото, да слушам влака и да си мисля къде ли отива... ето, връща се, може вече да е огледал достатъчно и да си ходим.

— Не мога да съм сигурен, ама май няма никого вкъщи — каза Майло.

— Косата ми казва, че това е послание от Бог — рече Таша, — да си вървим, да потърсим малко шум.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Докато се спускахме от „Олтер терас“, Майло се обади по телефона и описа плана за наблюдение по-късно през нощта.

В Бийчуд Таша каза:

— Чувствам как апетитът ми се връща. Можете да ме оставите при „Баскин-Робинс“.

Преди Майло да успее да отговори, ни заслепиха фарове. От юг се изкачваше една кола. Майло избута Таша в храстите.

Фаровете стигнаха до кръстовището. Тъмен бус фолксваген, цветът му не можеше да се различи в мрака. Чу се стържещ звук, когато зави наляво към „Олтер“.

— Трябва да си смени маслото на скоростите — каза Таша.

Майло пристъпи напред, пресегна се към буса, докато завиваше, и почука по вратата до шофьора. Едната му ръка беше на кобура, другата размахваше значката му. Бусът спря рязко. Майло показа с жест да се отвори прозорецът.

Стъклото на седалката до шофьора се спусна ръчно. Ръката на шофьора остана на ръчката, когато се наведе към нас.

Млада жена на трийсетина години, с широко отворени от изненада очи и къса кафява коса. Бусът беше пълен с кашони.

— На тази улица ли живеете, госпожо?

— Аха. Някакъв проблем?

— Нищо тревожно. Познавате ли обитателите на къщата в края на улицата?

— По-скоро не.

— Не?

— Аз... тях ги няма.

— Често ли отсъстват?

Очите ѝ се стрелнаха към задната част на буса.

— Аха.

— Всичко наред ли е, госпожо? — попита я Майло.

— Стреснахте ме. Трябва да тръгвам, полицаи. Чака ме дете.

Като хапеше устни, тя запали двигателя, включи на скорост и рязко потегли, като почти премаза крака на Майло. Той отскочи назад, едва успявайки да не падне.

Загледахме се след буса, докато пъплеше нагоре по „Олтер“.

— На мене ли ми се струва, или това беше едно уплашено момиче? — каза Таша.

Останахме в сенките и наблюдавахме буса, докато паркира някъде между белезникавата къща и най-близката съседна.

— Когато я попита дали живее тук, тя каза: „Някакъв проблем“. Това беше твърдение, а не въпрос — отбелязах аз.

Майло отново вдигна телефона и започна да шепне заповеди.

Бусът остана там няколко минути, преди жената да слезе и да отвори задните врати. Поклати глава сякаш в отговор на невидим въпрос.

От буса изникна втора фигура. По-висока, къса коса, риза и панталони.

Мъж.

Той посочи към жената и двамата измъкнаха нещо от буса.

Правоъгълен кашон, дълъг около метър.

Мъжът избута жената, довърши измъкването сам и остави кашона на земята.

Чу се тупване.

Жената издаде висок звук. Ръката на мъжа на рамото ѝ го заглуши.

Тя посегна към кашона. Той я плесна през ръката. Посочи отново. Тя се премести на няколко крачки и остана на място, с ръка на устата.

Мъжът започна да клати кашона. Пусна го.

Жената се втурна напред, подхвана го и го изправи.

Мъжът сложи ръце на кръста си. Смехът се разнесе надолу по „Олтер“.

Жената се опита да вдигне кашона, но не успя.

Мъжът хвана единия край и двамата го понесоха към белезникавата къща.

— Време е за аеробика — каза Майло и се понесе с големите си обувки с гумени подметки.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Чух боричкането, преди да го видя.

Таша потрепери и потърси опора в един клон. Листата се разшумяха.

— Стой и не мърдай — казах аз.

— Няма нужда да ме убеждавате, сър.

Последвах Майло нагоре по улицата.

На пет метра от къщата изникнаха и подробностите.

Майло беше стъпил здраво на земята и държеше деветмилиметровия си пистолет с две ръце. Оръжието беше насочено към усмихнатото лице на мъжа, който се наричаше Никълъс Хюбъл.

Бързо тичане нагоре по хълма, но от учестеното дишане нямаше и следа.

Хюбъл беше с блуза с дълбоко деколте, бели кюлоти, разкриващи космати глезени, червени пластмасови обици и червено червило. Двудневна набола брада и бабешки очила допълваха вида му.

Щеше да е тъпа шега, ако не беше ръката около врата на жената с късата коса, натискаща я назад, така че гърбът ѝ се беше извил и очите ѝ гледаха небето.

В другата ръка на Хюбъл малък черен пистолет беше допрян до капака на кашона.

Изглеждаше, сякаш е пробил картоната — така беше забит в него.

Жената каза:

— Моля ви пуснете го. Не му остава много въздух.

— Добра идея, Дейл — каза Майло.

Хюбъл не отговори.

— Детето ми — рече жената, а Хюбъл увеличи натиска върху пистолета, забивайки го още по-дълбоко в кашона.

— Може би най-милостиво ще е да му пръсна малкото мозъче — рече той.

— Моля ви! — проплака жената.

В една от къщите надолу по „Олтер“ светна прозорец.

— Видя ли сега какво направи — каза Хюбъл и натисна толкова силно, че дулото потъна в кутията. Кашонът се размърда. Той го ритна. Отвътре се дочуха звуци.

Приглушен плач.

— О, боже, моля ви, моля ви, умолявам ви — извика жената.

Хюбъл заглуши гласа ѝ с едно движение на ръката.

— Лоша идея, Дейл — каза Майло.

— Пълен съм с идеи — каза Хюбъл със странен, безучастен глас.

— Извикал съм подкрепление, Дейл. Най-добре е сега да оставиш оръжието.

— Дейл? — каза Хюбъл. — Този пък кой е?

Виковете от кутията станаха по-силни. След това — кашляне.

— Не може да диша! — каза жената.

— Животът е преходен — рече Хюбъл. — Кара ни да ценим онова, което имаме.

— Моля ви! Само на две годинки е!

Майло направи една крачка към него. Хюбъл пак ритна кашона.

Майло се доближи още малко.

— Промъкни се още малко — каза Хюбъл — и ще направя бам-бам на Бам Бам.

— Емилио — каза жената. — Има си име.

— Само по-кратко — рече Майло.

— Добра идея — каза Хюбъл. — Мек съм като захарен памук. На някой да му се играе на думи?

Жената изхлипа.

— Всеки момент ще са тук, Дейл — каза Майло.

— Хайде да не се обиждаме — каза Хюбъл, — знам, че си сам и нямаш радиостанция.

— Обадох се по телефона, Дейл.

Бързо движение на ръката. Жената изохка.

— Шшт, тихо — каза Хюбъл. — Вярвам в щастливия край, а ти, чикита?

— Да, да, моля ви, пуснете го...

— Явно понятията ни се различават.

— Не искам да те обиждам — каза Майло, — само че...

— Твоето присъствие ме обижда. — Пистолетът се заби по-дълбоко в кашона.

— Хубав тоалет — каза Майло. — Къде си шиеш?

Хюбъл зяпна. Ръката с пистолета се отпусна за секунда.

Изскочих с вик:

— Не мърдай, пусни оръжието!

Или нещо подобно, не помня.

Главата на Хюбъл се завъртя рязко към мен, отпусайки хватката си достатъчно, за да успее жената да извие глава малко по-надолу.

Тя го ухапа за ръката.

Той я изтръска и каза:

— Чао, Емилио.

Майло изпразни пистолета си.

Хюбъл остана неподвижен за миг. Вдигна ръце във въздуха, сякаш се предаваше. Падна.

Една от обиците му отлетя като парче маникюр.

Жената се хвърли към кашона, успя да го задържи. Откъсна капака с вик.

Измъкна отвътре разплакано бебе, размахващо ръце, и го притисна към гърдите си.

Хюбъл издаде някакъв кратък писклив звук.

Когато детето се поуспокои, жената отиде до тялото на Хюбъл и го изрита с всичка сила.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Жената се казваше Фелисия Торес и беше на двацет и осем години. Съпругът ѝ, градинар, който следваше биология вечерно, беше изпратен в Ирак с Националната гвардия преди три месеца. Без дохода на Стюарт спестяванията на младото семейство бързо се изчерпали и Фелисия започнала да си търси временна работа. Липсата на компютърни умения ограничавала възможностите ѝ за работа в офис и тя снижила критериите си.

Няколко възможности за чистене на офиси в града пропаднали, тъй като цялата заплата отивала за детегледачка.

Обявата в интернет за „двудневно почистване на дома“ в Брентуд изглеждала обещаваща. Страхотен квартал, „щедро заплащане“, а и мъжът, който отговорил на телефона, звучал приятелски.

Щедротото заплащане се оказало двацет долара на час — много повече, отколкото се надявала Фелисия. Когато „Ник“ веднага ѝ позволил да вземе Емилио със себе си, това решило нещата.

Хюндаят ѝ бил в сервиза, така че се наложило да вземе автобус от гарсоньерата си във Венис и да върви дълго по „Сънсет“, бутайки количката с Емилио. Улицата била трудна за намиране, а нямало тротоари, така че количката много подскачала, но това пък приспало Емилио.

Когато накрая намерила къщата, разбрала, че е извадила късмет. Голяма и прекрасна, като излязла от списание. Отпред имало лъскав лексус.

Почукала на вратата и същият приятен глас казал: „Отворено е, влизайте“.

Ник бил също толкова приятен и на живо, висок, доста добре сложен. Изглеждал добре, както изглеждат богатите хора на средна възраст.

Връчил ѝ една стодоларова банкнота. „Това ви е авансът, следете си часовете и ще ми кажете, когато трябва да ви дам още.“

Къщата била още по-голяма, отколкото изглеждала отвън, с тавани като в катедрала и бели стени. Искрящо бели даже без осветление. Сигурно щяла да е приятна, като се обзаведе.

В момента, за учудване на Фелисия, тя била съвсем празна. И изглеждала много спретната и чиста. Парите обаче си били на Ник, а стоте долара в джоба ѝ били приятно усещане.

Емилио още спял и Фелисия се огледала къде да остави количката. Ник се усмихнал, прошепнал: „Сладур“, и я завел в една стая отзад, в която бил сложил бебешка кошарка и играчки. Невероятно. Когато опитала да му благодари, той само свил рамене, взел количката и я закарал в един ъгъл.

Слънчевата светлина, нахлуваща през един голям безупречно чист прозорец, превръщала участъци от дъбовия паркет в злато. Върху Емилио не падали отблясъци — Ник бил закарал количката в хладен и сенчест ъгъл, толкова бил внимателен. През прозореца Фелисия видяла пищна градина с тропическа зеленина и син басейн. Тя се зачудила какво ли би казал Стюарт за растенията. На нея ѝ изглеждали наред, но тя не била особено претенциозна.

Хубави играчки, някои още били в кутиите си. Ник се засмял.

— Не мога да повярвам, че сте си направили труда, сър.

— Не е кой знае какво, Фелисия.

Нарекъл я по име, сякаш се познавали отдавна.

— За мене определено е. Това сигурно струва...

Ник сложил пръст на устните ѝ.

— Най-важното е, че щом се събуди, ще е във възторг.

— Със сигурност, точно такива обича... вие имате ли деца, сър?

— Още не. Отидох в „Тойленд“ и разпитах продавачката.

— Това е толкова...

— Фелисия, ако никой не си даваше труд, светът щеше да е едно много тъжно място... хайде, нека да ти покажа какво има да се свърши. По всяко време, когато решиш да видиш малкия човек, заповядай.

Фелисия усетила, че очите ѝ се насълзяват. Може би Ник почувствал емоциите ѝ.

— Обичам да помагам — казал той. — Всъщност е малко егоистично. Кара ме да се чувствам добре.

Емилио се събудил в добро настроение. Играчките го впечатлили и той се превъзбудил, но след това се успокоил и се захванал с някакви пластмасови колички. Започнал да прави онези сериозни намръщени физиономии на възрастен човек, които напомняли на Фелисия на баща ѝ във Флорида.

Единственото странно нещо било, че Емилио явно не харесал Ник, започвал да хленчи, когато Ник се опитвал да му говори. Синът ѝ обаче бил срамежливо дете, не бил свикнал с непознати. Най-важното било, че имал занимание и Фелисия можела да си върши работата.

А работата била прекрасна, човек не можел да си мечтае за нещо по-лесно. Фелисия се зачудила защо му е на Ник да плаща на някого да бърше прах от стените и пода, да търка гранитните плотове и уредите в очевидно неизползваната кухня.

Когато Ник я накарал да мине стените втори път, а след това и трети и ѝ дал току-що накълцани на парцали тениски и амонячен разтвор „да оправи хубаво“ ъглите, тя си помислила, че е малко странно, но пък парите си били негови, а и тайската храна, която поръчал от „Каунти Март“, била вкусна, да не говорим за сладкиша за Емилио. По някакъв начин знаел, че обича тайска кухня.

Готова била да чисти с четка за зъби и лупа, ако трябвало.

Докато чистела, Ник правел нещо в спалнята и от време на време се появявал да пита дали тя и Емилио са добре.

Между второто и третото минаване се пошегувала, че е като онези криминални сериали по телевизията, когато се почиства местопрестъпление, а Ник щял да умре от смях.

На втория ден автобусът закъснял и тя също, но Ник не се разсърдил. Погладил Емилио по главата и накарал Фелисия отново да мине трапезарията. След това я завел в спалнята, единственото място в къщата, където още не била влизала.

Там било различно.

Навсякъде били нахвърляни дрехи — на леглото, по пода, в дрешника — с изключение на един ъгъл, където били струпани

сгънати кашони, готови за сглобяване.

Сякаш съдържанието на цялата къща било събрано на едно място.

— Моля те, сгъни всичко и го подреди, но не много натъпкано — казал ѝ той. — Ако можеш да ги подредиш горе-долу по цвят, би било чудесно, но не се притеснявай, ако не е идеално. Знаеш ли как да сгънеш кашоните?

— Разбира се.

— Значи си готова. — Широка усмивка. — Излизам за малко. Оставил съм ядене и пиене в хладилника... толкова е хубаво, че ми помагаш, Фелисия.

— И аз — отговорила тя. Леле, колко глупаво прозвучало. — Тъъ, след като... след като свърши храната... да почистят ли отново хладилника?

Ник се замислил.

— Не, няма да е необходимо.

Не ѝ трябвало много време да разбере, че всичко било за жена. Едра жена. Скъпи неща, много от тях — класически.

Дневни и вечерни рокли, копринени блузи и поли. Костюми от туид — имало цяла колекция такива. Копринени пеньоари, чорапогащници и истински копринени чорапи, за които трябвали жартиери, никога преди не била виждала такива. Много сутиени, размер 100 С.

На дъното на една купчина намерила няколко сладки малки кожени кутийки, пълни с бижута за костюми. В един ъгъл имало готини стари кутии за шапки, кръгли и многоъгълни, а в тях имало клошове с пера, кожени бомбета, барети, крехки сламени шапки с изкуствени дървени черешки, стърчащи от лентите. Имало и един син кариран каскет, който приличал на мъжки, но на някои жени, на които им отиват шапки, също би изглеждал добре.

Тя го пробвала, накривила го наперено и се ухилила в огледалото. Хората ѝ казвали, че ѝ отиват шапки.

Като разровила други две купчини, открила няколко найлонови торби, пълни с шишенца и бурканчета скъпа козметика. Някои били съвсем изветрели, но въпреки това тя ги прибрала, така бил казал Ник.

В един огромен найлонов плик открила дузина перуки, разделени с опаковъчна хартия. Всичките били с различни цветове и прически. В отделен плик пък били онези стиропорени стойки, на които се закачат перуките.

Най-готиното откритие обаче били трийсет и три от най-хубавите шалове, които Фелисия някога била виждала. „Вюитон“ и „Армани“, „Шанел“ и „Ескада“, и други, които дори не била чувала. Преброила ги, защото никога не била виждала толкова много великолепна ръчно рисувана коприна на едно място.

Никакви мъжки неща, нито един чорап даже.

Фелисия се зачудила дали Ник не е дизайнер на дрехи. Или може би бил женен за актриса, която пътува и има нужда от всички тези вещи.

Едра жена, сигурно играела характерни роли. Нарисувала образа в главата си — висока, напета, навярно руса. Едра, но стегната и добре оформена, трябвало да му се признае на Ник, че не държал да има скелет до себе си.

Навремето Фелисия била съвсем слаба, трийсет и шести размер. Тя била свалила всички килограми от бременността, но двацет и пет месеца по-късно все още била леко отпусната отпред и предпочитала развлечени блузи.

Не може да се състезава с блестящата съпруга на Ник.

Каква глупава мисъл! Също като фантазиите, които били започнали да й пълнят главата от снощи.

Лежала в леглото, и се надявала Емилио да спи цяла нощ. Мислела си за Стюарт във Фалуджа. Не го била чувала от три седмици, а изобщо нямала намерение да гледа новини, по новините всичко изглеждало ужасно.

Лицето на Стюарт избледняло. На неговото място се появил Ник. Фелисия се почувствала глупаво и се засрамила. Опитала да се бори с фантазията, но тя продължила и накрая младата жена се предала.

Тя и Ник.

Всичко започва съвсем невинно, като между приятели, та те са порядъчни хора. Двамата са в онази къща с цвят на ванилия. Красив, топъл, слънчев ден.

Тя чисти, бърше прах, мете отвън. Отива до басейна да изхвърли лопатата с боклука. Толкова е горещо. Сваля блузата си. Отдолу е с едно късо черно потниче. Онова, което Стюарт винаги я кара да си слага, когато... По някаква причина го е облякла и за работа.

Без сутиен. Протяга се. Навежда се и без да иска, разкрива за миг гледката на люлеещите се гърди. Няма проблем, наоколо няма никого.

Опа, има.

Ник. Излегнал се е под една палма и чете. Само по бански е. Хубаво тяло, без грам тлъстина. Той я вижда и се усмихва. Тя се усмихва срамежливо в отговор.

Погледът ѝ се спуска към банските му.

Опа. Това трудно ще се скрие.

Ник се изчервява. Опитва се да скрие доказателството с книгата.

Тя се усмихва. Отива към него, много бавно. И двамата опитват да се контролират, защото са порядъчни хора. Но...

Като си спомнила снощната фантазия, бузите на Фелисия пламнаха. Коленете ѝ омекнаха.

В ъгловата стая с играчките Емилио се разплакал.

Слава богу за това прекъсване.

В края на третия ден Ник се появил около пет следобед, подсвирквайки си с доволен вид, и носел голяма кафява кожена чанта, която можело да е дамска, а можело и да е от онези, които носят мъжете.

— Искате ли да я прибера? — попитала Фелисия.

— Няма нужда. Май се справяте отлично, Фелисия.

Така си било. Повечето дрехи били готови, всичко сгънато и подредено идеално по цвят и материя.

Тя се похвалила:

— Копринените отделно, ленените отделно.

Ник блеснал с голямата си бяла усмивка. Свалил очилата си и я погледнал с ясните си кафяви очи.

На Фелисия ѝ харесало, че успяла да достави удоволствие на някого. Собственото ѝ щастие ѝ убягвало, знаела, че Стюарт пишел,

когато можел...

— Защо не си починеш? — казал Ник.

Хладни пръсти я погалили в основата на врата. Кога се бил приближил толкова?

Фелисия се дръпнала, усещайки как пламват страните ѝ. Зачудила се дали е направила нещо, с което да му покаже какво минава през ума ѝ...

Усмивката му се изкривила.

— Ще прегледам кашоните да видя дали трябва да препоръчам нещо.

— Надявам се да има още работа — казала Фелисия. — Страхотен шеф сте.

Защо казала това?

Ник се засмял.

— Шеф ли? Ние сме двама души, постигнали споразумение. Почини си, Фелисия. Отдъхни край басейна, сипи си нещо, изпотила си се.

Прокарал пръст по ръката ѝ. Тя потреперила.

— Добре.

Той затворил вратата на спалнята, тя отишла в кухнята, взела един студен чай праскова и кутия ягоди от камарата пресни плодове, които Ник бил купил от „Кънтри Март“ сутринта.

Изтегнала се в един шезлонг. Същия, в който си представяла Ник. Протегнала се, прозяла се и половин бутилка чай и седем ягоди по-късно слънцето ѝ погодило номер.

Когато се събудила, небето било тъмно, а часовникът ѝ показвал, че била спала трийсет и пет минути.

Сега трябвало да вземе автобуса по-късно, отколкото ѝ се искало, и да върви пеша по улиците, по които понякога се разхождали изнасилвачи.

Боже господи, Емилио не бил вечерял!

Тогава защо не плачел?

Тя се втурнала към стаята с играчките.

Емилио го нямало.

Тя го извикала по име.

Чула странен звук — като птица с вързани криле.

От спалнята.

Хукнала натам и видяла затворената врата. Отворила я.

Ник бил избутал кутиите и бил направил тесен проход към Емилио, който седял в количката си. Обградено от три страни, детето й сякаш било затворено.

Той я видял и изплакал:

— Маааааа!

— Миличкият, събуди се кисел — казал Ник.

Тя се обърнала към него и зяпнала.

Ник бил облечен във виолетова бална рокля от сатен, силно изрязана, а вътре било напъхано нещо, което да повдига гърдите му до деколтето.

Косматото деколте.

Носел висящи виолетови обици, безвкусно алено червило и фалшиви курвенски мигли. В съчетание с късата му коса и наболата брада това било... било...

Като се фръцнал и показал бедрото си, той завъртял задник.

Към нея. След това към Емилио.

— Маааааа!

— Воала — казал Ник. — Тре шик, но?

Емилио ревнол по-силно.

По някаква необяснима причина Фелисия се засмяла. Не знаела защо. Без значение колко пъти се опитвала да си го обясни, така и не можела да разбере защо.

Защото нищо в тази сцена не й се струвало смешно, струвало й се гадно, шантаво и...

От устата й излязъл смях.

А това коренно променило Ник.

В ръка държал пистолет.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Прекарах по-голямата част от следващия ден в Западния педиатричен медицински център, слушайки Фелисия Торес и направлявайки я през болничната система. Наблюдавах и Емилио.

Момченцето се беше вкопчило в майка си, безмълвно и напрегнато.

Физически беше добре според доктор Рубен Ийгъл, стар приятел и шеф на отделението за външни пациенти. Решихме, че Рошел Кислър, блестящ млад психолог, която беше моя студентка навремето, ще е най-подходяща за в бъдеще.

Представих и двамата на Фелисия, останах при нея, когато си тръгнаха, и я попитах дали иска да поговорим за още нещо.

— Не... толкова съм уморена.

— Има ли някой, който да остане с вас?

— Майка ми — отвърна тя. — Живее във Финикс, но ще дойде, ако я помоля.

Набрах номера и останах при нея, докато говореше. Тя затвори и се усмихна уморено.

— Утре ще е тук.

— Имате ли нужда от някого дотогава?

— Не, ще се оправя... много мило от ваша страна.

— Всички сме тук, за да ви помогнем.

Тя започна да трепери.

— Какво има?

— Начинът, по който го казвате, доктор Деллауер. Да помогнете. И той се преструваше така. Що за гадна шега беше това?

Не отговорих.

— Никога не съм му вярвала, докторе. Още от първата минута, когато го видях.

Майло и аз разпускахме в един бар в Санта Моника. Единайсет вечерта, той беше прекарал деня с Раул Байроу и още двама детективи от Холивуд, претърсвайки къщата на „Олтер терас“.

Една от къщите, които Дейл Брайт купил като Никълъс Хюбъл. Другата беше едно бунгало край Палмдейл, където държал Фелисия Торес затворена в банята. Карал я да си представя какво прави с Емилио.

През повечето време не обръщал внимание на детето. Оставял го да плаче, след това да пици. Без храна и вода. След това го сложил в кашона.

С дупки за въздух, за да удължи мъчението.

— Знам, че би трябвало да ми е трудно да застрелям някого — каза Майло. — Но бога ми, Алекс, искаше ми се да имам още куршуми.

Три от петте стаи на „Олтер“ бяха пълни със сувенири. От единия край на терасата се откриваше хубава гледка към надписа на Холивуд. В гаража имаше бял лексус.

Бентлитото беше преместено от автолабораторията на полицейското управление на Лос Анджелис на същия служебен паркинг, на който си стоеше незабелязана колата на Кат Шонски.

— Шефът може да я използва за официални случаи — каза аз.

— Ако впрегне и два чистокръвни коня отпред, ще стане идеално — отговори Майло.

В шкафчето с лекарства на Ансел Брайт — Дейл нямаше нищо по-силно от аспирин и няколко лекарства без рецепта за отпушване на нос.

Под мивката имаше кутия от полиран черен орех, пълна с ампули синтетичен тестостерон. В друга подобна, с кленова шарка, имаше неразпечатани подкожни игли.

— Помпал се е? — рече Майло. — За да облича рокли?

Разперих ръце.

Той довърши мартинито си и ми разказа за паспортите с половин дузина различни имена и купчината документи, проследяващи пътя на

Брайт от Ню Йорк до Лондон, после Париж, Лисабон, обратно в Англия, Ирландия, Шотландия. Последна спирка — Цюрих.

Друга открадната самоличност беше Трамел Дабсън. Същата рождена дата като Брайт и злополучния Никълъс Хюбъл.

Първоначалният ѝ собственик беше едно новородено, погребано в гробището Мортън Хол в Единбург.

Брайт беше преписвал имена от надгробни камъни и ги беше събирал в бележник.

Един от петнайсет подобни бележници.

Хроника на един живот в костюм.

Сувенирите не бяха само хартиени. В малък зимник, изкопан в хълма край къщата, Майло открил три касетки, пълни с огнестрелни оръжия, ножове, две ацетиленови горелки, въже, хирургически ръкавици и инструменти, скалпели, сонди, ретрактори, шишенца с отрова.

Изрезки от чуждестранни вестници проследяваха друга хронология.

Неразкрито убийство на собственик на пансион в единайсети район на Париж.

Изчезване на кръчмар в Оксфорд, известен с противните си наклонности.

Статия на португалски, която тепърва трябваше да се превежда. Зърнестата снимка на едра жена и повтарящата се дума „асасинато“^[1] обаче говореха достатъчно.

Къщата в Брентуд е служела за показ и не съдържаше нищо с криминална стойност. Адрес в скъп квартал за социалния живот, който Брайт се е надявал да води като финансовия консултант Хюбъл. Сорая Хамидпур имаше „клиент от индустрията“, готов да се нанесе веднага.

Достъпът до компютъра на Брайт беше лесен. Не беше криптиран, а паролата му беше „умник“.

Твърдият му диск съдържаше предимно финансови файлове — търговски алгоритми, профили на компании, връзки с борси по света, а също и малко садистична порнография.

В отделна папка имаше пет варианта на проспекта, който „Никълъс Сейнт Хюбъл III“ бил съставил, с дата от преди две години. Планове да основе хедж фонда „Хайдро-Уърт“ с фокус върху търговията с петролни продукти. Брайт беше приложил раздута

биография, лъжейки, че е завършил „Итън“, „Харвард“ и „Уортън“, и наричайки се „брилянтен тактик и финансов пророк“.

Хвалбите всъщност се основаваха донякъде на факти. След като пристигнал в Лондон от Ню Йорк, той използвал фалшиви препоръки, за да започне работа в една брокерска къща в Лондон. Научил се да търгува с фючърси достатъчно добре, за да се сдобие с огромни бонуси и препоръка от изпълнителния директор.

След осемнайсет месеца напуснал и започнал да инвестира за себе си. Девет години след като наследил 1,36 милиона долара, спестяванията му нараснали до 7,1 милиона. Без да броим сметката в швейцарска банка, достъпът до която щеше да отнеме известно време.

Още нещо от Швейцария — на гърба на един от бележниците беше прикрепена елегантно написана на ръка квитанция от клиника в Лугано. Услугите не бяха изброени, а сумата в швейцарски франкове съответстваше на петдесет и пет хиляди щатски долара.

— Може да е имал проблеми с наркотиците, а това да е някоя от онези скъпарски клиники за рехабилитация — каза Майло. — Но освен мъжките сокове не намерихме нищо забранено.

— Може рехабилитацията да е била успешна — отбелязах аз. — Ако е така, твърде лошо за обществото.

— Какво искаш да кажеш?

— Главата му се е прояснила достатъчно, за да почне да реже чужди глави.

Въпреки финансовите умения на Никълъс Сейнт Хюбъл III той не намерил клиенти и „Хайдро-Уърт“ останал само на хартия.

— Привидно чаровен, но може би след като са го опознавали, ги е стряскал, както е станало със сестрите.

— Прекалено готин, а?

— Играта е била много забавна.

— Раул намери нещо, което си бил записал на хартия за проспекта. „Време е за по-икономичен начин на живот, преценете какво е най-важно.“

— Определял си е приоритетите — казах аз.

— Не се е справил много добре — рече той.

Докато се трудехме над второто си питие, телефонът на Майло завибрира на бара.

Звукът му не се чуваше от шума в бара и стария бейзболен мач, който вървеше на екрана.

Той го погледна как подскача като мексиканско бобено зърно, сдъвка маслината си, преглътна я и чак тогава отговори.

— Стърджис... до късно работите, докторе... така ли? О... признателен съм ви, нещо друго? Да, така е... ще го попитам, благодаря ви, че ми казахте.

Той изпразни чашата си и махна за още една.

— Кой доктор беше това? — попитах аз.

— Уайнбърг, от патоанатомията. Аутопсията на стария Дейл е изместена напред по заповед на шефа.

— При всички тия дупки от куршуми необходима ли е аутопсия?

— Убийствата, в които участват полицаи, трябва да бъдат разследвани много внимателно — обяви той, сякаш ставаше дума за някой друг.

Питието му пристигна. Той отпи. Измърмори нещо, което не можах да разбера.

— Какво? — попитах аз.

Той остави чашата си на бара и я завъртя.

— Оказва се, че Дейл-Ник-Извращения няма топки. Буквално. Отстранени по хирургичен път, чиста работа, всичко е зараснало.

— Клиниката в Швейцария.

— Чувал съм, че там с пари всичко се купува.

— Плаща си да го кастрират — казах аз — и взима тестостерон, за да запази мъжествеността си.

— Несъмнено имаш обяснение, основаващо се на твоето образование и опит.

На екрана над нас някой правеше трийсетярдов рън за тъчдаун. Стара история, но част от пиещите в бара се развълнуваха.

— Мога да теоретизирам върху желанието за пълен контрол. Регулиране на дозата, наслаждение от измененията.

— Но?

Привлякох вниманието на бармана и посочих чашата на Майло.

Беззвучно казах:

— И на мене.

[1] Убийство (исп.). — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Два дни след спасяването на Фелисия и Емилио Торес извикаха Майло в кабинета на шефа, като той реши, че ще го похвалят.

Тази сутрин и двамата бяхме в патологията и аз останах с него за краткото пътуване до Паркър сентър.

На патолога беше поръчано да извърши психологическа аутопсия и той искаше професионалното ми мнение за психологическите мотиви на Ансел Брайт-Дейл, свързани със самонараняването му, хормоналните манипулации и пристрастеността към „зловещ алтруизъм“.

Изсипах куп професионален жаргон, от който всички останаха доволни.

Майло паркира на служебния паркинг на управлението и каза:

— Защо не се качиш, Негово величество сигурно ще ти се зарадва.

— Ама не си сигурен?

— Той е човек на настроенята.

— Благодаря, ще подишам малко въздух.

Той влезе в сградата, а аз тръгнах да се разхождам. Нямаше кой знае какво за разглеждане, но есенният въздух беше чист като за центъра на Ел Ей, а бездомниците по пътя ми бяха спокойни.

Половин час по-късно пак бях пред сградата на управлението, а Майло крачеше отпред.

— Отдавна ли ме чакаш?

— Двайсет минути.

— Кратка среща — казах аз.

— Другите трупове, за които претендираше Къз Джаксън, се разпаднаха на прах и единственото, което спира Тексас да не опече копелето, е Антоан. — Той изпъна пръст и свъси вежди. — „Направете нещо, лейтенант.“

— И нито дума за Брайт?

— „Мръсният травестит си получи заслуженото.“

Обратно в Холивуд Хилс.

Наблюдавахме къщата на Уилсън Гуд след залез. Цяла нощ нищо, последвана от ден със същия резултат. На високата огряна от слънцето улица беше трудно да се намери подслон, но пък и Майло не хранеше големи надежди.

На втората нощ му предложих да му правя компания.

— Прекалено много свободно време ли имаш? — попита той.

— Нещо такова.

Секретарката на интернет бизнесмена се беше обадила тази сутрин, за да обяви, че шефът ѝ „има намерение да провери поръчката“ след три дни. Робин работеше ден и нощ, за да сглоби мандолината.

— Добре ли ти е тук? — попита тя.

— Може ли да ти подавам инструментите?

— Когато си на определена вълна, всичко, което казваш, звучи като намек.

— И проблемът е...

— Абсолютно никакъв.

Паркирах кадилака в южния край на улицата на Уилсън Гуд. Достатъчно близко, за да наблюдавам отдалеч къщата и портата с електрическа мрежа, която затваряше входа. Няколко места с ниско напрежение създаваха ненужни светещи петна. По-голямата част беше тъмна.

— Къде ти е „Ред бул“-ът? — попитах аз.

— Цял ден пия кафе — отвърна Майло.

Настанихме се за дългото чакане.

Оказа се излишно — след две минути и двамата забелязахме движение зад оградата.

Мъжът беше в капан. Свит в един ъгъл, той не се подчини на командата на Майло да се покаже, наведе се ниско и опита да се смали.

Майло се дръпна настрана с ръка на пистолета. През тази седмица беше използвал оръжието си по-често, отколкото през

последните няколко месеца.

— Излизай, приятел. Покажи се да те видим.

Шум от магистралата.

— Сложи си ръцете на главата и тръгни назад към звука на гласа ми. Веднага.

Далечно, кравешко мучене на клаксон на камион. Майло повтори командата по-силно.

Нищо.

— Както искаш, приятел. Така или иначе ще излезеш.

Тишина.

— Обичаш ли пожарни маркучи?

Далечно бучене.

Майло извика три патрулни коли от Холивуд и ключар. Пристигнаха петима полицаи под командването на един сержант, който огледа положението и заключи:

— Не виждам какво можем да направим.

Ключарят се появи десет минути по-късно и присви очи към оградата на разстояние от три метра.

— Въръжен ли е?

— Не знам.

— Какво очаквате да направя? Това е електрическа ограда и без друго не мога да направя нищо.

— Някакви идеи?

— Използвайте тактическо ядрено оръжие.

— Ей, супер, много ти благодаря.

— Няма за какво. Сега мога ли да си тръгвам?

Изминаха още пет минути, през които не се случи нищо, преди Майло да извика:

— Готов ли си да се покатериш, приятел?

Без отговор.

— Приятел, ще те пипнем по един или друг начин.

— Може да е глух — каза сержантът. — Миналата година в централния участък им се случи един глух, застреляха го и имаха големи проблеми.

Майло продължи монолога си. Редуваше увещанията със заплахи.

Щом каза: „Добре, пускайте сълзотворния газ“, иззад портата се чу глас: „Излизам“.

Една фигура пристъпи към центъра на ограденото пространство. Луната освети половината му лице.

Слаб, изпит чернокож. Рошава коса, сплъстена брада, провиснали дрехи.

— Ръцете на главата.

Чифт мършави ръце се вдигнаха веднага.

— Обърни се и тръгни към мене. Гърбът ти да опре в оградата.

— Знам какво се прави — каза мъжът.

Майло закачи и двете му ръце с белезници за телената мрежа.

— Мислех, че искате да се махна отгук, полицай. Изкатерих се вътре, можех да се изкатеря и навън.

Майло се обърна към сержанта.

— Тук някъде трябва да има пулт за управление, близо до моторчето. Има ли някой във форма?

— Има ли някой Тарзан? — попита сержантът.

Една ниска, набита полицайка каза:

— Тренирах гимнастика навремето.

— Давай, полицай Кайли.

След няколко неуспешни опита Кайли стъпи в мрежата. След миг успя да се изкатери.

— Ето го, точно до таблото.

Майло каза на окования мъж:

— Слушай внимателно, сега портата ще се отвори, движи се с нея, не се плаши.

— Никога не се плаша — отговори мъжът.

— Самоуверен си.

— Да, така е.

Откачен от вратата и закопчан отново, мъжът гледаше някъде в пространството.

Майло пусна униформените да си ходят, а него сложи да седне на бордюра.

— Най-накрая да се запознаем, Брадли.

Брадли Мезонет наведе глава.

— Дошъл си да видиш стария си приятел Уил? Доста интересен начин си избрал.

— Познавате ли ме? — попита Мезонет. — Щото аз не ви познавам.

— Търсехме ви, сър.

Любезното обръщение сепна Мезонет. Той се усмихна.

— Успях да ви се изплъзна за известно време.

— Поздравления. Дайте сега да поговорим.

— Как го правехте? — попита Мезонет. — Търсенето имам предвид. Какви методи използвахте? Изобщо не съм се крил, живеех си спокойно на Четвърта улица.

— В палатковия град ли?

Мезонет се усмихна с изгнилите си зъби.

— Наричаме го Тротоарното предградие. Непрекъснато влизам и излизам оттам, трябвало е само да попитате. Ако бяхте размахали малко повече боклук, някой наркоман щеше да ме продаде.

Говореше меко и ясно. Дрехите му бяха дрипави, но по телефона би звучал като фин човек.

— Наблюдаващият ви офицер има ли изобщо представа, че сте се оказали тук?

Брадли Мезонет се засмя.

— Тези хора ли? Изобщо не съм говорил с тях.

Отведохме Мезонет в холивудския участък.

— Какви са обвиненията? — попита той.

— Веднага се сещам за проникване в чужда собственост, опит за кражба, съпротива при арест — каза Майло. — Дайте ми малко време и ще се сетя за още.

— Дребна работа. Ще се справя.

— Няма да е необходимо, ако говорите с нас.

— Толкова просто, а?

— Защо не?

— Никога не става така.

Мезонет се озова в същата стая, която Таша беше маркирала с цветен букет от парфюм и лосиони. Той излъчваше прокисналата миризма на некъпано, с която беше изпълнил кадилака по пътя насам.

Подуши и се намръщи, сякаш за пръв път си даваше сметка за собствения си аромат.

Майло му предложи нещо за пиене.

— За мен пържола — каза Мезонет. — Филе миньон, средно изпечено вътре, загоряло отвън, с малко пържен лук. За начало салата цезар с допълнителен дресинг. Червено вино. Предпочитам калифорнийско пред френско — пино ноар.

— Ако ни сътрудничиш, Бродли, ще има и хайвер.

— Не го понасям. Има вкус на кофти женска.

— Често ли отказваш и двете?

Мезонет се усмихна.

— Защо се опитваше да проникнеш в имота на Уилсън Гуд?

— Никъде не съм прониквал.

На ярката светлина кожата на Мезонет беше жълтеникава, на белези и петна. Очите му бяха възпалени. На трийсет и една години изглеждаше на възрастта на баща си. Грубите татуировки по ръцете му не можеха да скрият изтормозените му вени и петната от убождания.

— Какво търсеше там? — попита Майло.

— Опитвах се да видя Уил.

— Защо?

— Той ми се обади.

— Кога?

— Миналата седмица.

— Имаш ли телефон?

— Грешка — каза Мезонет. — Той изпрати приятелката си на Четвърта улица и тя ме покани. Каза, че Уил и аз трябва да говорим.

— За какво?

— Не каза.

— Все пак си отишъл.

— Една седмица по-късно.

— Не е трябвало да ти казва — рече Майло. — Знаел си.

В очите на Мезонет проблесна мисъл за съпротива.

— Какво пък толкова — каза той и кимна бавно и угрижено.

— За какво ставаше дума? — попита Майло.

— За Тоан — каза Мезонет. — Нищо друго няма между Уил и мене.

— Гуд е искал да говорите за Антоан Бевърли?

— Тъкмо обратното. Приятелката му каза, че Уил искал да обсъдим как да не говорим. Щял да ми обясни, когато ида при него.

— Коя е тази приятелка?

— Бяло момиче, с лунички, казва се Анди.

— Това е жена му — рекох аз.

Мезонет се ухили.

— Вие да не би да вярвате на всичко, което ви казват?

— Защо й е да ни лъже за това? — попита Майло.

— Уил я баламосва от десет години. Тренъор е в църковно училище, трябва да изглежда порядъчен, затова казва на свещениците, че е женен. Само че никога не са подписвали.

— Десет години, така ли?

— Уил си е такъв — каза Мезонет. — Страх го е от обвързване.

— Редовно ли поддържахте контакт? — попита Майло.

— Не редовно, на периоди.

— Кога беше последният път?

— Доста отдавна, не си водя записки.

— Години? Месеци?

— Може би година — каза Мезонет. — Поводът беше, че ми трябваше заем да си стъпя на краката.

— Уил помогна ли ти?

— Разбира се.

— Добър приятел.

— Отдавна се знаем.

— Дай да поговорим за настоящето — каза Майло. — Фалшивата съпруга Андреа е дошла да ти каже, че Уил ще ти плати, ако не говориш за Тоан.

— И без друго не исках — рече Мезонет. — Да говоря. Обадих му се, не вдигна. Хубаво.

— Защо Уил внезапно се е притеснил да не се разприказваш?

Мезонет се усмихна.

— Защо ми задавате въпроси, на които знаете отговорите?

— Бих искал да чуя твоя отговор.

— Защото нещата се раздвижиха.

— Случаят на Антоан е отворен наново.

Кимване.

— След посещенията на Андреа си се уплашил.

Мезонет му хвърли поглед, който казваше: „Кой, аз ли?“

— Брадли, не съм толкова глупав, колкото ти изглеждам — каза Майло. — Бил съм на Четвърта улица много пъти. Наркоманите казаха, че си наоколо.

Чиста лъжа, но с нищо не се издаде.

Мезонет сви рамене.

— Мотаех се наоколо. Не сте си свършили добре работата.

— Е — каза Майло, — сега вече си тук и си изкарваме страхотно. И с какво Антоан притесняваше Уил?

Мезонет се почеса по сгъвката на обезобразената си ръка.

— Няма да ми предявите обвинение, нали така? Щом се свържете с Уил, той веднага ще ви каже, че бях поканен, така че няма проникване в чужда собственост и със сигурност няма опит по член 459^[1].

Майло се разсмя.

— Ти се покатери през оградата му.

— Първо звъннах на звънеца. Мислех, че си е у дома.

— След като никой не отговаря на звънеца, дали си е у дома?

— Уил си е такъв.

— Какъв?

— Изпада в депресии, лежи по цели дни, не иска да говори и да вижда никого. Последните няколко години беше по-добре, пиеше лекарства. Харесва си работата, не иска да мъти водата. Преди обаче, когато бяхме в колежа, пропускаше много часове, ползваше моите записки.

— Учили сте в един колеж?

— В щатския „Лонг бийч“ — каза Мезонет. — Учих електроинженерство една година. Уил караше смешна специалност. — Той разклати ръце. — Физическо възпитание.

— Уил има дълга история на депресии, така ли? — попитах аз.

— Древна история.

— Преди смъртта на Антоан ли започна, или след това?

Мезонет завъртя очи към тавана.

— Затруднява ли те този въпрос, Брадли? — попита Майло.

Мезонет се размърда в стола си.

— Бих хапнал нещо. И една кола, с истинска захар, не диетична.

— Първо отговори на въпроса.

Мезонет потърка длани една о друга. Заби ръце в косата си и дръпна толкова силно, че веждите му завибрираха.

— Преди или след това? — настоях аз.

— След това.

— Антоан е останал в съзнанието на Уил. Животът му е станал по-труден.

— Звучите като психиатър.

— Само понякога. Как ти повлия Антоан на тебе?

— На мене ли? Нищо ми няма.

— Но не и на Уил.

Мезонет обхвана тялото си с ръце.

— Студено е тука, можете ли да изключите климатика?

— Какво тормози Уил? — попита Майло. — Направил ли е нещо на Тоан? Двамата ли му направихте нещо?

Мезонет бавно обърна глава. Очите му се напълниха със сълзи.

— Това ли си мислите?

— Господин Мезонет, имам убийство отпреди шестнайсет години, отворено наново, както вие отбелязахте, и двама предполагаеми приятели на жертвата, които се страхуват.

— Предполагаеми ли? Ето ви фактите — ние бяхме най-добри приятели. Най-добри. Нищо не съм направил на Антоан и Уил нищо не е направил на Антоан.

— Антоан е изчезнал просто така?

— Ние не сме виновни. Нито Уил, нито аз.

— Кой тогава?

Мезонет прокара ръце през косата си. По масата се посипа пърхот.

Майло удари по масата достатъчно силно, че да огъне метала.

— Стига глупости! Какво се случи с Антоан?

Истински гняв. Мезонет го парира с дълъг, спокоен поглед.

— Нищо.

Майло скочи на крака. Наведе се над масата и почти я обърна с тежестта си.

— Шестнайсет години, Бродли. Родителите на Антоан живеят с болката от неизвестността. Ти и твоят така наречен приятел сте били на погребението, преструвайки се на съсипани. Шестнайсет шибани години.

Кльощавото тяло на Мезонет започна да трепери.

— Кажй го!

Главата на Мезонет се отпусна.

— Проклетият Уил.

— Уил ли е направил нещо?

— Той ме закле.

— Какво?

— Да мълча. Не защото ние сме направили нещо. Нещо му направиха на него.

Пауза.

— И на мене.

[1] Чл. 459 от Наказателния кодекс на Калифорния регулира незаконното проникване в чужда собственост. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Мъжът се казвал Хауърд Ингълс Зинт.

Известен още като Флойд Купър Зинт. Или Зейн Лий Купър. Или Хауърд Купър Сейдър.

Преди шестнайсет години той бил „най-добрият търговец на Западния бряг“ на „Младежи в действие“. Закритата преди повече от десет години фирма се оказа измама, събираща пари за абонаменти, които не се доставят.

Зинт пристигнал в Лос Анджелис през май след кратък престой в Тъксън, и започнал да наема ученици от местните училища. Подбирал предимно деца от малцинствата, използвайки расистката логика, че тъмната кожа означава бедност, а бедността е отлична мотивация. Когато Антоан, Уил и Брадли се срещнали със Зинт, той бил трийсет и пет годишен омайник, описващ сам себе си като „бивше колежанче“, в състояние да продаде всичко.

В момента беше затворник на средна възраст в затвора с повишена сигурност във Флорънс, Колорадо. От полицейската снимка гледаше изпито привидение с побеляла брада и мъртви очи. Двайсет и три часа на денонощие в килията имат такъв ефект. Особено ако ти остават деветдесет и две години от стогодишната присъда за отвличане, побой, нараняване и малтретиране на безброй деца.

Преди шестнайсет години Зинт още не бил прибягнал към жестокост, а само прелъстявал плячката си с пари и обещания за видеоигри, маратонки и готини спортни стоки. За по-големите момчета — срещи с „готини гаджета“.

Всичко в Ел Ей започнало много просто — Зинт подбрал трите засмени чернокожи момчета на един ъгъл, описал им маршрутите и ги събирал в края на смените им. Дал им пари в аванс, макар че било в нарушение на правилата.

След като доверието било изградено, той започнал да ги взима по-рано, един по един, и да ги води на място, където ги чакали ледена

бира, току-що свити цигари джойнт и хапчета, които били само „за отпускане“, по думите на Зинт.

Раздадени били още пари, след това Зинт пуснал музика на един касетофон и с усмивка наблюдавал как момчета се „замайват“.

— Имам предвид — каза Бродли Мезонет, — че дори и сега не съм сигурен дали се е случило. Макар че не, знам, че се случи. Може би сам никога нямаше да стигна до това заключение, не знам, наистина не знам.

— Но когато Уил ти е казал... — вметнах аз.

— Каза ми, след като се опита да скочи от мостика на Лонг Бийч. Втория семестър в колежа. Дръпнах го назад, сбихме се, винаги е бил едър. Попитах го защо, по дяволите, иска да го направи? Тогава той ми каза.

Дълбоко поемане на въздух.

— Аз му спасих живота, а той какво направи, като свърши да приказва? Дръпна се и ме удари. — Той потърка челюстта си. — Питам го: „Човече, какво ти става?“. Той казва: „Ти ми съсипа живота, не си струва да живея“.

Бродли Мезонет избърса очи.

— Голям човек, а плаче като малко дете.

— Казал ти е какво е направил с него Зинт и ти си си спомнил — рекох аз.

— Винаги съм го знаел, просто го държах зад... някаква завеса. Като слушах Уил, нещо се събуди в съзнанието ми... дръпна завесата. Сякаш вече беше все едно.

— Каза ли на Уил? — попитах аз.

— Тогава не, по никакъв начин, беше много... съкрушително. Бяхме в сесия. Уил беше в депресия през цялото време, ползваше записките ми, преписваше на изпита по английски. Много беше зле. И да, депресията започна след Тоан, веднага след това, трябваше да направя връзка, но...

— Накрая си разказал на Уил какво се е случило с тебе.

— Да. — Той поклати глава. — И двамата бяхме смазани. Уил не се примири. Аз се примирих. Той преписваше от мене на изпитите и стана порядъчен човек. — Вдигна ръце над главата си. — А ето ме мене.

— Виж сега, Бродли — рече Майло. — Ти си добър човек.

— Да бе, светец съм.

— Какво стана с Тоан?

— Какво стана ли? Тръгна със Зинт и не се върна. Качи се в буса на Зинт и бусът потегли. Коего беше различно от друг път, обикновено Зинт паркираше на някоя тиха улица и правеше купона на място. Бусът беше домът му — вътре имаше всякакви домакински неща. Храна, пиене, книги, игри, всякакви боклуци.

— А този ден Зинт е изневерил на стила си и е потеглил, така ли?

— Не ме питайте къде е отишъл, задавам си този въпрос от шестнайсет години.

Мезонет скочи, обиколи стаята, заби глава в един ъгъл и остана така известно време. Когато се върна при масата, отпусна глава и затвори очи.

Устните му се раздвижиха. След малко от тях излезе звук.

— Първия път.

— Първия път, когато Тоан се е качил в буса ли? — попитах аз.

Кимване, главата му се отърка в масата.

— Тоан не му вярваше. Тоан беше по-умен от нас. Но този ден...

Стисна здраво очи.

— Боже, толкова е... — Той замахна с ръка над бузата си.

Майло го докосна по рамото.

— Правилно постъпваш.

Мезонет се изправи в стола си и се загледа някъде далеч напред. Хлътналите му бузи потрепераха. Очите му бяха зачервени и влажни.

— Тоан се качи, защото ние му казахме, че е готино. Зинт ни плати петдесет кинта да убедим Тоан, че е готино. Уил не искаше да си признае какво се е случило с него, аз също. Казахме на Тоан, че е готино да се качи, той го направи, а ние никога повече не го видяхме и сега никой няма да ми прости.

Хауърд Зинт, диабетик, туберкулозен, ХИВ позитивен, сключи сделка от болничното легло в лечебницата на затвора. Два допълнителни шоколадови десерта на месец и без допълнителна присъда.

Разказа историята свързано, без емоции.

Антоан Бевърли се съпротивлявал на домогванията на Зинт, опитал се да избяга от буса. Зинт го ударил през лицето, главата на Антоан отхвъркнала назад и се блъснала в ръба на миниатюрната ротативка, която Зинт току-що бил купил.

Зинт подкарал към пустеещите земи на север от нефтените полета Ла Сиенега и заровил момчето в една дюна, някъде в източния край на днешния почивен комплекс Кенет Хан.

Шестнайсет години по-късно той нарисува карта.

Строителството беше променило пейзажа и ни отне известно време, докато намерим мястото.

Кости.

Аутопсията не показва сериозна травма на главата, но разкри многобройни порезни белези по ребрата на Антоан.

Даже в затвора Зинт беше опитал поредната оневиняваща го лъжа.

Обсъждаше се разваляне на сделката и подвеждането му под отговорност за убийство.

Шарна и Гордън Бевърли казаха:

— Само ни дайте Антоан и ни оставете на мира.

Погребението беше в една красива есенна утрин. Над двеста приятели, роднини, доброжелатели, обичайната доза политици, журналисти и „общественици“, борещи се да попаднат в кадър.

Брадли Мезонет не се виждаше никъде, нито пък Уилсън Гуд. Гуд и Андреа били отседнали в един мотел в Тарзана, прибрали кучето си ден преди да намерим Мезонет, и заминали в неизвестна посока.

— Да се надяваме, че там, където отиват, няма кейове — каза Майло.

След церемонията се наредихме да поднесем съболезнования.

Гордън Бевърли хвана ръцете ни, посегна да ни прегърне и се спря.

Шарна Бевърли вдигна воала си. Лицето ѝ беше като изрязано от орех, очите ѝ — ясни и сухи.

— Успяхте, лейтенант.

Хвана лицето на Майло с две ръце и го целуна по всяка от бузите. Спусна воала.

Обърна се и зачака следващия човек на опашката.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Робин работи цяла нощ и мандолината беше сглобена и лакирана шест часа преди срещата с клиента ѝ.

Тя я загърна в зелено кадифе и я отнесе на масата в трапезарията.

— Великолепна е — каза аз.

— Току-що се обади, звучеше мрачно.

Беше се изкъпала, подсушила къдрите си с кърпа, без грим и с една кафява рокля до коленете, която не бях виждал от години.

— Знам — каза тя.

— Какво знаеш?

— Одри едва ли би облякла подобно нещо.

Заигра се с косата си.

Сварих кафе.

— Безкофеиново, нали? — попита тя.

Опитах се да я разсея с гатанки.

С каква кола ще се появи?

Отворих сайта му в интернет. На трийсет и три години, завършил „Станфорд“, неженен, собственик на състояние в размер на четиристотин седемдесет и пет милиона долара.

— Там някъде си го представях — каза Робин.

— Значи каква ще е колата?

— Кой знае?

— Ти например, русокоске?

Бланш погледна нагоре и се усмихна.

— Всичко може да е — каза Робин. — От едната крайност в другата.

— Тоест?

— Ферари или хибрид.

„Бентли или бус фолксваген“, помислих си аз.

Кафемашината избипка. Сипах две чаши. Тя отпи и промърмори:

— Такава шушумига съм.

След това стана и вдигна щорите на дневната.
— Хубав ден — каза тя. — Можем да чакаме и навън.
— Искаш ли си кафето?
— Моля?... А, да, разбира се, благодаря ти.

Отговорът беше син бус форд „Иконолайн“.

От него слезе едър мъж в черни джинси и тениска с логото на сайта.

Той ни видя на терасата. Огледа къщата. Отиде до задната врата на буса.

— Як е — казах аз. — Ако случайно решиш да не предадеш стоката.

— Не е смешно — отговори Робин. Но се усмихна.

Здравенякът отвори задната врата на буса. Спусна се електрическа рампа. Той се пресегна вътре и изкара една инвалидна количка.

Фигурата в количката беше дребна, бледа, късо подстригана, с бебешка физиономия.

Облечена беше в черна блуза със същото лого и сини джинси. Почти нищо не изпълваше джинсите. Докато количката се спускаше по рампата, тялото му се разклати. Кожен колан през кръста го крепеше на място.

Един от пръстите му натисна някакъв бутон. Количката тръгна назад. Спря.

Той огледа къщата също като шофьора си.

Забеляза високите каменни стъпала, които водеха към терасата. От другата страна имаше стръмен затревен склон и каменна пътека.

Робин и аз харесахме мястото заради склона. Шегувахме се, че ще ни трябва асансьор, когато остареем.

Човекът в количката се усмихна.

Робин се спусна надолу.

Тя ме представи.

Човекът в количката каза:

— Приятно ми е да се запознаем, Алекс. Дейв Симънс.

Без да знам какво да правя с ръката си, аз я протегнах наполовина.

Дейв Симънс ми смигна.

— Дейв, съжалявам, че нямаме достъп — каза Робин.

— Том може да ме носи.

— И още как — прогърмя Том.

— Шегувам се, Том. Искам само да видя този шедьовър.

— Сега ще я донеса. — Робин изтича по стълбите.

— Внимавай да не се спънеш — каза Дейв Симънс, след което се обърна към мене: — Не исках да я стряскам, но обикновено не говоря за това. Последния път, когато ме видя, бях слаб, но се държах, вероятно не е забелязала. На приливи и отливи е. В момента е на прилив.

— Множествена склероза?

— Нещо такова, но не съвсем. — Симънс се усмихна. Лицето му беше без бръчки, очите му бяха големи, сини и весели. — Винаги съм обичал да бъда различен, така че сега... о, великолепна е.

Робин подаде инструмента на Симънс.

— Не мога — рече той. — Ръцете ми са твърде слаби.

Тя го приближи още.

Той затаи дъх.

— Невероятно, ти си вълшебник... или както се казва женската версия. Можеш ли да я обърнеш, моля те... гледай какъв клен. Едно парче ли е, или не виждам сглобката?

— Едно парче е — каза Робин.

— Трябва да е било много голямо... грифът и тази вертикална вълна минават през него... като карамел.

Симънс затвори за момент очи. Когато ги отвори, той се напрегна в опит да приближи главата си до блестящата като огледало повърхност.

— Тече като разтопена река... къде си намерила такова фантастично дърво?

— От един пенсиониран лютierer. Имам го много отдавна — каза Робин. — С годините става по-добро.

— Разбира се, изсъхва естествено — рече Симънс. — Не може да се постигне със сушилня... и аз направих някои проучвания. Изумителна е, Робин. Благодаря ти, че я изработи, и особено ти

благодаря, че я направи толкова бързо. Идеята ми е да я дам на някой музикант, който заслужава. Да организирам нещо благотворително, някаква томбола. Без билети, участниците ще трябва да изсвирят някоя класическа фолклорна песен на определено ниво. Ще вземем виртуози в журито. Може би Грисман или Статман, някой от този ранг. Какво мислиш?

— Прекрасна идея, Дейв.

— Мисля, че така е най-добре, Робин. Наистина исках да се науча да свиря, даже бях намерил учител. — Леко потрепване на ръката замести вдигането на рамене. — Планове...

— Много съжалявам, Дейв.

— Е, случват се такива работи. След това се оправят. Гледам положително на нещата. — Той хвърли на мандолината още един дълъг замечтан поглед. — Абсолютно съвършена, зашеметен съм. Добре, Том, хайде да вървим. Радвам се, че се видяхме пак, Робин. Дръж я при себе си, докато уредя подробностите. Ако имаш други идеи, обади ми се. Приятно ми беше да се запознаем, Алекс.

Том хвана количката и я избута по рампата.

Робин се втурна да го настигне. Сложи ръка на ръката на Симънс.

— А, още нещо — каза той. — Мога ли да те попитам кога смяташ, че ще си готова с останалите инструменти от квартета?

— Днес ще започна мандолата.

— Девет месеца разумен срок ли са?

— По-скоро ще е, Дейв.

Симънс се ухили.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Издание:

Автор: Джонатан Келерман

Заглавие: Импулсивно

Преводач: Герасим Й. Славов

Година на превод: 2010

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Колибри“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: Роман

Националност: американска

Печатница: „Инвестпрес“

Художник: Стефан Касъров

Коректор: Шели Барух

ISBN: 978-954-529-799-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1519>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.